KATHERINE GRANGER

Există a doua șansă

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Tracy Holliday nu vedea în fața ochilor decât o mare învălmășeală, în care rolul ei era să instaureze ordinea. Privindu-se în ușa hotelului Oakmont din Boston, se mai examină o dată: avea un frumos păr castaniu-roșcat, strâns la spate într-o coadă groasă, ochi verzi ascunși în spatele unor ochelari care-i dădeau ținuta adecvată pentru birou, purta un costum bleumarin impecabil, cu cravată de mătase și bluză albă. Satisfăcută că avea aerul profesional pe care și-l dorea atât de mult, intră în hotel.

Participa la încă o convenție. În anii trecuți, aici, la convenții își cunoscuse cei mai buni clienți. Acum se desfășura conferința editorilor din Anglia. Spera să găsească măcar un ziarist mai aiurit sau prost îmbrăcat, cu cravata șifonată sau pătată, ceea ce pentru ea însemna o persoană ușor de abordat, un posibil client.

Dezordonații, bărbații cu un aspect șleampăt, deveneau cei mai buni clienți ai lui Tracy.

Își începuse cariera la Neat& Orderly, iar acum afacerile ei se extindeau. Intră în sala de ședințe de la Oakmont reușind să treacă de cei care verificau identitatea invitaților la conferință. Zâmbi oarecum mulțumită de felul în care arăta și care o ajuta să se strecoare în locuri greu abordabile. Cu toate astea, nu putea spune că inima nu-i bătea mai tare ca de obicei.

Se opri sub un palmier, decorul ei preferat, și examină primul grup.

Iată-i, erau în jur de două sute de editori din Anglia, iar după cum începuse această conferință promitea că va fi o dezordine totală. În afara birourilor lor unde secretarele le organizau totul, acești bărbați se aflau acum la mâna lui Tracy pentru care constituiau o adevărată mină de aur.

Observă un bărbat chel care se agita spre ea și se gândi să-i întindă o carte de vizită. A, dar iată, acolo acel individ înalt cu ochelari cu ramă groasă care-i cam alunecau pe nas, părea și el un posibil candidat. Iar dincolo...

Tracy se opri. Simți brusc fiori pe șira spinării; realiză că fusese urmărită. Întotdeauna simțea asta dar din fericire cu un minut înaintea urmăritorului. Probabil unul dintre acei oficiali de la mesele din dreapta... Întorcând capul întâlni privirea amuzată a unui bărbat înalt, cu alură atletică.

În mod sigur, acesta nu stătuse la masa din dreapta, pentru că l-ar fi remarcat. Își ținea haina peste umăr

atârnată de un deget; purta cămaşă albă, puţin şifonată din cauza apretului, deschisă la gât, fără cravată. Avea o sticlă de bere în mână şi zâmbea amuzat.

Tracy îşi ridică sfidător bărbia ignorându-l. Chiar dacă era în căutare de potenţiali clienţi, nu însemna că era chiar disperată; iar acesta, după cum o examina... era un bărbat înalt, bine făcut, care urmărea un singur lucru când sosea într-un oraş străin. Dar ea nu era interesată de acest aspect.

Se reîntoarse în mulţime. Dar ce făcuse tipul acela înalt care-i zâmbise atât de fermecător? Se ridică pe vârfuri, cercetând din priviri mulţimea, dar chiar atunci auzi o voce:

– Aici te-ai ascuns?

Tracy se întoarse uimită şi se trezi cu ochii chiar în cămaşa aceea albă, deschisă la piept. Ridică spre el ochii ei verzi.

– Nu m-am ascuns, am venit aici pentru că vreau să fiu lăsată în pace.

– Semeni mult cu Greta Garbo, zise el, după ce o privi lăsând capul într-o parte. Dacă ţi-ai lăsa părul liber, dacă ţi-ai scoate cravata asta ridicolă şi ochelarii...

Tracy consideră că este mai bine să nu-i răspundă pentru că asta l-ar fi încurajat. Scrută neliniştită mulţimea unde mai zări un exemplar care corespundea căutărilor ei şi vru să pornească într-acolo, dar o mână de bărbat, destul de fermă o opri.

– De la ce ziar eşti? o întrebă el.

La naiba! Bărbatul acela înalt cu ochelari cu rame groase dispăruse. Tracy reuşi să se elibereze.

– Nu sunt de la nici un ziar.

– Cum ai intrat aici?

– Simplu, cum ai intrat și tu, probabil.

– Nu faci parte din branșa noastră, ai un aer diferit.

– Un aer diferit? Ce vrei să spui?

– Nu știu, vrei să pari foarte eficientă, arăți ca o femeie care derulează afaceri importante.

– Îți acord zece puncte pentru perspicacitate; asta și sunt, zise ea întinzându-i cartea de vizită.

– Neat & Orderly? Citi el. Apoi pufni în râs, de parcă nu se mai oprea. Sună a firmă de avocatură. Tu care ești? Neat sau Orderly?

– Halliday, i-o reteză Tracy. Mă numesc Tracy Halliday. Antreprenoare, consultant în probleme de management, dar mă ocup cu organizarea vieții oamenilor. Tracy scoase din poșetă o broșură pe care i-o întinse.

– Descotorisiți-vă dulapurile, citi el cu voce tare apoi îi aruncă o privire amuzată înainte de a continua. Simplificați-vă viața; de la dulapuri la birouri, noi vă oferim ceea ce vă trebuie; ordine. Nici o muncă nu este prea mult sau prea puțin pentru noi. O privi din nou: tu l-ai scris?

Ea încuviință.

– Tocmai vă cade un nasture, domnule...

– Montgomery. Wade Montgomery. Editor al Clayton Courier, din New Hampshire. Bărbatul privi nasturele care se slăbise și ridică din umeri. Pentru asta au fost inventate acul și ața.

Interesul ei se aprinse brusc. Acest gen de conversație denota un dezlânat. Iar ea care se temuse că nu va găsi nici un potențial client. Iată-l pe primul! Îl privi cu atenție și speranța reînvie. Avea pantofii nelustruiți, cravata îi era înghesuită într-un buzunar de unde se revărsa de parcă ar fi scos limba la ea.

– Se pare că aveți nevoie de serviciile mele, domnule Montgomery.

– Mă tem că este nevoie de mai multe femei pentru a-mi aduce ordinea în viață.

– Vă înșelați, domnule, eu garantez pentru munca mea. Indiferent cât de dezordonat vă este biroul, eu voi descurca lucrurile pe acolo. Veți găsi și ziarele de acum câteva luni, pe care credeați că le-ați pierdut. Veți descoperi bucuria unui birou curat și aerisit. Dați-mi o săptămână, domnule Montgomery, și vă voi schimba viața.

Tracy sesiză o luminiță în ochii lui. Montgomery o luă încet după umeri și o conduse spre bar:

– Să vorbim despre asta, doamnă Holliday.

Tracy simți că prinde aripi. Tocmai trecuseră de zona cu palmieri când un bărbat slab, blond, apăru deodată în calea ei.

– Doar o clipă, domnișoară, zise el, nu vă văd ecusonul. Apoi îi zâmbi obraznic. Nimeni nu poate participa la banchet fără el.

Tracy îl fixă pe acel individ nesuferit cu o privire foarte rece. Cunoștea acest gen de bărbat, era cel care veghea ca

regulile să se aplice, să fie respectate. Probabil avea un birou atât de curat încât nici musca nu îndrăznea să aterizeze pe el.

Tracy îl privi cu ochii ei mari.

– Ecuson? întrebă ea cu un aer confuz.

– Da, ecuson, zise plictisitorul din fața ei.

– Henry nu este nici o problemă, interveni Wade Montgomery. Domnișoara Halliday este cu mine.

– Halliday? repetă el și Tracy îl și văzu scanând-o ca un computer. Nu văd nici un Halliday pe listă. O fixă cu privirea amenințător. La ce ziar lucrați?

– Nu lucrează la ziar, Henry, zise Montgomery.

– Aha!

– A venit cu mine.

Tracy îi aruncă o privire plină de recunoștință, apoi îl privi triumfătoare pe Henry Simons. Îi culese un fir imaginar de pe umăr și se prefăcu a vedea mătreață.

– Felul în care ne prezentăm în societate este totul, zise ea. Apoi îl luă pe Montgomery de braț și plecară împreună. Cum aș putea să-ți mulțumesc, domnule Montgomery? Acest individ odios m-ar fi aruncat imediat afară!

– Odios? repetă Montgomery ridicând din sprâncene. Așa crezi? Mă așteptam să-ți placă! Este exact prototipul pe care-l lauzi: ordonat, competent, organizat, este ca o mașină, este visul oricărui expert în ale ordinii...

– Ordinea, din nefericire, nu este întotdeauna semnul unui caracter pe care să te poți baza. Își trase mâna de sub

brațul lui Montgomery. Nu era cazul să se lase luată de val căci distanța dintre consultant și client este esențială.

– În acest caz, recunoști că și dezordonații au farmecul lor?

– Ordinea nu are nimic de a face cu personalitatea sau farmecul, domnule Montgomery, îl opri Tracy. Nu sunt interesată de trăsăturile de caracter ale clienților mei. Eu ofer niște servicii. Lumea este plină de oameni dezordonați, eu îi ajut să se ordoneze. Este foarte simplu. Tonul ei rece nu păru să-l descumpănească pe Wade Montgomery. Tracy nu suporta să se simtă observată. Adam făcuse asta tot timpul și din acest motiv divorțase de el, printre altele.

– Dumneata ești o femeie ordonată, doamnă Halliday?

– Așa m-am născut, domnule Montgomery, zise ea sec. Când am apărut pe lume am organizat imediat sala de nașteri. Nu degeaba mi se spune Tidy Tracy– Tracy cea ordonată.

– Tidy... bărbatul o privea amuzat. Întotdeauna am fost atras de femeile care nu sunt ce par a fi.

– De ce, nu par o femeie ordonată?

– Pari o femeie eficientă, Tracy. Dar nu pari să ai și simțul umorului...

Tracy ridică bărbia sfidător. Adam o acuzase și el de lipsă de umor. În prima noapte de cuplu a lor, Adam slăbise picioarele patului, o lăsase să cadă și începuse să râdă cu lacrimi după ce o ajutase să se ridice și să strângă așternuturile risipite, apoi o acuzase că nu știe ce înseamnă o glumă.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat de Henry Simons, domnule Montgomery, zise ea, dar acum trebuie să plec. Mi-am propus să fac rost astăzi de doi clienți noi și timpul trece.

– Dar unul îl ai deja!

Ea îl privi:

– Vorbești serios, domnule?

– Foarte, abia aștept să te confrunți cu Waterloo.

– Waterloo? repetă Tracy, care niciodată nu ceda în fața unei provocări.

– Doamnă Halliday, sunt o persoană binevoitoare. Mă ocup de un mic ziar de provincie care încă nu-mi aduce profit dar sunt fericit și așa. Locuiesc într-o dezordine totală. Cărțile și actele sunt pline de praf, dar nu-mi pasă. Facturile ajung să le plătesc după ceva vreme. Viața mea este bună, așa cum este, doamnă Halliday. Nu văd ce mi-ar aduce organizarea dumitale, dar sunt gata să încerc.

– Domnule, nu vezi esențialul, organizarea mea, cum spui, ți-ar aduce timp! Timp pentru familie, hobbyuri, prieteni.

– Acum am timp destul, doamnă. Nu am familie, doar o mătușă bătrână, am timp să mă ocup de pasiuni și de prieteni.

Tracy îl privi cu suspiciune. Nimeni nu este mulțumit de viața pe care o duce. Omul din fața ei era un caz tipic de negare. Probabil își repeta că este mulțumit pentru a se convinge și singur că așa este.

– Domnule Montgomery, dă-mi cinci zile și-ți vei schimba mentalitatea.

– Cinci zile doar?

– Doar atât!

– Și cum se va derula afacerea asta? Trebuie să rămân aici la Boston, să particip la seminarii peste seminarii?

– Nici vorbă! Voi veni eu la dumneata. Călătoresc prin toată Anglia. Trebuie să fie un motel la Clayton. Voi sta acolo și voi studia rutina dumitale zilnică. Aș vrea să-ți studiez programul de lucru, să discutăm nevoile dumitale, să vorbesc cu personalul ziarului despre sarcinile pe care le are fiecare. Desigur, fac asta pentru o sumă respectabilă.

– Nu-mi plac femeile care nu cer bani pentru servicii.

– În acest caz, considerăm afacerea încheiată?

El îi întinse mâna.

– Da, am încheiat afacerea, doamnă Halliday.

Tracy observă că lumea se îndrepta spre salonul în care se servea masa.

– Mergem?

***

După primul fel de mâncare, Tracy se scuză pentru a merge la toaletă. Lăsă un dosar cu oferte pe masă, cu o carte de vizită atașată la fiecare. Apoi trecu din nou prin holul mare unde editorii se adunau din nou după masă pentru discuții. Plasă strategic reclamele companiei sale

cu cartea de vizită, apoi când vru să plece, inima începu să-i bată foarte tare pentru că în fața ei se afla nimeni altul decât Henry Simons.

– Aha, deci ești prietena lui Wade Montgomery?

Tracy întinse o mână spre el și-i îndepărtă o scamă imaginară de pe costum, dar vocea lui stridentă o opri să continue:

– Doamnă Halliday! Te rog să părăsești imediat această încăpere! Ia-ți și astea, zise el și aruncă de pe mese pliantele ei.

Tracy se întoarse spre el:

– Domnule Simons, ești cumva angajatul hotelului Oakmont?

– Nu, zise el cu un aer de superioritate, sunt director adjunct al Asociației Ziarelor de mic tiraj din Anglia.

– Înseamnă că n-ai nici un drept să-mi spui ce să fac în acest hotel!

– Cum îndrăznești... Mărul lui Adam i se ridica și cobora spasmodic. Am toate drepturile. Am rezervat acest hotel pentru conferința anuală și n-o să mă las intimidat de niște anunțuri scabroase despre descongestionarea dulapurilor! Acum ia-le de aici, sau le arunc la primul coș de gunoi, acolo unde le este locul.

– Se vede că ești foarte obișnuit cu gunoiul, domnule Simons..

Acestuia îi apărură două pete roșii în obraji.

– Doamnă Halliday, te previn că...

– În ce privință o previi, Henry? se auzi vocea lui Montgomery din spatele lor.

Atât Tracy cât și Simons se întorseră speriați. Apoi, Simons îi întinse reclamele lui Tracy.

– Nu este voie să se facă publicitate aici. Wade, nu pot permite ca situația asta să continue!

– De ce nu? Wade luă o reclamă, o citi, apoi ridică privirea. Doamna Halliday a încercat să facă publică o gamă de servicii. Ai fost de curând în biroul unui editor de ziar?

– Wade! Simons părea uluit de atitudinea lui. Apoi se calmă brusc. Bine, înțeleg că dacă este prietena ta... O s-o las de data asta.

– Mulțumesc, Henry, zise Wade, ești un cavaler adevărat.

Acesta își ajustă cravata, îi mai aruncă o privire cruntă lui Tracy și plecă.

– Trebuie să-ți mulțumesc încă o dată, zise Tracy. Cum ai atâta convingere în fața acestui mic dictator?

– Sunt șeful lui. Wade zâmbi văzând cât era de confuză. Sunt președintele societății în acest an. Henry este un fel de coordonator și anul acesta îmi este subordonat mie. La anul, cine știe? El o prinse de braț și o conduse spre sala în care se servea masa. Dar anul viitor nu va avea nici o importanță pentru că vei participa la vreo sesiune a ghicitoarelor sau...

Tracy începu să râdă.

Wade trase un scaun și o invită să se așeze.

– Cum s-a întâmplat să alegi acest simpozion?

– Jumătate din logică, jumătate din nevoie. Nu mai erau decât alte două convenții săptămâna asta. Una era a

unor specialiști informaticieni care sunt tipi foarte ordonați, iar cealaltă a unor asistente sociale. Mi-am imaginat că ele nu vor avea bani să mă angajeze. Așa că am ales convenția editorilor.

– Cum se presupune că ar trebui să arate un editor?

– Știi... ea zâmbi. Cu umerii căzuți, părul în ochi, cu un pulovăr închis la culoare și pipă.

– Will Rogers?

Ea pufni în râs.

– Exact. Este morocănos, dar are o inimă de aur, este bun cu copiii, văduvele, are coloană vertebrală.

– Chiar crezi că mi se potrivește descrierea?

Ea își lăsă capul într-o parte și-l privi lung. Avea figura unui bărbat hotărât, cu maxilare puternice, ochii îi erau de un albastru foarte frumos, avea gropițe în obraji.

Umerii îi erau foarte largi, și statura atletică. Îi evită privirea. Nu, bărbatul nu se potrivea descrierii. Arăta mai mult a director cu foarte mulți bani, dar cam dezordonat.

– Nu, nu ți se potrivește, doar cămașa lasă de dorit.

– Ce vezi rău la cămașa mea? Este curată.

– Nu neg asta, zise Tracy, dar a stat cam mult în dulap.

– Nu în dulap trebuie să ținem cămășile? întrebă el.

– Nu.

El o privi ciudat.

– La astfel de modificări ar trebui să mă aștept de la tine când vei veni să mă organizezi la Clayton?

– Nu. Mă voi ocupa în mod special de fluxul hârtiilor, de organizarea fișetelor, de reciclabile...

El își așeză mâna pe spătarul scaunului ei.

– Cum ai intrat în acest gen de afaceri?

Tracy deveni brusc rigidă simțindu-i mâna pe spătarul scaunului.

– A venit destul de natural. După mulți ani în care mi-am ajutat prietenii să se organizeze, după ce le-am organizat eu petrecerile, curățenia în case și garaje, am realizat că aș putea câștiga destul de bine dacă voi lucra oficial.

– Pe soțul tău nu-l deranjează?

– Nu, zise Tracy cu ochii plecați.

– Nici faptul că trebuie să călătorești mult?

– El este... de fapt, nu sunt căsătorită, reuși ea să spună.

– Dar de ce începuseși să vorbești despre el? Înseamnă c-ai fost căsătorită?

– Da.

– Recent?

– Nu.

– După cum spuneam, îmi plac femeile care nu sunt ce par a fi.

– Nu... nu înțeleg.

– Arăți ca o femeie nemăritată și cu toate astea... Spui că ai divorțat de mult, dar ești încă tentată să faci referire la el...

Tracy simți ca o arsură în locul în care mâna lui îi atingea spatele.

– De obicei, nu intru în discuții cu caracter personal, domnule Montgomery.

– Cu nimeni?

– Mă refer la clienții mei.

– De ce nu? Cu ce te poate afecta o discuție?

– Poate fi...poate distrage atenția...

– De la ce?

– De la problemele pe care trebuie să le avem în vedere.

– Care sunt?

– Munca, domnule Montgomery.

– Nimic altceva decât muncă? Fără pic de frivolitate, de sporovăială, măcar?

– Eu încasez banii pe baza unui tarif orar, domnule Montgomery, și vorbăria goală nu-mi crește factura.

– Ce lipsită de inspirație ești! Mie nu-mi place să mă dedic doar muncii. Viața este un joc, este distracție, iar eu mă bucur de fiecare clipă. Nu-mi imaginez cum aș trăi fără distracție. Gândește-te la nasul dumitale, doamnă Halliday.

– Nasul meu?

El îi atinse vârful nasului cu degetul.

– Denotă o femeie foarte încordată. Îți iei vreodată pauză?

Ea se crispă și mai mult.

– Îmi iau o vacanță pe an, desigur, ca fiecare.

– Și-ți lași părul liber pe umeri?

Tracy rămase cu ochii ațintiți în prăjitura care i se adusese. Apoi își îndreptă picioarele sub masă și umerii.

– Cred că nu este problema dumitale, domnule Montgomery.

El oftă și luă lingurița.

– Mda, presupun că nu. Doamnă Halliday ți-a spus cineva vreodată...

– Ce anume?

– Că ești foarte frumoasă?

Tracy își luă poșeta.

– Cred că este mai bine să plec.

– Poate, dar n-o poți face. Ia privește cine este acolo, ca un câine de pază credincios. Abia te așteaptă! Acum urmărește dacă ești într-adevăr prietena mea!

Tracy oftă și se reașeză.

– Bine, zise ea, acum ce mai urmează?

– O să țin un discurs, apoi intrăm din nou în sala de conferință, ceea ce-ți va da posibilitatea să mai pescuiești vreun client...

Avea dreptate, se gândi Tracy, dacă stau poate mai găsesc vreun client... Wade Montgomery era unul, dar o intriga prea tare.

Capitolul 2

Tracy abordă înghesuiala de după-masă ca o profesionistă. Reuși prin toate eforturile să-și mai găsească trei clienți. Făcu toate acestea cu Henry Simons pe urmele ei, iar când se lăsă seara și lumea începu să plece se trezi din nou cu Wade Montgomery lângă ea.

– Ai avut noroc? o întrebă el.

– Trei posibili clienți, iar alții mi-au luat cartea de vizită și-au promis că mă sună.

– Grozav! Asta înseamnă că ai avut o sesiune formidabilă, așa cum ți-am spus. Iar Henry nu și-a luat ochii de la tine.

– Omul acesta este imposibil! exclamă Tracy disperată. M-a urmărit pas cu pas. Iar de câte ori l-am surprins mi-a aruncat un zâmbet care spunea parcă: „sunt pe urmele tale. O singură mișcare greșită și chem poliția din Boston."

– Da, singura problemă este că ... ar putea s-o facă.

– O, te rog, pentru ce să cheme poliția?

– Nu-l cunoști pe Henry! Este obsedat de muncă și ușor paranoic. Când îi cășună pe cineva, este ca un copoi pe urmele acestuia. În cazul tău, am reușit să-l țin în frâu și este furios. Ar face orice să te găsească în neregulă cu ceva. Întinse mâna spre ea și o trase spre el; dar atâta timp cât ești cu mine, totul este în regulă.

Tracy îl mai privi o dată pe Henry Simons. Chiar ar fi capabil să pună poliția pe urmele ei?

– Ce individ nesuferit! exclamă ea.

– Da, cam așa este, murmură Wade. Dar acum zâmbește-mi de parcă abia ai aștepta să rămânem singuri, convinge-l că ești prietena mea.

Tracy clipi de câteva ori, apoi realiză că trebuia să urmeze instrucțiunile lui Wade. Îi zâmbi drăgăstos, apoi îi aranjă reverul hainei. Era un gest pe care observase că-l făceau mii de femei cu soții lor sau cu iubiții, dar pe care ea nu-l făcuse niciodată. Se simți ciudat.

Wade Montgomery o prinse după umeri, iar Simons se simți dezarmat în clipa aceea. Ea se simțea în siguranță cel puțin până părăsea hotelul.

– Ar fi bine să bem un cocteil în barul din hol, murmură Wade.

Tracy se forță să-i răspundă pe un ton normal:

– De ce? Eu tocmai mă pregăteam să plec de aici.

– Asta așteaptă și Henry! Dacă te vede plecând acum, va ști că a fost o farsă și va anunța poliția.

Tracy își mușcă buzele.

– Chiar ar face-o?

– Știu că ar încerca. Este greu de potolit dacă vrea ceva; trage de cazul respectiv precum câinele de os.

– Bine, sunt de acord să mai rămân, dar nu mai mult de zece minute.

Wade îi zâmbi.

– Să sperăm că se va plictisi și va dispărea pe undeva ca să poți pleca.

Găsiră o masă și comandară ceva de băut, iar Wade îi luă mâna și începu s-o studieze.

– Ce faci? întrebă Tracy încercând să se elibereze.

– Încercam să simulez o atmosferă normală ca între îndrăgostiți. Uite cine vine!

Henry Simons venise mai aproape.

– Ce face, ne spionează?

– Nu trebuie să te deranjeze prea mult. Uită-te la mine și ignoră-l pe Simons. Ești prietena mea, doar! Privește-mă ca și cum ai fi chiar îndrăgostită de mine.

Tracy își luă ochii de la Henry Simons, trase aer în piept și se forță să-i zâmbească.

– Ai dreptate. Îi privi mâna; era puternică, expresivă, denota putere, forță. Era ciudat că se simțea bine așa cu mâna ei mică în palma lui mare. Mai mult, chiar se simți

cuprinsă de o senzație plăcută de căldură, care-i cuprinse și trupul. Deodată, simți o ușoară amețeală. Dar de ce să se simtă ca la o întâlnire cu bărbatul din fața ei? Nu mai avusese o întâlnire de vreo doi ani...

– Dau un ban pentru gândurile tale... murmură Wade.

Ea zâmbi.

– Nu valorează nici măcar atât.

– Nu te cred. La o femeie ca tine, gândurile valorează ceva mai mult decât la o femeie obișnuită.

– O femeie ca mine? De ce se simți dintr-o dată cuprinsă de o amețeală plăcută? De ce simți că i-ar fi plăcut să-și scoată ochelarii și să-și despletească părul?

– Ești o femeie misterioasă; apele liniștite au profunzimi nebănuite. Cred că ți--ai înnăbușit zeci de trăiri și emoții care vor să fie descătușate.

– Nu știu despre ce vorbești, domnule Montgomery! Dar să nu lungim prea mult acest cocteil pe care m-ai convins să-l bem împreună!

– Bine, zise el, nu vreau să ajung într-o zonă în care nu-mi este permis.

Dintr-o dată Tracy simți frisoane și începu să tremure.

– Este cam rece aici.

– Probabil din cauza aerului condiționat.

Ea îl privi ciudat. Ceva din tonul pe care rostise aceste vorbe îi treziseră suspiciunea. Sorbi din băutură apoi se mai uită odată spre Simons. Acesta, așezat la bar îi supraveghea fără sfială.

Tracy își pierdu răbdarea.

– Simons este încă aici și s-a făcut târziu. Mă dor picioarele.

– A fost o zi lungă și obositoare, zise Wade. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar Simons va sta aici până la închidere.

– În acest caz, voi pleca chiar acum. Vru să se ridice, dar Wade o reținu.

– Așteaptă un moment. Dacă pleci va fi pe urmele tale. De fapt, n-ai încălcat nici o lege ci doar una din regulile societății, iar Henry nu te va lăsa să scapi așa de ușor.

– Și ce mă sfătuiești să fac? Nu pot rămâne aici până la închidere, atunci va fi sigur c-a pus gheara pe mine.

Wade se încruntă, părând că se gândește.

– Ar fi o soluție, apoi zise: nu, nu cred c-ar merge, nici nu îndrăznesc să ți-o sugerez.

– Care este? Spune-mi!

– Vezi tu, începu el, urmărindu-i cu degetul o venă de pe dosul mâinii. Probabil se așteaptă ca... nu, nici nu pot să-ți spun!

– Sigur că poți s-o faci! La ce se așteaptă Henry?

Wade ridică privirea spre ea.

– Fiind prietena mea, se așteaptă să dormi cu mine în noaptea asta.

Tracy continua să-l privească uluită, iar el părea atât de încurcat, încât nu știa cum să-și ceară scuze. Îl privi printre gene. Da, părea că regretă, că fusese forțat de împrejurări să-i spună acele vorbe.

– Ticălosul!

– Vezi tu, nu este chiar un ticălos, ci știind foarte bine cum se termină aceste convenții poate să presupună că tu...

– Înțeleg, îl opri Tracy, dar trebuie să-mi spui la ce se așteaptă acest ticălos?

Wade îi evită privirea.

– Cred că se așteaptă să te culci cu mine.

Tracy îl privi uluită. Montgomery își cerea scuze din priviri.

– Ce ticălos!

– Ei, nu este chiar așa. Mă cunoaște destul de bine și știe la ce se poate aștepta.

– Înțeleg, zise Tracy simțind cum roșește și cum îi piere cheful de a mai participa vreodată la vreo convenție. Fără să știe din ce motiv, îi displăcu ideea că la alte manifestări de acest gen Wade venise cu câte o iubită. O femeie cu care petrecuse noaptea...

– Îmi pare rău, murmură el. Văd că nu ești genul de femeie cu care... știi...

– Am fost căsătorită, domnule Montgomery, zise ea rece, asta nu mă face să pozez într-o vestală.

El o privi oarecum amuzat.

– Sigur că nu!În acest caz, poate nu te va deranja când îți voi spune ce idee am.

– Nu, de loc. Tracy își bău paharul de cocteil încercând să pară detașată, dar îl vedea și acum pe Adam în fața ochilor spunându-i să oprească acest joc, care n-o va duce nicăieri. Pe cine încerca ea să păcălească?

– Ei bine, știu cum poți scăpa de Henry, dar pentru asta trebuie să urci în camera mea. Va fi astfel convins că ești iubita mea și va pleca. După aceea, poți pleca și tu.

Tracy se gândi bine la propunerea lui încercând să-i găsească neajunsuri, dar nu găsi nici unul. Nu avea decât să-i zâmbească lui Montgomery ceea ce nu era prea greu și să urce în camera lui, până ce pleca Henry Simons, apoi putea pleca liniștită.

– Bine, să zicem că accept planul tău.

– Foarte bine, zise el, cred că va funcționa perfect. Mergem?

Tracy îi zâmbi și-l luă de braț, dar el o prinse după umeri și începu s-o sărute. Imediat Tracy simți că mii de stele explodează în capul ei. Simți că i se taie picioarele, apoi ameți și se sprijini de el.

– Perfect, zise Montgomery, joci aproape perfect.

Ea reuși să-i zâmbească.

– Cred că ar trebui să ne mai sărutăm o dată, murmură Wade conducând-o spre lift.

– Să ne sărutăm? întrebă ea cu vocea gâtuită.

– Exact, uite așa, spuse el ridicându-i bărbia cu un deget, apropiindu-se amenințător de gura ei...uite așa...

Încăperea începu să se învârtească și fără să vrea Tracy ridică încet capul pentru a-i primi sărutul.

Wade o sărută apoi îi zâmbi.

– Perfect; ești o actriță foarte bună. Ține-o tot așa! De data asta, el îi dădu un sărut prelung, o prinse în brațe, iar ea se lăsă cuprinsă cu ochii închiși...

Când în cele din urmă sărutul se termină, spre surprinderea ei Tracy gemu fluturând genele-i lungi.

– Ești minunată, șopti Wade. Cred că n-ai putea fi mai minunată chiar dacă abandonul tău ar fi real... dar nu te opri acum, pentru numele lui Dumnezeu, Simons ne urmărește!

Tracy se abandonă din nou brațelor lui. Când ajunseră la lift, Wade o sărută din nou, iar ea se simți nefiresc. În cei douăzeci și șase de ani nu permisese niciodată vreun act de afecțiune în public. Și acest fel de a fi îl deranjase întotdeauna pe Adam. El voia s-o prindă în brațe, s-o sărute oriunde s-ar fi aflat, iar ea îl respingea privind încurcată în jur. Ce se întâmpla cu ea? se întrebă când urcă în lift cu Wade Montgomery. Era mai mult ca sigur că numai teama de a nu fi arestată o făcea să se comporte atât de libertin.

În lift, Wade o eliberă și ea se depărtă un pas de el. Încercă să-și recompună chipul, apoi îl privi.

– Crezi că ne va urmări?

– Posibil. De fapt, mi-l și imaginez în celălalt lift cu un pahar lipit de peretele acestuia, pentru a nu pierde nici un amănunt ...

Tracy pufni în râs.

– Cred că acest Henry ne invidiază, spuse Wade.

– Invidiază?

– Da, nu l-am văzut cu nici o femeie atrăgătoare, iar dacă el nu poate avea nici una, este mai bine să nu aibă nimeni! Cred că așa gândește. Este o bună definiție a invidiei.

Ea încuviință apoi rămase cu privirea ațintită asupra ușilor liftului. Acest Wade Montgomery avea un mod ciudat de a explica lucrurile neînțelese din comportamentul celor din jur. Era un bun cunoscător al firii omenești.

Ușile se deschiseră și Wade îi făcu loc să treacă, dar cu mâna o atinse ușor pe spate.

– Este doar o măsură de precauție, zise el, în caz că Simons apare din senin.

De parcă ar fi fost așteptat acesta apăru imediat cu liftul următor.

– Henry! exclamă Wade, nu te-am văzut de mult!

– Wade, zise el înclinându-se, apoi se întoarse spre Tracy, înclinându-se: doamnă Halliday.

Ea îl privi satisfăcută, de parcă într-adevăr ar fi fost iubita lui Wade.

Adam, soțul ei fusese un bărbat plăcut; Tracy își ascunse ochii o clipă pentru a nu lăsa să se vadă tristețea amintirii. Numai după ce se căsătoriseră ea descoperise că era frigidă și începuse să se îndoiască de soțul ei. Numai gândul respectiv o înnebunea la vremea aceea. Deodată ochii lui Simons deveniră parcă ai lui Adam, dar Tracy nu se pierdu cu firea ci îi întâlni privirea sfidându-l.

Dar când ajunse în camera lui Wade și văzu patul acela dublu, confortabil, reîncepu să simtă teama. Dacă ar fi fost o femeie adevărată, se gândi ea...

Wade Montgomery poate o considera atrăgătoare, iar dacă lucrurile ar fi stat altfel, s-ar fi topit în brațele lui...

Când auzi cum se închide ușa, se crispă. Wade îi zâmbi și își aruncă haina pe pat.

– Ei, a fost destul de ușor, nu?

Ea se forță să-i zâmbească.

– Da...

Tracy fixă din nou patul acela enorm. Puteau dormi cinci persoane în el. Puteau avea loc orgii aici. Escapade sexuale...

Alungă însă aceste gânduri care o făcură să se teamă și se așeză cu mâinile în poală.

– Ei bine, cred că acum aș putea să plec.

– Da, prespun că acum puntea este liberă...

Ea zâmbi încuviințând, simțindu-se mai emoționată ca atunci când urcase pe scenă în clasa a șasea, iar toată școala pufnise în râs. Zâmbi nervos și se întoarse spre ușă.

– Bine, ne vedem la Clayton.

– Când vii? Săptămâna viitoare?

– Dacă se poate...

– Este perfect. Îți urez succes în adormirea vigilenței dușmanului, dacă vei avea nenorocul să te întâlnești cu el.

– Sunt sigură c-a plecat de acum.

– Da, ar cam fi timpul, cred că s-a dus direct la culcare.

Tracy avu deodată o idee.

– Camera lui este pe același etaj?

– Cred că da.

– Oricum, nu mă va auzi când voi deschide ușa.

– Cred că acum poți să pleci.

– Mulțumesc pentru ajutor, zise ea, apreciez tot ce ai făcut pentru mine.

– O, n-a fost prea mult, orice bărbat ar fi făcut asta.

Tracy deschise încet ușa, scoase capul apoi intră imediat la loc și trânti ușa.

– Ticălosul este încă aici!

– Nu se poate!

– Este, l-am văzut! Tracy se sprijini cu spatele de ușă. Cred că nu se mai dezlipește de etajul acesta.

Wade își trecu mâna prin păr, încurcat.

– Mai rămâi câteva minute, apoi poți să pleci.

Tracy căzu pe un scaun, disperată.

După altă jumătate de oră deschise ușa și dădu din nou peste Henry Simons.

– A, miss Halliday, plecați?

Tracy murmură ceva greu de înțeles apoi trânti ușa.

– Cred că bănuiește că este ceva suspect între noi, zise Wade.

– Am plecat prea devreme prima oară, zise Tracy disperată. Cred că nu se va mișca din fața ușii.

– Asta înseamnă că ți-a mai rămas un singur lucru de făcut. Wade ridică din umeri prietenos: să stai aici toată noaptea.

Capitolul 3

Tracy intră în baie, unde se privi în oglindă câteva minute. Era îmbrăcată doar cu cămașa lui Wade; își păstrase desigur lenjeria intimă, pentru că nimeni pe lume n-ar fi făcut-o să renunțe la ea. Dar numai gândul că niște bucăți de material o separau de Wade n-o făcea să se simtă confortabil. El era acolo în pat, așteptând-o.

Părul ei bogat castaniu-roșcat îi cădea acum liber pe umeri, încadrându-i ovalul feței. Ochii ei verzi fără ochelari acum erau mari, cu gene foarte lungi. Își spălase fața cu săpun, iar obrajii îi erau puțin înroșiți. Arăta foarte diferit de cea care intrase în camera lui Wade Montgomery.

Oftând, își strânse hainele la piept apoi încercă să se concentreze asupra ușii din spatele ei, dar fără succes. Era foarte mioapă. Purta ochelari pentru a nu se lovi de lucruri. Putea distinge obiectele aflate foarte aproape, dar la 30 de centimetri distanță, totul se învăluia în ceață.

Își puse ochelarii și lumea redeveni cunoscută. Oftă, deschise ușa, făcu un pas, dar apoi se opri brusc.

Wade era așezat pe marginea patului, doar în șort.

Tracy vru să se întoarcă imediat în baie.

– Scuze, zise ea, am crezut că te-ai culcat.

– Nu știu de ce te-ai fâstâcit așa; este ca și cum m-ai fi văzut pe plajă...

– Da, ai dreptate. Tracy presupuse că aceste vorbe fuseseră spuse cu scopul de a o liniști, dar nu fu așa. Nu putea uita felul în care arăta Wade; înalt, musculos, fără pic de grăsime. Nu era nici foarte păros, lucru pe care nu-l putea suporta la un bărbat.

Tracy roși și lăsă jos hainele, pe care le împăturise cu grijă, apoi privi în jur.

Wade își aruncase pantalonii pe un scaun, un pantof plonjase pe undeva lângă fereastră. Șosetele, suspectă ea, se aflau aruncate cine știe unde.

– Nu vii în pat? o întrebă el.

Ea îngheță. Încercă să-i zâmbească, dar renunță imediat. Nu, nu era cazul să-i zâmbească, asta ar însemna...

Se controlă pentru că nici nu era bine să se încrunte la el.

– Da, zise ea, apoi ridică încet cuvertura de pe pat și se așeză cu spatele la el, în acel pat foarte lat, din fericire.

Își întinse picioarele sub pătură și se întinse. Perna era mare și pufoasă și capul i se așeză foarte comod, își încrucișă brațele pe piept privind în tavan.

Clipele trecură una după alta. Nici unul nu rosti o vorbă, nici nu se mișcară. Apoi patul păru că se lasă într-o parte sub greutatea lui Wade, care după ce se așeză, se sprijini într-un cot, privind-o.

– Te culci cu ochelarii la ochi?

– Poftim? sări Tracy ca arsă. Duse mâna la ochelari și exclamă fâstâcită; o, nu! Apoi îi scoase și-i așeză cu grijă pe noptieră.

Wade se întinse pe spate și din nou nici unul nu mai scoase o vorbă. Apoi, el se ridică din nou într-un cot și o privi:

– Întotdeauna dormi cu lumina aprinsă?

Tracy clătină din cap, apoi spuse cu jumătate de glas:

– Nu.

– În acest caz, te deranjează dacă te rog să stingi lumina?

– Nu, sigur că nu. Tracy îi zâmbi politicos, se ridică și închise lumina. Rămaseră pe întuneric, iar ea se întinse în pat cu brațele încrucișate pe piept.

Îl auzi pe Wade căscând.

– Noapte bună, doamnă Halliday.

– Noapte bună, domnule Montgomery.

După vreo oră, ea îndrăzni să-l privească. După respirația lui egală, Tracy știu că Wade adormise de vreo jumătate de oră. Nu voia să se miște, să facă aceeași greșeală pe care o făcuse cu Henry Simons.

Ochii ei se obișnuiseră de acum cu întunericul și-l putea studia foarte ușor, mai ales că prin fereastră străbătea lumina. Wade dormea cu fața în sus cu capul întors spre ea. Îi zâmbi; dormea foarte liniștit. Avea gura cu buze pline ușor întoarse în sus la capete, de parcă visa ceva frumos.

Tracy oftă și se întoarse pe o parte cu ochii larg deschiși, continuând să-l studieze. Avea niște sprâncene foarte interesant creionate, care contribuiau la aerul degajat pe care-l avea în permanență.

Nu mai dormise cu un bărbat de când se despărțise de Adam, cu șase ani în urmă.

Se întoarse cu fața în sus, cu ochii în tavan. Nu avusese o căsnicie fericită. De fapt, amândoi greșiseră. Adam era un bărbat foarte prietenos căruia îi plăcea să iasă cu prietenii, în timp ce ea era rece și distantă. Adam, de cum intra în casă își arunca lucrurile la întâmplare, iar ea le aduna. La început, se amuzase pe seama ordinii și curățeniei instaurate de ea, apoi glumele depășiseră o anumită limită și începuseră s-o deranjeze. În ultimele lor luni împreună, glumele lui deveniseră insuportabile.

Tracy se întoarse cu spatele la Wade Montgomery, pentru că lacrimile începuseră să-i curgă pe față. Crezuse că-l iubea pe Adam Johnson. Îl crezuse bărbatul potrivit pentru ea. Nu se spunea oare că toate contrastele se atrag? Dar totul mersese rău încă din prima noapte a lunii de miere când ea plânsese, iar Adam se amuzase când făcuseră dragoste prima oară.

Nu fusese prea plăcut pentru ea. Ajunsese să se întrebe de ce toate cărțile și filmele vorbeau despre sex de parcă ar fi fost ceva minunat. Pentru ea, fusese dureros, umilitor și rămăsese cu senzația unui lucru neîmplinit. Lui Adam nu-i păsase, adormise imediat ca un prunc.

Numai după ce ajunseseră la apartamentul lor, Adam o întrebase dacă-i plăcea să facă dragoste cu el, ea mințise la început, lucru destul de greu pentru ea. Dacă ar fi continuat să-l mintă, poate căsnicia lor nu s-ar fi terminat atât de repede...

Continuă să verse lacrimi; era totuși mai bine că divorțase. Nu-l iubise pe Adam. Orice urmă de dragoste s-ar fi risipit în cele șase luni de căsătorie.

Iar viața ei de acum nu era tocmai rea. Locuia singură și călătorea mult. Își putea permite îmbrăcăminte de firmă și avea o mașină de lux. Prietene, familia și...

Se întoarse și-l privi pe cel care dormea lângă ea. Era un bărbat drăguț. În cele din urmă reuși să adoarmă și ea...

Peste noapte începu să viseze: îi era foarte cald, se afla pe un pat foarte mare, alături de un bărbat care o strângea la piept. Era un vis minunat. Ea era foarte frumoasă și se simțea dorită, iar bărbatul o iubea foarte mult, făcuseră dragoste și adormiseră din nou. Dar deodată cerul se luminase de un fulger puternic...

***

Deschise ochii, dar îi închise la loc și adormi din nou, cu toate că-i era foarte cald. Dormea visându-se la pieptul unui bărbat foarte puternic.

Deodată, se trezi brusc din cauza căldurii insuportabile. Simți că obrazul i se odihnește pe ceva foarte moale, plăcut la atingere: era pieptul lui Wade. Încercă să se ridice, dar Wade murmură ceva și se întoarse într-o parte, strângând-o la pieptul lui făcându-i imposibilă orice mișcare. Ce putea face?

Rămase nemișcată așteptând ca respirația lui să revină la acel ritm după care se poate ști că omul respectiv a adormit, dar acest lucru nu se întâmplă. Tracy începu să-l suspecteze că era treaz.

Roși fără a îndrăzni să-l privească.

– Bună dimineața, îi spuse el.

– Bună dimineața, răspunse ea încercând, nici ea nu știa prea bine ce, să se ridice, să se acopere...

– Cred că...tu...descoperi că-i era imposibil să vorbească.

– Da, zise el.

Tracy se simți ridicol și deodată i se făcu pielea de găină; poate luase vreun virus, poate că avea febră...

Wade se dădu la o parte, căscă și se întinse ca o pisică leneșă. Apoi îi zâmbi, iar ea îi răspunse tot cu un zâmbet. Era un bărbat drăguț.

– Ai dormit bine? o întrebă el.

Ea încuviință.

– Dar tu?

– Am dormit grozav! Aceste paturi sunt cele mai bune din tot orașul.

Tracy se întrebă cum arătau oare iubitele lui. Probabil era frumoase și sexy. Da, cu siguranță sexy.

– Și mai este un lucru bun aici, zise Wade.

– Care? întrebă ea încercând să pară degajată.

– Din cât știu, pun în fiecare baie câte o periuță de dinți pentru musafiri, așa că ai avut noroc, nu va trebui s-o folosești pe a mea. Vrei să te duci la baie prima?

Tracy îl privi stânjenită. Era atât de ciudat, totuși! Se simțea foarte destinsă, degajată cu acest Wade Montgomery, un străin, așa cum fusese cu Adam după prima lor noapte împreună. Sau poate că Wade era prea obișnuit să se trezească dimineața cu câte o femeie în pat.

– Da, mă duc, zise ea și vru să se ridice dar realiză că unul din butonii cămășii era desfăcut. Cămașa lui Wade, desigur. Strânse cămașa la piept pentru a nu se putea vedea nimic.

Wade o urmărea.

– Bine, du-te eu o să mai aștept.

– Mulțumesc, zise Tracy și sări din pat direct în baie unde se simțea în siguranță, și-și duse mâinile la obraji simțindu-i cum ard. O, Dumnezeule, cât îi era de rușine! Ar fi dorit să se caște o gaură în podea prin care să poată ieși direct în stradă.

Dădu drumul la duș și scoase cămașa lui Wade. Pentru prima oară nu-i mai păsa că nu este ordonată; lăsă cămașa

pe jos își puse o cască de păr și intră sub duș, și trase draperia. După ce se săpuni auzi un zgomot și ridică șocată capul.

Îl privi pe Wade prin ușa de sticlă a cabinei de duș. El se apropie de chiuvetă.

– Te deranjează dacă mă spăl pe dinți în timp ce tu faci duș?

– Nu, zise ea cu jumătate de glas, deranjată că nu-l vedea prea bine pentru că i se aburiseră lentilele ochelarilor. Se întoarse cu spatele și continuă dușul.

– Este fierbinte apa?

– Da.

Se lăsă tăcere o clipă apoi el o întrebă:

– Crezi c-o să mai fie apă după ce vei termina dușul?

– O! Tracy se scutură apoi închise apa. Acum era liniște, putea auzi bine tot ce-i spunea el. Avea nevoie de prosop dar nu putea să deschidă ușa și să întindă mâna după el.

– Vrei să-ți aduc eu prosopul? o întrebă Wade.

– Da, te rog, mulțumesc.

Îl auzi cum își drege glasul.

– Va trebui să deschizi puțin ușa cabinei.

Tracy închise ochii și întinse mâna afară.

– Uite-l, zise el, este cald.

– Ce bine! exclamă ea.

Reuși să strecoare acel prosop de baie prin deschizătura mică a ușii și după două minute era gata.

Nu-și adusese nimic pentru machiaj cu ea, dar nici nu avea nevoie. Avea obrajii rozalii, buzele la fel, ochii îi străluceau. Se duse înapoi în dormitor.

Wade era îmbrăcat, stătea pe marginea patului.

– Este rândul meu. Acum poți pleca fără să-ți mai faci probleme în privința lui Simons, va fi convins că ești iubita mea, chiar dacă n-ai venit tocmai de bunăvoie aici.

Tracy îl privi lung cu o strângere de inimă. I-ar fi plăcut să fie iubita lui...

– Bine, voi pleca acum, murmură ea.

– Ne vedem săptămâna viitoare?

Tracy se opri la jumătatea drumului și se întoarse. Inima începu să-i bată veselă de fericire, dar reuși să se controleze și să-și recapete aerul profesional.

– Da, voi veni luni. Este vreun motel mai bun unde pot face rezervare?

– O s-o fac eu, zise Wade, lasă asta în seama mea.

– Ești foarte amabil. La revedere.

– La revedere, doamnă Halliday.

De ce nu folosise prenumele? se întrebă ea. Ar fi fost mai bine. Dar oare avea dreptul să i se adreseze cu numele mic? Era doar un client!

– La revedere, domnule Montgomery.

Ieși pe hol și răsuflă ușurată, pentru că Henry Simons nu mai era acolo.

Capitolul 4

Clayton, New Hampshire, era un oraș englezesc tipic, cu multă verdeață, case cochete și o biserică înconjurată de arțari și stejari. De la biserică, strada principală o lua spre stânga, spre centrul comercial. Acolo se aflau două stații de benzină, o bancă, un oficiu poștal și clădirea în care funcționa Clayton Courier.

Tracy opri chiar în fața acestei clădiri și zâmbi. Era exact așa cum se așteptase. O clădire veche

de pe care se cam scorojise vopseaua, o literă lipsea de pe frontispiciu. O, câtă treabă avea aici!

Coborî din mașină, încuie portiera, își netezi cutele fustei imaculate din poliester pe care n-o suporta, dar o purta pentru că nu se șifona, apoi se privi în parbriz. Părul îi era frumos pieptănat, iar rujul proaspăt aplicat cu un sfert de oră în urmă într-o cafenea unde oprise.

Totuși mai ezita. Simțea pornirea de a se urca în mașină și de a pleca. Îl va suna pe Wade Montgomery când va ajunge acasă și-i va spune că i s-a ivit o foarte bună oportunitate de afaceri... sau că nu se simțea bine... putea spune de fapt, orice.

Dar se simțea ca o lașă. Nu i se mai întâmplase așa ceva în trecut. Poate totul i se trăgea de la faptul că dormise în același pat cu Wade Montgomery? Numai la acest gând roși. Asta era, era mult prea timidă! Nu mai avea rost să amâne revederea cu el. Își îndreptă umerii și intră în clădire cu servieta în mână.

Se opri chiar în prag. Biroul în care intrase era... ca din alt secol, plin de praf, fără covoare pe podea, cu birouri vechi de stejar și mașini de scris vechi de cel puțin treizeci de ani. Peste tot teancuri de hârtii, care ajungeau și la un stat de om, pline de praf, cești de cafea goale sau mucegăite, creioane rupte, pixuri pe jumătate consumate. Pe birouri erau aruncate zeci de plicuri, cândva albe. Chiar și telefoanele aparțineau altor generații.

O femeie destul de bătrână se afla la unul din aceste birouri și dezlega cuvinte încrucișate, în timp ce răspundea la telefonul pe care-l ținea cu umărul. Ridică privirea destul de ageră pentru vârsta ei, o studie pe Tracy, îi făcu semn să ia loc, apoi reveni la cuvintele încrucișate.

Tracy nu putea să-și creadă ochilor. Eficiența era ultimul lucru care se putea constata aici. Era locul în care-și putea aduce contribuția cu efecte care să uimească pe oricine. Împinse ușile de lemn care scârțâiau cumplit și se apropie de femeie. Era foarte slabă, cu ochelari cu ramă metalică așezați cam ciudat pe nas. Purta o rochie neagră plină de pete, la care Tracy nu putu să nu se strâmbe.

– Hilda, tu știi prea bine că nu mai poți dresa un câine bătrân. Acum trebuie să închid, mai vorbim. Ești experta în eficiență? întrebă femeia.

– Da, Tracy Halliday, zise ea și-i întinse mâna. Sunteți...?

– Neconvinsa, mormăi femeia.

Tracy clipi repede de câteva ori, simțind nevoia să plece imediat din acest loc imposibil. N-o încânta prea mult ideea că urma să se afle timp de o săptămână în preajma lui Wade.

Dar se controlă imediat. Trebuia s-o cucerească pe această femeie recalcitrantă din fața ei. Se mai confruntase cu probleme similare în trecut; în general oamenii se fereau de schimbări.

Îi zâmbi cât putu de frumos femeii.

– Domnul Montgomery consideră că sunt necesare câteva schimbări pe aici și de aceea m-a invitat.

Femeia pufni neîncrezătoare citind cartea de vizită a lui Tracy.

– Neat and Orderly! Hm! N-am nevoie de nimeni care să-mi spună unde să pun pixurile. Ne simțim foarte bine, așa dezorganizați cum suntem. Ai putea la fel de bine să pleci de unde ai venit.

– Domnul Montgomery mă așteaptă, zise Tracy, sunteți bună să mă conduceți?

– Găsește-l singură! pufni femeia arătând spre ușa închisă, nu avem timp de ceremonii aici. A închis ușa pentru că vorbește cu o femeie la telefon.

Furioasă, Tracy împinse ușile acelea care abia se mai țineau și intră în biroul lui Wade.

Acesta, cu spatele la ușă, dactilografia cu un deget la o mașină antică, Smith Corona. Tracy rămase în ușă o clipă; observă spatele lui lat, umerii, mâinile puternice care se vedeau pentru că-și suflecase manșetele cămășii. El se opri din dactilografiat, își trecu o mână prin păr și se întoarse repede surprinzând-o. Figura i se lumină.

– Doamnă Halliday, bine ai venit la Clayton! Mă tem că m-ai prins, pretind că sunt editor dar nu sunt capabil să-mi scriu singur articolele.

– Iar eu, care sunt expertă în probleme de eficiență, zise ea, pierd uneori foarte mult timp în loc să-l economisesc. Ce scriai?

– Editorialul de săptămâna asta. Trebuia să scriu despre energia nucleară dar am preferat să scriu despre pescuit. Nu crezi că e bine ce fac?

Ea ridică din umeri.

– Scrie ce crezi că este bine, ești șeful, nu? Nu ți-a spus nimeni să scrii despre energia nucleară, nu?

– Nu, zise el. Dar spune-mi, ți-a plăcut orașul nostru?

– Este minunat, un oraș tipic de provincie.

– Ar fi trebuit să vii aici când încep să cadă frunzele.

– Păcat că nu pot rămâne atât!

El o privi amuzat.

– Ai avut probleme pe drum?

– Nu, știu să mă uit pe hartă.

– Desigur, ești expertă în eficiență, cred că faci totul foarte bine.

Ea păli. Nu chiar totul. Ca soție, eșuase. Nici măcar în pat... după cum spunea Adam.

– Se pare c-am ajuns la timp, după ce văd în jur.

– Mda, zise Wade, totul stă să se prăbușească pe aici.

– Pentru asta m-ai angajat, să rezolv problemele!

– De unde începem?

Tracy încercă să-și pună servieta pe birou fără să-și dea seama că va declanșa o avalanșă de hârtii. Întinse mâna la timp pentru a le împiedica să cadă, antrenând tot felul de alte nimicuri, dar unele din ele tot ajunseră pe podea și peste un minut atât ea cât și Wade se regăsiră la nivelul solului încercând să le recupereze.

– O, domnule Montgomery, îmi pare rău. Dar chiar că aveai nevoie de mine, zise ea după ce se ridică, își netezi cutele fustei, își așeză ochelarii din nou pe nas.

– Așa este, doamnă Halliday, confirmă Wade, iar ea abia se abținu să nu-i sară în brațe. Știi ce? N-ar fi bine să mâncăm mai întâi?

– Să mâncăm? Dar am venit aici să muncesc. De fapt... îmi este foame, recunoscu ea. Am oprit la o cafenea la intrarea în oraș, dar n-am mâncat pentru că era prea devreme.

– În acest caz, permite-mi să te invit la masă la Pheasant Inn, unde se pregătește cea mai gustoasă mâncare din district. Dar mai întâi...

Wade o prinse încet de mână, iar ea simți atingerea lui ca pe o pală de foc. Încercă să pară la fel de rezervată dar observă că ochii lui, frumoșii lui ochi albaștri, aveau același efect asupra ei...

– Ți-a mâncat pisica limba? o întrebă el văzând că nu mai spune nimic.

– Nu, șopti Tracy, simțind că nu-și poate lua privirea de la el.

– Constat că ești foarte frumoasă, Tracy Halliday, zise el vrăjit de chipul ei. Ai ochi mari și pari puțin ... speriată. Eu sunt vinovatul?

– Nuuu, șopti ea.

– Vino, mor de foame. Ai cunoscut-o pe Tillie?

– Da, deși nu mi-a prezentat-o nimeni.

– Tillie Hooper, ea este Tracy Halliday, făcu el prezentările. Tillie este mâna mea dreaptă, se ocupă de acest loc.

Femeia pufni din nou.

– Care funcționează perfect. Acum a apărut o muscă pe lampă.

– Tillie, o avertiză Wade în glumă, nu te pune rău cu doamna Halliday, a venit aici să ne ajute.

– A venit doar să-și vâre nasul unde nu este treaba ei, dacă vrei părerea mea, Wade. Nu înțeleg de ce naiba ai nevoie de un expert în eficiență.

Wade se mulțumi să-i zâmbească.

– Tillie, am plecat la masă, ne întoarcem peste două ore.

– Este de mult timp aici? întrebă Tracy după ce ieșiră.

– Lucrează aici de pe vremea tatălui meu. Are limba cam ascuțită, dar sunt sigur că-i vei câștiga inima pentru că este o femeie de treabă.

– Mă îndoiesc, este inexplicabil de ostilă. O să-mi pună bețe în roate.

– Te lași învinsă de la început? Dă-ți o șansă!

– Unde se află restaurantul? Am lăsat mașina acolo! zise ea.

– Mașina? Vrei să mergem cu mașina când ne putem plimba? Pe o zi ca asta?

– Bine, ezită ea, am crezut că este departe...

– Nu este departe deloc, doar o milă sau... două...

– O milă!?

– Care este problema, orășeanco? Nu ai pantofi cu tocuri joase?

Tracy încălțase o pereche de pantofi moderni cu tocuri de șase centimetri, care-i uciseseră picioarele. O dureau

călcâiele dar suportase. Era convinsă că Wade Montgomery nu era bărbatul căruia să-i placă femeile care se lamentează.

– Nu sunt obișnuită să merg pe jos, la Boston ne deplasăm doar cu mașinile.

– Mda, mormări Wade, în acele malluri, care au stricat societatea; slavă Domnului că aici nu este nici unul!

– Nu-ți place lumea modernă deloc!

– Asta este lumea dumitale, doamnă Halliday, nu a mea! Lumea mea este cea de aici. Wade trase aer adânc în piept satisfăcut. Curat aer, nu?

Ieșiseră de pe strada principală a orașului și se apropiau de alte zone cu verdeață; cerul era albastru, fără nori, frunzele arțarilor roșii galbene și portocalii, păsările ciripeau vesele și un vânt slab răsfoia frunzele copacilor. Mirosea a lemn ars și... Tracy adulmecă aerul.

– Miroase a cidru?

– Exact, răspunse Wade, conducând-o pe o stradă laterală unde sticlele de cidru și coșurile cu mere erau așezate pe o bancă de lemn lângă câțiva dovleci mari. Alături se afla o inscripție care spunea: „puneți banii în borcan și serviți-vă“.

Tracy se uită la Wade.

– Cred că le sunt furați sistematic banii de aici.

– Niciodată, o contrazise el. Ai încredere în oameni, doamnă Halliday, și-ți vor răspunde la fel.

Tracy se uită la borcan. În lumea din care venea ea, nimeni nu avea încredere în semeni. Îl văzu pe Wade că pune o monedă în acel borcan pentru că alesese un minunat măr roșu. Era un bărbat grozav, genul de bărbat de care se putea îndrăgosti, dacă ea ar fi fost genul de femeie care se putea îndrăgosti. Dar el era doar un client și nu intra în legături sentimentale cu această categorie.

– Mai avem mult de mers? îl întrebă.

– La capătul drumului. Te grăbești?

– Nu, dar ar trebui, pentru că plătești fiecare minut în care mă aflu aici.

– Nu-ți face probleme pentru banii mei. Sunt lucruri mai importante în viață, zise el mușcând din măr.

– Ca de exemplu?

– Și eu plătesc facturi ca oricare altul, doamnă Halliday, numai că viața este prea scurtă pentru ca să ne facem probleme pentru bani.

– La ce preferi să te gândești? îi zâmbi Tracy tot mai conștientă că îl plăcea.

– La multe ... stând la biroul meu privesc direct spre o pășune plină de vaci, pe care îmi face plăcere să le privesc. Îmi mai face plăcere să pescuiesc, mai ales când trebuie să-mi sortez gândurile. Și fotbalul mă atrage.

Tracy îl privi uimită de felul în care acest bărbat vedea viața. Ea crescuse într-o familie care nu vedea niciodată partea luminoasă a lucrurilor; paharele lor erau mereu pe jumătate goale, niciodată pe jumătate pline.

– Îți place fotbalul, doamnă Halliday?

Ea ridică indiferentă din umeri.

– Nu știu mare lucru.

– Va trebui să vii la meciul de duminică.

– Am venit aici doar până vineri, îți amintești?

– Da, ai dreptate, am uitat.

– Cu toate acestea, mi-ar plăcea să te văd jucând.

– Dacă este așa, de ce nu rămâi în weekend.

– Dar... nu pot...

– Ai un alt client? Dacă nu, de ce nu rămâi în weekend?

În fața lor apăru o casă cu două etaje și cu obloane verzi, în grădina căreia se aflau multe crizanteme înflorite. În față erau parcate mai multe mașini. Pe frontispiciul clădirii scria: „Hanul Fazanului roșu, hrană și cazare".

Tracy se lăsă condusă pe scări, conștientă că Wade era un bărbat puternic și înalt, în preajma căruia se simțea fragilă și feminină. Nu se simțise astfel cu Adam niciodată. Suspectă că abilitatea lui Wade de a o face să se simtă astfel nu se datora doar staturii sale impozante.

– Ce vrei să bei, doamnă Halliday? o întrebă el după ce se așezară la masă.

– Doar apă, răspunse ea.

– Nu vrei să te destinzi puțin? o întrebă Wade. Să-ți lași părul liber și să te bucuri de un pahar cu vin?

Ea îl privi uimită dar și cu un început de relaxare.

– Bine, vin alb. Ai premediat totul, domnule Montgomery.

– Ce vrei să spui?

– Lași să se înțeleagă că ești cel care cunoaște toate bucuriile vieții în timp ce eu sunt repetentă la acest capitol.

– Poate că așa este!

– Te înșeli, domnule, și eu știu să mă distrez, dar nu în timpul de lucru. Știi, eu sunt propriul meu șef, domnule Montgomery și iau asta foarte serios.

– Dar ești și foarte frumoasă, doamnă Halliday, ți-am mai spus?

– Da, explodă ea. Ești foarte... foarte..

– Foarte...?

– Insistent. Tracy trase aer în piept. Aici voi locui?

– Am uitat să-ți spun...

Tracy se întoarse spre el. Se întâmplase ceva.

– Ce-ai uitat să-mi spui? întrebă ea ușor îngrijorată.

– Când am sunat la motel să-ți fac rezervare, mi s-a spus că nu sunt camere.

– Și unde voi sta? întrebă ea nervoasă. De ce avusese încredere în acest bărbat? Uite, aici scrie că au camere de închiriat.

– N-au mai închiriat aici de trei sau patru ani nimănui.

– Dar... ce voi face?

– Vei sta la mine.

– La tine! exclamă ea disperată. Dacă am acceptat să dorm cu tine la Boston, nu înseamnă...Tracy roși. Nu, nu se poate.

– Dar este singura alternativă.

– Trebuie să mai existe un motel în zonă.

– Da, mai există unul destul de departe, unde nu sunt condiții bune; la mine acasă îți pot oferi ceva confortabil.

– Domnule Montgomery, de ce nu mi-ai spus de la început? Aș fi aranjat altceva.

– Tracy, lasă-mă să-ți explic!

– Nu ai ce să explici! Sunt necăsătorită, tu la fel… asta este, nu pot sta cu tine.

Wade se sprijini într-un cot și o privi lung:

– Pippa va fi foarte dezamăgită.

– Cine este Pippa?

– Mătușa mea. Abia te așteaptă, ți-a pregătit camera de oaspeți. A fost ideea ei să te invite la noi.

– Înțeleg, zise Tracy, pusă în încurcătură. Am dat-o în bară iarăși…

– Nu-ți face probleme. Erai atât de frumoasă cu ochii tăi verzi scânteietori, îmbujorată, încât mi-am dorit să fi plănuit ceea ce tocmai mi-ai imputat.

– Nu, nu cred c-ai plănuit… de fapt, nu știu ce să mai cred… dar mai bine să discutăm despre sediul ziarului tău.

El protestă.

– Avem lucruri mai importante de discutat.

– Ce poate fi mai important decât munca?

– Ești obsedată de muncă!

– Nu este adevărat!

– Atunci vei locui acasă la mine? Accepți?

– Bine, oftă Tracy, dar cu o singură condiție.

– Care?

– Să discut înainte cu mătușa ta, să mă conving că vrea să stau la voi. Dacă este doar politicoasă pentru că ai atras-o în această încurcătură plec imediat la Boston.

– Și lași o misiune neîndeplinită?

– Exact, domnule Montgomery.

– Tracy, când îmi vei spune pe nume?

– Niciodată.

El oftă.

– Nu-mi place să stau de vorbă cu tine când ești ca acum, Tracy.

– Așa sunt întotdeauna și te rog nu-mi mai spune Tracy, ci doamnă Halliday! Tracy înghiți furioasă mâncarea din farfurie, apoi se ridică fără să mai aștepte ca Wade să plătească.

Capitolul 5

– Mă dor picioarele cumplit de tare! se plânse Tracy.

– De unde să știu că pantofii te-au rănit în așa hal? o întrebă Wade.

Se aflau la jumătatea drumului spre oraș. Mai precis, Wade stătea în picioare iar ea se sprijinea de el, masându-și piciorul stâng.

– Poate crezi c-am făcut dinadins, murmură el. De unde era să știu că pantofii sunt noi?

Tracy se uită mirată la el, apoi din nou la picioarele care o dureau din ce în ce mai tare.

– Cred că nu voi mai merge pe jos în viața mea, se plânse ea. Data viitoare voi merge doar cu mașina.

– Dar acum ce vom face? Autostopul?

– În zona asta?! exclamă Tracy. A trecut o mașină acum o oră!

– În acest caz, scoateți pantofii și mergi cu picioarele goale, zise Wade cu calmul lui imperturbabil.

– Cu picioarele goale? repetă Tracy, vrei să rămân infirmă pe viață?

El o privi amuzat, ca de obicei.

– Bine, atunci ai altă idee? Ești expertă în eficiență. Vino cu o idee.

Tracy căută cheile mașinii în poșetă și i le întinse.

– Du-te, ia mașina mea; eu te aștept aștept aici.

Wade o ridică pe neașteptate în brațe.

– Astfel vom ajunge foarte repede în oraș.

Tracy fusese luată prin surprindere; ochelarii îi alunecau.

– Te rog să mă lași jos! strigă ea. Chiar acum!

Wade se opri.

– Ce-ai spus? o întrebă el.

– Să-mi dai drumul!

– Foarte bine, îți voi da drumul, dar amintește-ți că a fost alegerea ta! Tracy se trezi rapid pe sol și rămase acolo uluită. Și acum ce vom face?

– Nu vom face nimic împreună, Tracy. Eu mă voi duce după mașină, iar tu vei aștepta aici.

– Și apoi?

– Apoi te voi duce acasă la Pippa, să-ți aranjeze hainele. Tracy se privi și realiză că în felul în care arăta nu se mai putea pretinde expertă în eficiență. Era ciufulită, avea urme de iarbă pe fustă, bluza îi era șifonată...

– Foarte bine, lasă-mă aici, la voia șacalilor... mormăi ea.

– Măcar dacă ar fi șacali pe aici, dar nici ei nu te vor vrea, așa că voi rămâne tot eu cu tine pe cap.

Deodată, Tracy simți că amețește. Ce se întâmpla cu ea? Wade Montgomery o ridicase pe umeri ca pe un balot, iar ea se simțea tot mai atrasă de el. Ciudat!

– Nu vei rămâne cu mine pe cap, îl liniști ea. Mă voi întoarce la Boston. Misiunea mea aici n-a început sub cele mai bune auspicii.

– Prostii. Ești doar obosită. Stai undeva aici și bucură-te de peisaj, iar eu mă voi întoarce cu mașina ta. Apoi vom merge la Pippa și ea te va face să te simți bine.

Îi întinse cheile mașinii.

– Vin cât pot de repede, o anunță el și plecă.

Tracy îl urmări până dispăru și-și rezemă apoi fruntea de trunchiul unui copac, după care se așeză pe o buturugă de pe marginea șoselei. Ce se întâmpla cu ea? Oare avea vreo legătură cu faptul că-l dorea foarte mult pe acest bărbat? Femeile frigide nu au dorințe sexuale...

***

Casa lui Wade Montgomery nu era tocmai ce se așteptase ea. Se afla pe o străduță liniștită; avea o grădină mare în față și mult teren în spate. Bineînțeles grădina era plină de florile de sezon, crizantemele, care-i plăceau atât de mult.

Înainte să apuce să aprecieze casa, Wade o introduse în hol, apoi în bucătărie unde mirosea a plăcintă cu mere. Un televizor mic fixat pe perete transmitea o emisiune de divertisment, un fotoliu de răchită era ocupat de o pisică leneșă și supraponderală, iar un câine de vânătoare, cam murdar, lenevea în fața cuptorului.

O femeie mică de statură, cam nepieptănată cu pantaloni și un pulovăr de lână, sta în fața televizorului și dialoga cu partipanții la concursul care se transmitea.

– Montana este răspunsul! strigă ea. Wade! Fraierul ăsta a pierdut zece mii de dolari. N-a știut răspunsul. Era Montana.

Apoi o zări și pe Tracy.

– Așadar, ea este cea pe care o așteptam! Simt că te cunosc de mult. Wade mi-a făcut capul mare cu tine de când s-a întors de la Boston. Mă bucur atât de mult c-ai fost de acord să stai la noi!

– Nu vă deranjez?

– Cum să ne deranjezi? Acum, fuga la baie, cred că abia aștepți!

– Tracy a avut niște probleme pe drum, Pippa. Are nevoie de o baie fierbinte, un ceai și plăcinta ta cu mere.

Pippa intră imediat în acțiune, o luă pe Tracy de braț conducând-o spre camera rezervată ei, unde focul din șemineu era deja aprins, patul făcut, iar cearșafurile albe, apretate, miroseau a liliac.

– Știi că liliacul este floarea noastră preferată? Pregătesc singură florile pentru uscat, din tufele noastre. Ar trebui să vezi locul ăsta vara, este superb.

– Și acum este foarte frumos.

– Dar este toamnă târzie, cea mai urâtă parte din an. Acum mă duc să-ți pregătesc baia, zise femeia și plecă.

Tracy o urmă.

– Nu vreau să vă deranjez, începu ea.

– Nu ne deranjezi, suntem chiar fericiți că ai venit. Acum, scoate hainele și ți le voi spăla imediat. O, dar n-am un capot! se văită femeia. O să ți-l aduc pe al lui Wade.

Tracy vru să spună că nu avea nevoie de halatul lui pentru că avea propriul ei halat în mașină dar nu mai apucă pentru că Pippa dispăruse deja.

Tracy oftă privind baia deja pregătită. Simți aromă de căpșuni pe care o aprecie, observă că avea mai multe feluri de săpun și un burete mare. Dar ea nu avea timp niciodată pentru băi prelungite.

Începu să-și descheie bluza, dar Pippa se și întorsese cu halatul lui Wade.

– Fă o baie bună și apoi vino la bucătărie, când ești gata.

– Dar...

– Nici un dar, Tracy...

– Dar hainele mele sunt în mașină. Mă duc să mi le iau.

– Ți le aduc eu, tu fă baie.

Tracy oftă neputincioasă.

După ce termină o jumătate de oră mai târziu, vru să iasă din baie dar nu găsi valiza. Cum să iasă? Se privi în oglinda mare. Ce trebuia să facă? Îmbrăcase halatul lui Wade, care o acoperea cu totul, dar se simțea vulnerabilă. Sub halat era goală, o situație intolerabilă din punctul ei de vedere, mai ales când Wade Montgomery se afla pe aproape.

Auzi zgomotul făcut de motorul unei mașini. Probabil Wade pleca la muncă, iar Pippa rămăsese singură.

Se mai privi o dată în oglindă și vru să-și strângă părul la spate, dar renunță. Simți că nu era cazul să-i pese prea mult de propria-i ținută, mai ales când nici Pippa nu era prea îngrijită. Nu arăta rău cu fața proaspăt spălată, îmbrăcată în halatul lui alb. Parcă auzea vorbele lui Wade: ești foarte frumoasă, doamnă Halliday...

Încercă să-și amintească ultima persoană care-i spusese că este frumoasă. Adam nu-i spusese asta niciodată, cu siguranță. De fapt nu-i făcuse niciodată complimente și mai mult ca sigur nu avusese sentimente pentru ea. Ea tânjise în timpul căsniciei cu el după o vorbă bună, ca un copil care așteaptă să cadă un măr dintr-un pom fără fructe. Ce prostie! Oricum, n-o va repeta, acum era lecuită pe deplin.

Își puse ochelarii și ieși din baie hotărâtă să dea piept cu el, dar când ajunse la scări curajul îi pieri. Se strecură prin casa aceea în care camera de zi era plină de ziare și

reviste, cu andrele și lucru de mână. Zâmbi observând că printre toate acestea zăcea praful, o coajă de banană uscată...

Când termină cu biroul lui Wade, era convinsă că această casă trebuia reorganizată pe alte principii. Era aglomerată cu lucruri fără rost și își imagină că Wade avea nevoie de timp pentru a găsi o carte care îi trebuia. Ea putea să-i salveze timpul și nervii. Se îndreptă spre bucătărie.

– Pippa? zise ea. Mătușă Pippa?

Nici un răspuns. Ridică din umeri și se întoarse spre masa unde o aștepta ceaiul și plăcinta cu mere. Se îndreptă spre câinele care zăcea pe podea și-l scărpină între urechi, iar acesta începu să toarcă fericit.

– Numai pisicile torc, blegule!

Acesta se așeză cu burta în sus, iar ea îl scărpină știind că astfel îi va face plăcere dar nu observă că i se desfăcuse halatul. Când se deschise ușa, se întoarse zâmbind, convinsă că era Pippa. Zâmbetul îi îngheță însă pe buze.

Wade Montgomery o privea din ușa bucătăriei, într-un fel care o făcu să roșească. Rămăsese pe podea alături de câine, conștientă de privirile lui care i se plimbau pe corp.

– Ce avem aici? începu el. Doi ochi, două urechi, un nas și o gură. Și doi sâni foarte frumoși.

Tracy duse imediat mâna la piept și-și așeză ochelarii pe nas.

– Am crezut că este Pippa! Dacă știam că ești aici, n-aș fi venit în halatul tău!

– De ce nu? Arăți foarte bine astfel îmbrăcată. Am auzit motorul unei mașini și mi-am închipuit c-ai plecat.

– Nu eram eu. Pippa ți-a împrumutat mașina, trebuia să ajungă la Concorde.

– Dar... începu Tracy conștientă de felul în care o privea Wade. Valiza mea? A adus-o?

– Nu, nici măcar n-a menționat nimic despre vreo valiză. Nu-mi spune că nu ai nici o haină, Tracy Halliday! De asta porți halatul meu?

– Pippa mi l-a dat. Cum a uitat de valiza mea?

Wade ridică din umeri.

– Cum a uitat că avea o întâlnire la Concorde? Este o uituca. Va trebui s-o scuzi. Iar eu să-i mulțumesc.

– Pippa spunea că vrea să-mi spele lucrurile pe care le purtam.

– A, când a părăsit casa avea niște haine în mână și mi-a spus c-o să le spele mâine. M-a făcut idiot, iar eu am complimentat-o la rându-mi.

– Este o femeie de treabă, zise Tracy.

– Și eu sunt convins de asta; este o bătrânică de zahăr.

– În acest caz ar trebui să te porți mai frumos cu ea, nu ca un puști răzgâiat. De fapt, toți bărbații sunt cam la fel...

– Mă simt altfel acum, doamnă Halliday, nicidecum ca un puști... ba sunt chiar foarte bărbat...

Tracy nu știa ce era mai bine; Wade se apropia de ea, ceea ce-o făcea să tremure de emoție. Vru să se ridice dar călcă pe halat.

– Ți-e frig? o întrebă el.

– Nu... de ce mă întrebi?

– Pentru că tremuri. Wade o atinse încet pe mână, ea deschise ochii mari privindu-l, simțind ce efect avea atingerea lui.

Tracy închise ochii. O, Dumnezeule, simțea că amețește, că-și pierde capul, că... deschise încet ochii.

Mâinile lui Wade continuau fascinanta explorare. Tracy își ținu respirația simțind cum fără să vrea trupul ei se apropie tot mai mult de trupul lui. Încercă să-și lase capul într-o parte dar mișcarea ei păru o provocare pentru el. Wade lăsă capul în jos, iar ea simți că pulsul îi este tot mai accelerat.

Controlul, își spuse Tracy, își pierdea controlul! Tot trupul ei experimenta senzații alarmante. Era ca și cum asupra ei s-ar fi exercitat o vrajă puternică. Wade o trase la pieptul lui; ea se crispă, dar nu opuse rezistență. Era ca și cum ar fi așteptat asta.

Mâna lui se strecură sub halatul de baie.

– Tracy, murmură el, ești o femeie atât de frumoasă...

Ea încercă să se eschiveze cu un ultim efort.

– Te rog, nu...

Wade o privi îngrijorat.

– Tracy, zise el, ce s-a întâmplat?

Ea se forță să-i zâmbească.

– Mi-e rece, zise ea pentru a-i distrage atenția.

Wade îi strânse halatul la piept, apoi o strânse în brațe pentru a o încălzi.

– Nu este frig în casă, Tracy, murmură el. Focul este aprins în șemineu, brațele mele sunt calde. De ce mă eviți? De ce te retragi?

Incapabilă să-i răspundă, închise ochii și se abandonă pentru câteva clipe brațelor lui. Apoi îl împinse și se ridică.

– Am avut o zi lungă, se eschivă ea, dacă nu te superi aș vrea să mă retrag. Singură, sublinie ea.

Și el se ridică îngrijorat de reacția ei.

– Îmi pare rău, simțeam nevoia de a te mângâia, Tracy. Am crezut că și tu dorești același lucru, dar cred că m-am înșelat.

Ea îi evită privirea simțindu-se teribil de nefericită.

– Aș vrea să mă odihnesc puțin, Wade. Când se întoarce Pippa mă voi îmbrăca și voi coborî. Arătă spre mânecile halatului; nu mă simt prea confortabil în el.

– Poate că așa este, zise Wade, îndepărtându-i o șuviță căzută pe frunte, dar ești adorabilă. Ești foarte proaspătă și incitantă abia ieșită din baie, iar pielea ta este ca de satin. Îmi amintești de căpșunile cu frișcă. Cu degetul, îi

urmări linia gâtului. Poate că nu ești conștientă de frumusețea ta și de faptul că te consider irezistibilă. Asta explică și felul în care am reacționat.

Tracy ridică privirea și-i citi dorința nedisimulată și se înfioră. Se dădu un pas înapoi.

– Cred c-o să urc în camera mea.

Nu-și putea lua privirea de la el, simțindu-se privită cu atâta tandrețe. Nu se mai simțise astfel în preajma nici unui alt bărbat. Dar nu era pregătită pentru reacțiile propriului ei trup. Vru să plece, dar se împiedică de prima treaptă a scării.

– O! exclamă ea. Voi coborî mai târziu.

– Odihnă plăcută, Tracy.

Ea zbură realmente spre camera ei unde se simțea în siguranță, cu obrajii arzându-i, la gândul că tocmai năruise încă o relație cu un bărbat. Iar faptul că acesta era Wade Montgomery făcea lucrurile și mai dureroase. Căci el era alesul singurul potrivit pentru a-și împărți viața cu el...

***

Observând că era deja ora șapte și Pippa nu se întorsese încă, Tracy coborî pentru că simțea o foame cumplită. Îl găsi pe Wade întins pe canapea citind ziarul.

– A, te-ai trezit! exclamă el. Ia loc, îți voi aduce ceva de mâncare.

– Te rog, nu te deranja, pot să-mi iau singură. Numai să-mi arăți ce se poate mânca.

– Tocmai am încălzit niște supă, zise el. Pippa ți-a mai lăsat și niște pui. Apoi închise frigiderul și-i zâmbi. Când termini cu aranjarea biroului va trebui să te ocupi și de casa asta.

Tracy se simțea mai sigură de sine acum când discuția revenise la un subiect mai neutru.

– Să termin deocamdată biroul unde voi întâmpina multe greutăți și voi avea mult de lucru. Nu va fi ușor. În domeniul în care activez este foarte importantă rezistența, zise Tracy. Ea încălzi supa apoi deschise frigiderul. Găsi puiul. Tillie Hopper va opune rezistență și nu știu dacă nu mai sunt și alte persoane acolo care vor gândi la fel ca ea. Oamenilor le place rutina, chiar dacă asta duce la ineficiență. Ar putea dura mai mult decât am estimat, zise ea mușcând dintr-un picior de pui.

– Foarte bine. Sunt pregătit pentru orice. Wade se sprijini de marginea unui dulap de bucătărie privind-o amuzat. Mi se pare că ai existat dintotdeauna în această casă, așa cum ești acum îmbrăcată în halatul meu....

Tracy strânse instinctiv halatul la piept, certând-o în gând pe Pippa pentru că-i luase lucrurile, punând-o astfel într-o situație jenantă.

– Cum a fost familia ta, Tracy? o întrebă el.

– Familia mea? repetă ea. Cu ochii ațintiți asupra supei care se încălzea, simți o strângere de inimă. Nu-i plăcea să

vorbească despre asta, pentru că nu avusese o copilărie prea fericită. Încă din liceu începuse să viseze la ceva cu totul diferit. Când îl cunoscuse pe Adam crezuse că el este răspunsul la întrebările și problemele ei de viață, puntea de scăpare. Singura problemă a rămas faptul că iubirea lor n-a durat sau poate nici n-a existat, ceea ce a făcut ca viața ei să devină și mai grea.

Tracy ridică din umeri.

– Familia mea este probabil cauza pentru care sunt foarte ordonată, zise ea. Cred că încă din copilărie am fost foarte ordonată tocmai pentru a mă simți diferită de membrii familiei mele. Dacă tu crezi că această casă este dezordonată ar fi trebuit să vezi bucătăria noastră de la Boston...

– Așadar, ordinea a fost un fel de mecanism de apărare...

– N-am spus asta! sări Tracy ca arsă. Apoi observă că supa începuse să fiarbă. La naiba cu acest Wade Montgomery!

– Dar asta ai spus!

– Sunt foarte organizată pentru că nu suport dezordinea. Tracy îl fixă cu ochi reci. Iar mâine în biroul tău vei vedea cum voi aplica principiile mele.

– Dar ce vei face dacă nu se întoarce Pippa? zise el uitându-se la ceas. Poate va trebui să mergi la lucru în halatul meu...

– Crezi că nu se va întoarce curând?

El ridică din umeri.

– Pippa este un om greu de controlat. Are inițiative care sfidează orice logică.

– Dar, începu Tracy încruntându-se, nu pari să te afecteze asta.

– Să mă afecteze? De ce? Îmi place așa cum este, are farmecul ei.

Tracy puse supă în două boluri.

Ideea de a iubi oamenii așa cum sunt, cu toate defectele lor, era nouă pentru ea. Toată viața i se spusese că va fi acceptată numai dacă se schimba. Părinții îi spuseseră: dacă ți-ai mai scoate nasul din cărți, ți-ai găsi o slujbă serioasă de dactilografă, de exemplu, sau funcționară și ne-ai aduce niște bani cu care să ne plătim facturile ai fi o fiică bună.

Adam îi spusese: dacă ai fi mai apropiată, mai caldă, mai maleabilă, ai fi o soție decentă. Dar ea se nu putuse schimba; așa era ea, Tracy. Îi fusese greu să constate că nu era de-ajuns....

Pippa reveni puțin după ora nouă.

– Ei bine! zise ea trântind ușa. Ce-ați făcut? Privi în jur. Camera de zi era într-o ordine perfectă. Ziarele și revistele care fuseseră aruncate peste tot, erau acum aranjate cu

grijă. Tracy curăța mobila, iar Wade se afla pe sofa citind ziarele. Pisica dormea liniștită la pieptul lui.

Wade lăsă ziarul deoparte.

– Eu am citit, iar Tracy după cum vezi, s-a spetit. Am încercat s-o fac să lase pe mâine curățenia și să jucăm cărți, dar ea este pasionată de muncă, Pippa.

– O, zise Pippa iar zâmbetul îi pieri, înțeleg.

– Valiza mea, mai este în mașină? o întrebă Tracy.

Pippa roși.

– O, da, așa cred. Totuși parcă nu îndrăznea s-o privească în ochi. Cred c-am plecat cu ea, nu?

– Și cu hainele mele, zise Tracy privind-o acuzator, lucru pe care regretă când văzu figura încurcată a Pippei.

– Mă duc să le aduc. Uneori nu știu unde mi-e capul.

– Nu-i nimic, Pippa, o liniști Wade ridicându-se de pe sofa. Mă duc eu să aduc lucrurile lui Tracy, abia așteaptă să renunțe la halatul meu.

– Da, aș vrea ceva mai confortabil, zise Tracy.

– Mai confortabil? se miră Pippa. Ce poate fi mai confortabil decât un halat de baie? se miră ea.

– Pentru Tracy? întrebă Wade din ușă. Apoi zâmbi și i se adresă Pippei în șoaptă; cred că o armură.

Capitolul 6

Tracy privea teancul de scrisori și corespondență de pe biroul lui Tillie Hooper. Facturile erau aruncate peste tot, după ce fuseseră acoperite cu scrisul mărunt al femeii.

– Tu ai scris toate facturile astea, Tillie? o întrebă Tracy privind la mașina electrică de scris care zăcea nefolosită, acoperită cu o husă de plastic. Nu ți-a luat prea mult să le scrii de mână? Nu crezi că mașina de scris ți-ar scuti din timp și efort?

– Să le dactilografiez! se strâmbă Tillie. Nici vorbă! Aș face mult prea multe greșeli. Așa că evit mașina de scris ori de câte ori se poate. Tillie o privi sfidător pe Tracy, dându-i sentimentul că se amestecă prea mult în treburile ei.

– Și atunci de ce ai mai cumpărat mașina de dactilografiat?

– Eu ? pufni Tillie. Wade a cumpărat-o. Scriu facturile pentru Curier de douăzeci de ani, iar dacă m-am descurcat pe vremea tatălui lui Wade, mă voi descurca și acum la fel. Tu cred c-ai vrea să-l vezi înțepenit în fața vreunui calculator!

– Poate n-ar fi o idee prea rea, zise Tracy. Ai avea de obiectat?

– Cum să nu! Viața este mai simplă și mai frumoasă când nu-și vâră nimeni nasul în treburile tale, iar invențiile astea moderne nu-ți dau decât bătaie de cap. Fii atentă la ce-ți spun, Tracy; tu ai impresia că vei reuși mare brânză cu economia de timp, dar nu va fi așa. Nu ai habar cum a funcționat acest birou, iar săptămâna petrecută aici nu-ți va da nici cea mai vagă idee.

– Poate că nu.... zise Tracy, dar m-ai putea ajuta să înțeleg câte ceva, Tillie.

Aceasta se dădu un pas înapoi o privi lung, apoi o întrebă:

– Și de ce mă rog ar trebui s-o fac? Ai venit aici să-mi faci viața mizerabilă.

– Nu este așa, Tillie, sunt aici să-ți ușurez viața.

Tillie pufni din nou, nemulțumită.

– După cum ți-am mai spus, fac lucrul ăsta de vreo douăzeci și cinci de ani și o să-l fac până la pensie. Nu-mi convine c-ai venit aici să-mi distrugi regulile pe care le-am instituit. Am muncit destul de mult să le configurez și n-o să mi le distrugi tu!

– Înțeleg, zise Tracy privind încă o dată facturile completate de mână. La executarea lor, unei dactilografe i-ar fi luat un sfert din timpul pe care Tillie îl afecta săptămânal acestui scop. Iar un calculator ar fi simplificat mult munca, reducând-o probabil la o jumătate de oră de la patru sau cinci ore cât îi trebuia lui Tillie. Oftă. Introducerea unui calculator în biroul lui Tillie era o sarcină foarte grea, precum introducerea unui cuptor cu microunde în epoca de piatră.

– Tillie, îți mulțumesc pentru timpul acordat.

Femeia o privi așa cum s-ar uita la un șarpe ascuns sub o piatră.

– A fost plăcerea mea, dar faptul că ți-am explicat mi-a luat o oră din timpul de lucru.

Tracy se retrase la biroul pe care i-l repartizase Wade pentru săptămâna de lucru.

În dimineața aceea Wade o prezentase personalului ziarului. Era un grup restrâns, format dintr-un fost angajat al unei bănci Homer Humphries, Clyde Dorset, jurnalist sportiv, un roșcovan cu figură de bonom. Aceștia scriau articolele împreună cu Wade.

Tillie se ocupa de partea administrativă. Doi angajați mai tineri livrau ziarul și recuperau numerele nevândute.

Tracy scrise pe caietul de notițe personale: „este nevoie de un calculator“, apoi se uită în jur. Toată încăperea trebuia rearanjată: podeaua era cam șubredă și

scârțâia teribil. Spațiul era destul dar ineficient repartizat. Activitatea administrativă a lui Tillie trebuia separată de activitatea de creație și de birourile reporterilor.

Îl privi pe Homer Humphries. Purta un costum cam vechi din trei piese, cu o garoafă roșie la butonieră; el se ocupa de rubrica financiară.

Clyde Dorset ronțăia o bomboană și scria ceva în timp ce vorbea la telefon.

Tinerii lucrau la aceeași rubrică mondenă. Era o atmosferă destul de degajată.

Tracy oftă. Eficiența nu era o prioritate aici. Nimănui nu-i păsa că ar fi putut să economisească timpul sau să mărească productivitatea. Cei ce lucrau aici păreau mulțumiți de ce făceau. Tracy se încruntă. Cunoscuse prea mulți directori executivi care luau atâtea medicamente pentru că erau stresați, pe care-i interesa doar productivitatea. Iar acum se afla într-o postură nouă; voia să mărească eficiența muncii aici la Courier, dar cei asupra cărora voia să intervină ar fi fost mai fericiți dacă-i lăsa în pace.

Știa din experiență și din studii că munca se desfășura mai bine și mai eficient dacă și-ar fi organizat spațiul și timpul. După ce studiase diagrama activității urma să măsoare spațiul și mobilierul se trezi că pentru a afla cum se desfășura activitatea trebuia să discute cu Wade.

Îl găsi în biroul său vorbind la telefon.

– Bine, Sam, așa voi face. O văzu pe Tracy, lăsă receptorul și-o întrebă: cum merge? Văd că mai ești întreagă, încă. Nu te-au scalpat.

– Vor avea timp s-o facă, răspunse ea. Dar acum aș vrea să discut cu tine, să înțeleg cum funcționează acest loc.

– Foarte bine, vom discuta pe drum; tocmai m-a sunat Sam Reynolds și trebuie să plec la primarie. Ai pantofi cu tocuri joase?

– Cine este Sam Reynolds?

– Primarul orașului. Nu este primarul general, care are mai mult un rol politic, Sam este adjunct. Se ocupă de toate și mai ales este apolitic.

– Te cheamă pentru un interviu?

– Nu, nu pentru asta, vrea să vorbim, îmi este un vechi prieten.

– Dar... lași activitatea de aici în miezul zilei pentru că un prieten vrea să-ți vorbească?

– De ce nu, Tracy? Un program riguros trebuie să mă împiedice să-mi văd prietenii?

– Nu... însă... Tracy se încruntă. Când își permisese o pauză pentru a petrece timpul cu prietenii ultima oară? O făcea ce-i drept destul de rar și asta la sfârșit de săptămână pentru că în rest era mereu ocupată.

– Dar puteai să discuți cu el la telefon, eu aș fi ieșit.

Wade scutură din cap.

– Sam simțea nevoia să-mi vorbească direct și nu la telefon. Este atât de greu de înțeles?

– Nu, zise ea încet, numai că este ceva diferit de situațiile cu care m-am confruntat până acum. La Boston, Portland și Hartford nu vei găsi oameni care să lase treaba deoparte pentru a vorbi cu prietenii. Lumea se dedică muncii trup și suflet. Reușita este a celor care aleargă cel mai repede.

Wade îi deschise ușa:

– Este păcat, Tracy, pentru că într-o zi mulți dintre aceștia care au alergat foarte repede și au ieșit primii vor deveni neputincioși și pe ei cine-i va ajuta?

Tracy nu avea răspuns la întrebarea lui. Ținu pasul cu Wade, observând că era salutat cu mult respect de funcționarii primăriei. Chiar și șeful poliței care vorbea la telefon, se opri o clipă pentru a-l saluta. O secretară care-l văzu intrând în clădirea primăriei își căută repede rujul în poșetă și-l privi cu cochetărie. Wade o salută prietenos. Tracy fu surprinsă de propriile-i trăiri, mai ales de faptul că simți gelozie pe acea tânără și-l întrebă despre ea.

– Marian? zise Wade. Am fost colegi de școală și pot spune chiar că m-am îndrăgostit de ea în clasa a șaptea.

– Iar acum ea s-a îndrăgostit de tine.

– Tracy Halliday, dacă nu te-aș cunoaște mai bine aș crede că ești geloasă!

Tracy ridică bărbia sfidător, dar Wade nu mai continuă discuția pe această temă, ci o conduse în biroul primarului.

Sam Reynolds era un bărbat înalt, cu un început de chelie.

– Wade, zise el mă bucur c-ai venit! O privi pe Tracy pe care Wade i-o prezentă. Aveam nevoie să discut cu tine. Louella mă amenință că mă va părăsi, zice că acord mai multă atenție acestui oraș decât ei. Sunt la mijloc, între dragostea pentru munca mea și cea pentru familie. O privi apoi pe Tacy și-și ceru scuze; îmi pare rău, doamnă Halliday că auziți astfel de lucruri. Știu că ați venit aici să rezolvați din problemele lui Wade, dar chiar aveam nevoie de sfatul lui în această clipă. De fapt, toată lumea din acest oraș ajunge mai curând sau mai târziu la Wade cu vreo problemă. Nu știu ce ne-am face fără el.

Tracy zâmbi.

– Domnule Reynolds, discutați în liniște cu Wade. Eu mă întorc la birou, îi spuse ea acestuia. Ne vedem acolo.

Wade îi făcu un semn ștrengăresc cu ochiul, iar Tracy făcu drumul înapoi spre sediul ziarului Courier. În calitate de consultant pe probleme de management îi putea sugera lui Wade să-și rezolve problemele personale după orele de program, dar așa... fu nevoită să admită că îi plăcuse cum era tratat Wade în acest oraș; era considerat un prieten adevărat, care acorda fiecărei persoane ajutorul necesar. Dar ea venise aici pentru a-i organiza munca, nu pentru a-i observa calitățile.

***

– Rafturi suspendate? repetă Wade ziua următoare privind-o pe Tracy de parcă și-ar fi pierdut mințile. Să pun rafturi suspendate pe acești pereți? Ciocăni încet într-unul din ei; sunt de rigips, Tracy, cum să fac asta?

Tracy îl privi pe deasupra ochelarilor, apoi își verifică încă o dată planurile.

– Da, Wade, rafturi suspendate. Le montezi la distanțe inegale și depozitezi pe ele tot ce zace în mormane prin tot biroul. La aceste rafturi ai putea atașa niște buzunare de plastic în care să pui numerele mai vechi ale ziarului.

Wade scutură neîncrezător din cap.

– Ideea asta ar fi bună pentru un atelier unde să atârni sculele, dar nu și pentru sediul unui ziar.

– Wade, nu are rost să te încăpățânezi! Cine spune că rafturile suspendate pot fi folosite doar în ateliere?

– Propriile mele legi; sunt proprietarul acestui loc și eu decid ce se va pune pe perete.

Tracy realiză că era mult prea pornit împotriva soluției sugerate de ea ca să mai insiste.

– Bine, Wade, nu mai insist, dar ce-ai zice de niște rafturi convenționale?

– Sunt prea costisitoare.

– Și eu sunt costisitoare și totuși m-ai angajat. Uită-te la acest birou! Peste tot numai hârtii aruncate, dosare, agrafe, gume, indigou, dicționare puse alături de resturi de pui; trebuie să înlături cumva dezordinea asta. Productivitatea va crește astfel.

– Bine, o să mă mai gândesc la rafturi. Altceva?

– Fișierele, Wade, zise ea arătând spre fișetele vechi. Ai destul de mult spațiu dar nu-l folosești judicios.Toate dosarele ar trebui să se afle la un loc.

– De ce?

– Pentru ca să le găsești mai ușor. Fii cinstit cu tine însuți: cât timp îți trebuie să găsești ceva?

– Nu pierd deloc timpul cu astfel de lucruri pentru că am mintea organizată ca o memorie de calculator.

Tracy oftă, exasperată.

– Bine, Wade, să zicem că tu ai memoria unui calculator dar nu poți spune același lucru și despre personalul de aici; azi dimineață am urmărit-o pe Tillie care a scotocit jumătate de oră după un dosar aflat chiar sub nasul ei. Dacă ar fi fost aranjate toate dosarele în ordine l-ar fi găsit imediat.

– Bine, o să aranjăm dosarele în sertare. Mulțumită?

– Nu este de-ajuns să le pui în sertare, ci să dezvoltăm un sistem de îndosariere mai întâi.

– Ce sistem? Îl putem folosi pe cel alfabetic.

– Este necesar un sistem mai complex decât cel alfabetic; va trebui să dedic ceva timp studierii procedurilor din acest birou pentru că poate voi decide un sistem de coduri de culoare.

– Coduri de culoare! exclamă Wade. Aici scoatem un ziar al unui oraș de provincie, Tracy, nu folosim tehnologie de vârf! Pentru ce naiba trebuie să introducem tot ce spui tu?

– Wade, etichetarea cu coduri de culoare nu este un moft! Oricum va trebui să dactilografiezi denumirile pe etichete.

– Pe naiba! exclamă el. Este de-ajuns să scrii cu carioca pe fiecare.

– Ești imposibil, Wade! Chiar vrei să-mi împiedici fiecare inițiativă?

– Tu vrei neapărat să-mi complici viața și...

– Să-ți complic viața! repetă Tracy privindu-l ca pe o creatură ce aparținea altor timpuri. Acest Wade Montgomery era exasperant. Oftă și așteptă să se liniștească puțin. Wade, organizarea îți simplifică viața.

– Bine, bine, o liniști el. Bine, accept ce spui tu, doar ești expertă în organizare. Hai, mai spune-mi despre aceste culori.

– Sistemul este foarte simplu. Să zicem că ai un serviciu de contabilitate de vânzări, altul de... Tracy se opri pentru că Wade pufnise în râs.

– Ce este atât de distractiv?

– Tracy, o am pe Tillie. Este destul de experimentată încât să acopere toate „serviciile“ menționate de tine.

Tracy mai oftă o dată.

– Bine, Wade, o să folosesc alt exemplu, să mă înțelegi mai bine. Dacă ai folosi codul roșu pentru reclamele primite și alte coduri pentru cele deja publicate ți-ar fi

mai ușor să le păstrezi evidențele. Când aceste dosare stau risipite pe biroul tău întinzi mâna și știi ce ai luat. Nu este mai ușor?

Wade se încruntă.

– Pare destul de simplu…

Tracy răsuflă ușurată; reușise să-i învingă rezistența.

***

Dimineața următoare, Tracy măsură încăperile și spațiul destinat fiecărei piese de mobilier. Clyde stătea în spatele biroului la care lucra ea și arunca din când în când câte o ocheadă peste umărul ei.

– Ce faci aici? o întrebă el în cele din urmă.

– Organizez biroul. Ce părere ai? îl întrebă ea arătându-i cum ar fi fost dispus biroul după intervenția ei.

Clyde mai luă o bomboană de mentă și începu s-o ronțăie.

– Tillie n-o să fie de acord.

– Este vreodată de acord cu ceva? întrebă Tracy fără a lăsa să se vadă că era exasperată.

– Tillie vrea ca totul să rămână așa cum s-a obișnuit ea.

– Dar cine conduce acest ziar? se enervă Tracy. Wade sau Tillie?

Clyde o privi lung apoi îi răspunse în doi peri:

– Wade îl conduce, dar de fapt o lasă pe Tillie să facă așa cum vrea. Wade știe să lucreze cu oamenii.

Tracy pufni exasperată şi îi aruncă o privire femeii care scria la biroul ei textul unei reclame. Am crezut că măcar astăzi o să termine cu facturile, bombăni ea, dar toată dimineaţa a lucrat la acele reclame.

– Ştii ceva? zise Clyde. Tillie are propriul ei stil şi ritm de lucru dar munca ei este ireproşabilă. Pentru noi cea mai importantă zi este vinerea, când apare ziarul şi începem să ne agităm de miercurea, apoi din nou slăbim ritmul.

– Cum puteţi trăi astfel? îl întrebă Tracy. Dacă nu apare ziarul la timp din cauza dezorganizării?

Clyde ridică din umeri.

– Lui Wade nu-i pasă dacă întârziem puţin. Nimeni nu moare din asta, zice el. Mai zice că este foarte important să-ţi ordonezi priorităţile, viaţa este prea preţioasă să ţi-o pierzi făcându-ţi griji că nu respecţi nişte termene. Dar după cum spuneam ne descurcăm destul de bine. Ultima dată când n-a ieşit ziarul la timp a fost când s-a îmbolnăvit Monty, tatăl lui Wade, acum şapte ani.

Tracy începu să se îndoiască de utilitatea muncii ei aici. Discutase cu personalul ziarului şi aceştia păreau mulţumiţi de felul în care mergeau lucrurile.

Se uită din nou pe schiţa la care lucra. Cu birourile aliniate la perete, aveau mai mult spaţiu să se mişte liber. Îi mai arătă o dată schiţa lui Clyde.

– Ce crezi?

El se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Mie mi se pare bună. Apoi se lumină dintr-o dată. Wade mi-a spus că vii duminică la meci.

– Ce meci?

– Cel de fotbal.

– Plec mâine, Clyde, nu văd cum a ajuns Wade la această concluzie.

– Nu știu cum, dar a ajuns, răspunse omul, apoi plecă, iar Tracy observă că aruncase ambalajul bomboanei de mentă pe podea, dar nu zise nimic. O intriga cum de presupusese Wade că va rămâne până duminică...

Se repezi la biroul lui. Wade trăsese la loc biroul de unde i-l mutase ea.

– De ce l-ai adus la loc, Wade?

– Pentru că trebuie să mă gândesc la confortul meu. Trebuie să-mi pot ridica picioarele pe birou și atunci vreau să văd în fața ochilor pășunea lui Jed Pursy.

Tracy încleștă pumnii.

– De ce m-ai mai adus aici, Wade? Ce rost mai am? Văd că-ți place să mă contrazici la fiecare cuvânt; dacă spun verde, tu susții că este roșu... eu renunț...

– Tracy Halliday, o amenință el în glumă, să înțeleg că ai capitulat? Ai venit gata de luptă la Clayton, convinsă că vei câștiga oamenii de aici de partea civilizației, dar ai fost înfrântă. Tillie și Clyde au câștigat, nu?

– Am fost angajată pentru o săptămână, șuieră ea, acum a venit momentul să plec! Sau nu cumva vrei să rămân?

– Pentru ce să rămâi?

– Pentru a-ți demonstra că-ți pot organiza munca. Spunând acestea, Tracy realiză deodată că simțea nevoia să-l sărute pe acest încăpățânat Wade Montgomery așa cum o făcuse de multe ori la Boston. Își mai aminti și scena din fața șemineului...

Simți cum roșește și speră ca Wade să nu observe nimic.

– Am făcut câteva sugestii bune; dacă vei vrea să le implementezi este problema ta.

– Ce faci, Tracy, te pregătești să dai bir cu fugiții?

– Nu este adevărat! exclamă ea indignată. M-ai angajat pentru o săptămână și am făcut tot ce a fost posibil.

– Bine, te angajez în continuare pentru o lună. Rămâi și demonstrează-mi că este bine să fiu organizat.

Tracy trase aer în piept din nou pentru a se calma.

– Bine, Wade, voi rămâne o lună.

– Asta așteptam să aud, Tracy! exclamă el fericit. Apoi se întoarse înapoi la lucru. Mai ridică o dată ochii spre locul în care se afla Tracy și observă că îl privea triumfătoare: grozav! exclamă el, se pare că vei veni totuși la meciul de duminică!

Furioasă, Tracy îi trânti ușa în față.

Capitolul 7

Într-o vineri, apăru cea de a trei sute șaizeci și cincea ediție a ziarului local al lui Wade, numit Clayton Courier.

– Ați ajuns deja la acest număr? se miră Tracy. Iar eu am crezut că acest ziar apare de vreo treizeci de ani!

– Cam așa este, îi răspunse Homer cu multă amabilitate, dar pe vremea tatălui lui abia publicam un număr pe lună. De când a preluat el ziarul publicăm în fiecare săptămână.

Tracy nu mai zise nimic. Degeaba îl acuzase pe Wade de ineficiență, el se achita onorabil de o muncă destul de grea. Desfăcu ziarul și găsi editorialul. Cu o săptămână în urmă intrase în biroul lui Wade și-l găsise lucrând tocmai la acest editorial. Titlul acestuia îi aduse un zâmbet pe buze: „Despre pescuit și centralele nucleare“.

„Trăim într-o eră foarte curioasă, dacă nu chiar stranie. O eră de bogăție dar și de sărăcie lucie. Avem atât de puțin din ceea ce ne-ar trebui cu adevărat: timp, spațiu, râsete, dragoste și afecțiune, prietenie și familie, dar în schimb suntem asaltați la tot pasul de ceea ce nu ne trebuie. Avem mașini mari, strălucitoare, epatante, dar sufletele ne sunt întunecate, avem iahturi, dar ne lipsește aerul curat și apa.

Întotdeauna mă gândesc la aceste vremuri total improprii unei vieți bune pe care le trăim, mai ales când mă duc la lacul lui Jones, să pescuiesc. Acolo unde mai găsești puțin calm, unde bate un vânticel călduț, am adormit în barcă ținând undița în mână. În orașele mari bărbații aleargă permanent după succes și întorc spatele unor plăceri simple cum este pescuitul într-o zi frumoasă de vară. Apoi își cheltuiesc banii câștigați cu greu pe o vacanță și obțin timp de două săptămâni ceea ce eu am tot anul.

Sunt locuri în care bărbații, așa numiți vizionari, preocupați de viitorul energetic al lumii pasămite, construiesc centrale nucleare. Acest fel de energie este cel mai simplu de obținut. Nu necesită atâta cercetare precum energia solară și nici nu trebuie să supună forța apei mării pentru a obține energie hidroelectrică.

Dar odată cu energia nucleară apare și o mare amenințare; spectrul unui dezastru, pentru că nu suntem

încă pregătiți să canalizăm energia atomului. Astfel, din păcate riscăm chiar binele întregii omeniri și de ce nu, o zi petrecută pe lacul lui Jones."

Tracy simți o senzație ciudată de sufocare. Mai citise editoriale dar nu-i cunoscuse pe autori; erau pentru ea fără nume și chip. Erau opinii provocatoare sau doar distractive emise de autorii lor. De data asta, citind editorialul lui Wade, se simți mai aproape de el. Era un om căruia nu-i era teamă să-și exprime convingerile. Avea valori foarte clare în viață, printre care predomina dragostea de semeni.

Când plecară toți angajații, Tracy se duse în biroul lui Wade. Îl privi un moment cum sta concentrat la biroul său, scriind ceva pentru numerele viitoare. Îi mai observă o dată umerii largi, musculatura puternică. Fără să vrea, simți că-și dorește sărutările și mângâierile lui.

Wade îi simți probabil prezența, pentru că se întoarse.

– S-a terminat programul deja? o întrebă el.

Chiar și așa, cu cămașa cam șifonată, era un bărbat foarte atrăgător. Tracy închise ușa și se îndreptă spre el.

– Wade, ți-am citit editorialul.

– A, răspunse Wade. Ce crezi ?

– Este minunat. Simt că încep să te cunosc.

– Și-ți place ce-ai aflat despre mine?

Tracy era conștientă că un astfel de bărbat nu trebuia să-și facă probleme despre ce credea lumea despre el. Își aminti cu câtă înțelegere o trata pe mătușa bătrână și pe toți cei din jur. Era un bărbat minunat.

– Îmi plac multe la tine, zise ea încet. Îmi place că știi să iei atitudine, că pui omul pe primul loc... este ceva pe cale de dispariție în lumea în care trăim.

– Și mie îmi plac multe la tine, Tracy. De exemplu, îmi place cum te-ai descurcat săptămâna asta cu angajații mei. Ai venit aici cu strângere de inimă, știind că vor respinge ideile tale novatoare, dar n-ai încercat să te impui în vreun fel. Mi-a plăcut cum ai discutat cu Pippa aseară. Să nu crezi că dacă stau cu nasul în ziar tot timpul nu sesizez ce se petrece în jur. Dar cel mai mult îmi place privirea ațintită asupra mea atunci când crezi că nu te văd.

– Eu... începu Tracy... nu știu ce vrei să spui...

El îi luă mâna în palmele sale mari.

– Eu cred că știi, numai că nu vrei să admiți că ai niște sentimente.

Wade stinse luminile și încăperea se cufundă imediat în intuneric; nu se vedea decât o dâră de lumină care răzbătea pe sub ușă. Erau foarte apropiați încât trupurile lor aproape se atingeau.

– Voi merge cu tine acasă, Tracy, zise el abia șoptit.

– O! exclamă ea și inima începu să-i bată foarte repede. Știa că ar fi trebuit să se depărteze de el, dar nu făcu nici o mișcare.

Wade o trase mai aproape de el.

Încercă să-și țină respirația, lucru nu tocmai ușor. Se trezi sărutată și nu mai ripostă. Toate tensiunile, toată încordarea și nemulțumirile ei se risipiră. Simțea că plutește. Când sărutul lor luă sfârșit, Tracy își dori să rămână astfel în brațele lui pentru totdeauna. Ridică privirea spre el cu toate că încăperea se afla în întuneric. Se întrebă de ce nu era deranjată de atitudinea lui.

Spre sfârșitul căsătoriei cu Adam, simțea că acesta îi repugnă, chiar și o simplă atingere o dezgusta. Adam insista, încercând s-o facă să răspundă la sărutările și mângâierile lui, dar ea rezistase, îndepărtându-se tot mai mult de el.

Întoarse capul temându-se că lacrimile i se vor simți. Wade îi atinse încet obrazul și ea clipi speriată de câteva ori.

– Tracy? murmură el, ce este?

Ea scutură din cap. Nu avea încă încredere în el să i se destăinuie. Când Wade o prinse din nou în brațe vechile ei temeri reveniră cu multă putere și îl depărtă cu brutalitate. Deschise ușa și fugi. Odată ajunsă afară respiră adînc savurând aerul rece.

Wade o ajunse la mașină.

– Este a doua oară când fugi de mine, zise el. Ce este cu tine, Tracy?

Ea se forță să-i zâmbească și să se scuze ca de obicei.

– Nu este nimic, Wade. Ți-am spus că nu-mi place să amestec afacerile cu plăcerea. Ești clientul meu, ceea ce înseamnă c-am depășit deja limita.

Tracy descuie portiera mașinii.

– Urcă, Wade. Pippa ne așteaptă, iar eu mor de foame.

– Îți place să deții mereu controlul situației, nu-i așa, Tracy? o întrebă el pe drum.

– Ce vrei să spui, Wade?

– În fiecare zi ai insistat să conduci. Crezi că eu te-aș pune în pericol? M-am întrebat mereu care este motivul, dar apoi am găsit răspunsul: vrei să deții controlul. Dacă aș conduce eu ai fi la mâna mea, nu?

– Sigur că nu! râse ea în mod nefiresc.Vorbele lui atinseseră coarda sensibilă. De unde-ți vin aceste idei stranii, Wade? Poate că ar trebui să te las să conduci, ca să nu-ți mai vină astfel de idei!

Tracy o luă pe drumul pietruit ce ducea acasă la Wade, cu inima bătându-i ca o pasăre speriată strângând volanul simțindu-și palmele ude. Voia să coboare când ajunseră în fața casei lui, dar Wade o opri.

– Nu te grăbi, Tracy, avem de terminat o discuție.

– Nu avem despre ce discuta, Wade.

El o trase mai aproape.

– Eu cred că avem, zise el încet. De ce nu te poți relaxa în prezența mea? Tracy, vorbește-mi! De ce te temi? De ce nu te destinzi?

Ea scutură din cap, incapabilă de a spune ceva.

Wade o prinse în brațe, iar ea ameți simțind că găsise în sfârșit refugiul pe care-l căutase mult timp.

– Așa, Tracy, relaxează-te, nu mi te mai împotrivi. Nu mai lupta cu tine însăți.

Ea îl privi confuză.

– Wade... încercă să protesteze, dar când o sărută, toată teama îi dispăru: se agăță de gâtul lui cu brațele și-i răspunse la sărut cu disperare de parcă astfel ar fi putut să alunge toți demonii care o chinuiau... O, Wade, suspină ea când sărutul lor se sfârși. El îi lipi capul de pieptul lui lat și-i auzi inima bătând cu putere; se simți protejată în siguranță la pieptul lui.

Wade o privi.

– Așa vreau să te văd de acum înainte, Tracy, murmură el. Fără nici un pic de teamă.

Ea îl privi întrebându-se dacă era cazul să mai aibă încredere într-un bărbat.

– Dacă nu vei învăța să ai încredere într-un bărbat, Tracy, zise Wade, de parcă ar fi înțeles întrebarea din privirea ei, te vei condamna singură la o viață lipsită de orice bucurie.

Tracy ar fi vrut să-l creadă, să aibă încredere în el, dar amintirile din căsătoria cu Adam n-o lăsau. Privindu-l pe Wade își imagina că și el este un bărbat periculos. Putea să dea peste cap viața ei atât de ordonată. Un bărbat îi arătase că nu era femeia potrivită pentru el; nu mai avea nevoie de al doilea pentru ca să-i confirme acest lucru. Când vru să se depărteze de el, îl auzi spunând:

– Nu vei putea fugi de mine, Tracy, mai aveam trei săptămâni de petrecut împreună!

***

Pippa le pregătise o supă delicioasă.

– Ați întârziat mult, le spuse ea. Ai reușit să-l organizezi, Tracy?

– Din păcate, n-am reușit încă, zise ea zâmbind, dar nu mă voi da bătută. Miroase minunat supa ta, Pippa!

– Este ca orice mâncare pregătită în casă. Am copt pâine și v-am făcut și o salată cu șuncă. Apoi i se adresă lui Wade; abia am terminat discuția cu Monty.

– Monty este tatăl meu, fratele Pippei, o lămuri Wade. El și mama trăiesc în Florida. Ce fac cei doi porumbei, Pippa? o întrebă el, care sunt noutățile lor? Nu le este dor de aceste meleaguri?

– Sunt bine, zise Pippa, apoi, după o scurtă pauză, spuse: m-au invitat să le fac o vizită.

– Grozav! Și când pleci?

– Nici nu le-am spus că mă voi duce, Wade! Nici nu știu dacă vreau să mă duc.

– Pippa, zise Wade luându-i palmele în mâinile sale. Este exact ce-ți trebuie; așa că pune mâna pe telefon și fă-ți rezervare chiar pentru mâine.

– Dar... te las singur....

– Nu chiar. Tracy mai rămâne trei săptămâni.

Tracy ridică privirea.

– Dar...

– Fără dar... Tracy... ne-am apucat de un proiect pe care trebuie să-l finalizăm.

– Chiar crezi c-ar trebui să mă duc? îl întrebă Pippa. Apoi pufni în râs: sunt o bătrână care nu mai judecă așa cum trebuie. Cum să nu fie bine să plec? Wade este cu o femeie tânără și frumoasă, iar eu îmi fac probleme că-l las singur. Sigur că trebuie să plec! Mă duc chiar acum să-mi rezerv biletul de avion, apoi îmi fac bagajul. Îi privi pe cei doi: vă descurcați și singuri cu cina, nu?

– Desigur, Pippa, o liniști Tracy, apoi, după ce bătrâna ieși, se întoarse spre Wade; ce este cu tine, nu înțelegi că nu putem rămâne singuri?

– De ce nu? întrebă el nedumerit.

– De ce nu? îl maimuțări Tracy. Ce va spune lumea?

– Asta te interesează, Tracy? Ce-ar putea gândi niște străini despre tine?

– Da, mă preocupă părerea oamenilor despre mine, Wade Montgomery, chiar dacă pentru tine nu are nici o importanță.

Wade se încruntă.

– Trebuie să-ți spun ceva despre Pippa, zise el, trecându-și mâna prin păr. Ia loc aici și ascultă-mă câteva minute.

Tracy se așeză.

– Nu-mi este chiar ușor să-ți povestesc, începu el. Săptămâna viitoare se împlinesc șapte ani de la moartea

soțului și a celor doi copii ai Pippei într-un accident de mașină. Și Pippa a fost accidentată, dat John a reușit s-o scoată din mașină și s-a întors să scoată apoi copiii; mașina a explodat...

Tracy îl asculta cu inima strânsă.

– O, Wade! Am simțit că nu este o femeie fericită, avea ceva trist dar n-am știut...

– Nu aveai de unde să știi. Toamna, Pippa devine foarte melancolică. Am crezut că după șapte ani durerea s-a diminuat dar nu este așa. Pippa era convinsă că nu se va mărita niciodată, dar l-a cunoscut pe John și viața ei s-a schimbat. S-au căsătorit la o vârstă destul de înaintată și au avut copiii pe la patruzeci de ani. Toată lumea i-a spus că este o nebunie să mai faci copii la vârsta asta dar ea s-a încăpățânat și a reușit să-i aducă pe lume. Au avut o căsnicie minunată. Pippa suferă și acum după familia ei. Am încercat să-i prezint alți bărbați dar a refuzat cu încăpățânare.

Cred că se simte foarte singură și părăsită. Prietenii i s-au mutat în alte localități. Părinții mei au invitat-o mereu dar i-a refuzat. Este prima oară când am văzut că era tentată să accepte invitația, pentru că nu vrea să plece departe de locul în care și-a pierdut familia. Iar dacă prezența ta aici i-a dat un impuls las-o să plece. Ne vom descurca și așa nesupravegheați cum ai spune tu. Apoi îi făcu un semn cu ochiul; de fapt, am dormit împreună deja.

Tracy îi evită privirea. Wade avea dreptate; era bine ca mătușa lui să lase în urmă amintirile nefericite. Șapte ani fuseseră de– ajuns să jelească amintirea celor dragi. Dar ea simțea că nu este bine să stea singură cu Wade.

– Voi suna la motel chiar acum.

– De ce, Tracy? Ai stat foarte liniștită aici, de ce fugi acum?

– Dar Pippa era aici. Dacă pleacă...

– Când pleacă vei fi tot în siguranță. Nu sunt genul de bărbat care se impune cu forța în viața unei femei.

Ea își aminti cum Adam o forța să facă dragoste cu el și izbucni:

– Nu pot rămâne aici, Wade, și astea sunt ultimle mele cuvinte.

– Ești așa cum am suspectat, zise el. O lașă.

– Lașă ? repetă ea. Ce vezi rău în faptul că vreau să-mi protejez reputația?

– Nu reputația te preocupă. Nu ai încredere în tine, Tracy. Îți este frică de tine și de a rămâne singură cu mine; te temi că vei renunța la regulile tale stupide de a nu te implica emoțional cu clienții. Nu-i așa?

Tracy simțea că încep să-i ardă obrajii.

– Wade, dacă voi rămâne o lună întreagă aici, îmi va trebui...

– Ce, Tracy? Distanță? De mine?

Tracy ridică bărbia sfidător.

– Nu vreau să te deranjez, Wade.

– Nu te prosti Tracy! Este o slujbă. Îți voi dubla suma datorată dacă-mi vei organiza și casa, vezi cum reușește Pippa s-o țină. Cât este plecată, te vei putea desfășura în liniște, iar eu nu voi interveni nicicum. Iar între noi, dacă se va întâmpla ceva va fi doar dacă tu vei simți la fel ca mine.

Ultimele lui vorbe o șocară, și nu găsi nici un contraargument. Iar aici se simțea foarte bine. Îi plăcea această casă cu farmecul ei și căldura unui cămin adevărat. Se săturase de camerele reci de motel. Iar dacă rămâne aici va organiza și casa. Simțea deja c-o mâncau degetele să înceapă să organizeze dulapurile vechi cu lucruri inutile...

– Bine, voi încerca să rămân aici, dar imediat ce rosti aceste vorbe realiză că făcuse o mare greșeală pentru că trebuia să pună o distanță cât mai mare între ea și acest bărbat. Mai sunt doar trei săptămâni, încheie ea.

– Este adevărat, zise el și cine știe, poate între timp te vei decide să dormi cu mine.

Ea îl privi lung.

– Vă trebui să mă duc acasă să-mi iau mai multe haine să închid apartamentul. Dar înainte o voi duce pe Pippa la aeroport.

– Eșți sigură? Nu te deranjează?

– Nici vorbă! De ce să te duci până la Boston, când eu ajung la zece mile de aeroportul Logan!

– Bine, şi te vei întoarce la timp să prinzi meciul de duminică?

Tracy îl privi cu suspiciune, amintindu-şi vorbele lui Clyde. Wade ştiuse că mătuşa va pleca?

Wade, intuindu-i gândurile, o linişti:

– Crede-mă că n-am ştiut de plecarea Pippei, Tracy.

***

După ce o conduse pe Pippa la aeroport, Tracy porni direct spre apartamentul ei să-şi mai ia câteva lucruri. Apoi sună la centrală să roage ca toate comenzile să-i fie amânate pe luna viitoare. Îşi duse plantele la vecina ei, doamna Gillicutty, să le îngrijească.

Dimineaţa îmbrăcă o pereche de blugi, un pulovăr alb şi-şi legă părul la spate cu o fundă. Părea astfel şi mai tânără, se gândi după ce se examină îndelung în oglindă. Urma să meargă la acel meci stupid de fotbal care nu-i făcea nici o plăcere.

Dar pe măsură ce se apropia de Clayton se entuziasma tot mai tare. Începuse să-i placă oraşul, casa lui Wade, dar mai ales faptul că se afla foarte aproape de el. Compania lui era atât de plăcută, încât încercase să lase deoparte toate temerile pentru a petrece timpul rămas cu el. Dacă s-ar fi mutat la motel, Wade ar fi crezut că-i este teamă că va ceda farmecelor lui. O, dacă ar fi fost doar atât! Dacă ar

fi fost doar problema reputației! De fapt, lucrurile erau mult mai complicate; dacă Wade ar fi făcut dragoste cu ea ar fi realizat imediat că era frigidă.

Se încruntă de multe ori pe drumul spre Clayton comparând ce simțise alături de Adam cu ce simțea acum pentru Wade. Și de Adam fusese îndrăgostită la început. Când începuseră să iasă împreună îi plăcea să fie sărutată de el. Numai după acea primă noapte începuse să se teamă și se crispase. Fiecare experiență de după aceea se dovedise la fel de dureroasă până când acceptase că este frigidă.

Oare făcuse o greșeală acceptând invitația lui Wade de a rămâne în casa lui încă o lună? Când ajunse în fața casei opri motorul și mai rămase acolo câteva minute, privind casa și fumul care ieșea pe coș. Nici nu apucă să deschidă portiera că Whiskers apăru de undeva în goană, dând bucuros din coadă, iar Tracy începu să-l mângâie fericită. Iubea mult animalele dar nu avea voie să aibă unul în acel apartament închiriat în care trăia.

– Whiskers, băiete, mi-ai simțit lipsa? îl întrebă ea fericită.

– Dacă ți-a simțit lipsa, spui? se auzi glasul lui Wade. A tânjit după tine! N-a mâncat nimic de când ai plecat! Cred că l-ai fermecat!

Tracy se întoarse spre locul de unde se auzea vocea lui Wade:

– M-ai speriat! exclamă ea, apoi rămase privindu-l cu drag. Cât de frumos era Wade! În mână ținea o minge de fotbal și privind-o lung îi spuse:

– Ai ajuns la timp, sunt atât de fericit!

– Și eu! se trezi Tracy spunându-i.

Timpul păru că se oprește în loc, nu mai exista nimic în afară de ei și iubirea care li se citea în priviri.

Tracy se lăsă scăldată de căldura din privirile lui, se bucură de zâmbetul lui.

Wade o luă după umeri.

– Te voi duce direct la meci, zise el; Whiskers, hai, băiete!

Tracy se simțea fericită. Era atât de bine să-i simtă căldura trupului să-l simtă atât de aproape. Dar apoi trase aer în piept și-și mai domoli inima și gândurile care porniseră năvalnic. Cum se va termina o relație cu Wade Montgomery? Doar cu durere!

Capitolul 8

După toată ziua aceea minunată petrecută în aer liber, nu avea în fața ochilor decât imaginea lui Wade; înalt, musculos, bronzat. Juca fotbal foarte bine sărind ca un arc în întâmpinarea mingii. Tracy dusese de multe ori mâna streașină la ochi pentru a se proteja de soare

Era de fapt un amestec de culoare și mișcare. Pe terenul de fotbal se confruntaseră două echipe, cu tricouri albastre și roșii. Pe marginea terenului, jucătorii erau aclamați de neveste, copii, prietene.

O plăcu pe Cynthia, soția lui Clyde Dorset, care era la fel de deschisă și binevoitoare ca soțul ei; în plus, avea un chip de păpușă cu doi ochi minunați, ca două mărgele. Ținându-și copilul în brațe, ea o prezentase celor prezenți. Tracy începuse să se simtă chiar foarte bine în atmosfera aceea prietenoasă.

– Ne vedem duminica viitoare, Tracy, îi spuse Cynthia la despărțire.

– Am observat că ți-ai făcut prieteni deja, zise Wade, după ce plecară.

Tracy încuviință, cu ochii strălucind de bucurie.

– Cynthia a fost atât de prietenoasă! Am crezut că aici oamenii sunt reci și distanți, dar ea m-a luat imediat sub aripa-i protectoare și m-a făcut să simt că fac parte din grup. Îl mângâie pe Whiskers care sta întins la picioarele ei. Cynthia m-a invitat la o întâlnire a femeilor la club săptămâna viitoare și i-am promis că mă voi duce. Au început să lucreze niște coșulețe în care vor pune daruri pentru copiii internați în spital, de Crăciun. Dar apoi oftă; nu știu dacă are rost să merg, pentru că nu voi mai fi aici mult timp...

– Sigur că are rost! o asigură Wade. Dar de ce ai crezut că aici oamenii sunt neprietenoși? Nu ne arătăm imediat sentimentele dar după ce acceptăm o persoană în rândurile noastre, cu greu mai scapă de noi!

Tracy oftă.

– N-am știut niciodată cum este să faci parte dintr-o comunitate mică; am crescut în Boston, într-o familie de muncitori cu care oamenii erau prietenoși, dar imediat ce am crescut, am început să visez că voi pleca de acasă. M-am măritat cu Adam imediat ce am terminat liceul și ne-am mutat într-un apartament unde n-am apucat să cunosc vecinii pentru că se schimbau mereu.

– Și apoi? întrebă Wade. După Adam?

Tracy trase aer în piept. Era greu să-și răscolească trecutul.

– Am divorţat şi am început facultatea.

– Singură?

Tracy încuviinţă.

– Părinţii mei nu-şi puteau permite să mă ajute şi continuau să-mi repete că am dat cu piciorul norocului pentru că m-am despărţit de Adam. De fapt, Tracy nu suporta ideea că părinţii n-o sprijiniseră în vremurile grele pentru ea.

– Se pare că n-ai avut o viaţă prea roz, constată Wade.

– Nu, admise ea, apoi figura i se însenină. Dar am reuşit ce mi-am propus, mi-am luat licenţa, am găsit o slujbă bună, iar apoi am pornit munca pe cont propriu.

– Iar acum eşti o femeie realizată, completă Wade. Dar ce-ai zice să mai strângem din frunzele astea care s-au aşternut deja într-un strat destul de gros?

– Sunt gata să-ţi ofer tot sprijinul! exclamă ea şi începură imediat munca. Strânsul frunzelor moarte se dovedi destul de plăcut pentru că era alături de Wade. Imediat adunară o grămadă destul de mare, iar Prime Rib, pisica sări tocmai în vârful ei urmată de Whiskers. Wade începu să râdă în hohote. El porni să se joace prin grămada de frunze uscate cu cei doi împrăştiindu-le, râzând din toată inima. Era ca un copil, îşi spuse Tracy privindu-l.

Tracy începu să râdă şi ea.

– Uite ce-aţi făcut! îi dojeni mai apoi.

– Ce-ar fi să vii aici cu noi, dacă îndrăzneşti desigur, şi să continuăm joaca?

– Nici vorbă! Tracy continuă adunarea frunzelor, dar ceva mare și greu o trânti peste grămada adunată. Era Wade care o privi cu dragoste și-i spuse ridicând-o din mijlocul frunzelor.

– De fapt, voiam să te sărut, doar.

În loc să se opună, Tracy începu să se simtă bine, să i se pară firesc ce se întâmpla. Nu se mai temea de el. De ce nu se simțise niciodată astfel cu Adam? El nu-i spusese nicodată c-o iubește, iar în prezența lui fusese întotdeauna inhibată.

– Văd c-ai devenit brusc tăcută și gânditoare, observă Wade, îndepărtându-i o șuviță căzută pe frunte.

Ea îl privi lung. Tracy cea de acum câteva zile s-ar fi comportat altfel, s-ar fi eliberat imediat de atingerea lui, dar ea cea de acum simți atingerea lui ca pe o binecuvântare. Îl privi în ochi fără a-i mai evita privirea, ca altădată.

Wade se așeză lângă ea în frunze, întorcând-o cu fața spre el. Tracy se abandonă brațelor lui cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Știi ce-aș vrea să fac acum, Tracy? o întrebă el.

– Nu.

– Aș vrea să te sărut, murmură el. Îmi placi foarte mult.

Tracy simți o emoție ciudată; sub imperiul ei duse mâinile în păr cu o mișcare lentă, își desfăcu funda și lăsă pletele să-i cadă pe umeri.

– În fiecare dimineață când mă trezesc murmură el, îți simt mirosul, așa cum l-am simțit în acea noapte când am dormit împreună. Este ca și cum ai fi fost mereu în patul meu, nu numai în visurile mele. Ai pielea atât de netedă, continuă el. O, Tracy, șopti el. Te doresc atât de mult, continuă el, scoțându-i încet ochelarii.

Cu mișcări lente, Wade îi descheie nasturii bluzei, iar ea nu protestă când Wade îi scoase bluza apoi începu să-i sărute gâtul. Ești atât de dulce, murmură el. Miroși a trandafiri și liliac...

Tracy îl privea copleșită de noile emoții pe care le experimenta acum. Nu știa cum se va descurca.

– Wade, șopti ea, ține-mă strâns în brațe, cât poți de strâns.

El o strânse la piept, înăbușindu-i murmurele.

– Stai aici cuminte, știu totul...

De unde putea să știe? Nici măcar ea nu știa cauza; era confuză și speriată de propria-i reacție și avea nevoie exact de ce-i putea da el în acea clipă; de mângâiere și siguranță, de protecție.

Se ghemui la pieptul lui Wade, parcă tocmai atunci s-ar fi trezit dintr-un vis urât.

– O, Wade, murmură . Wade...

– Ce este, iubita mea? Spune-mi, ce simți?

Tracy se depărtă puțin de el și-și strânse brațele în jurul corpului de parcă i-ar fi fost rece.

– Nu știu, recunoscu ea. Nu știu ce simt, n-am mai simțit niciodată așa ceva.

– Niciodată? repetă Wade privind-o ciudat. Nici măcar cu soțul tău?

Tracy scutură din cap. Numai faptul că-i amintise de Adam o făcu să simtă fiori de gheață.

– N-am simțit niciodată nimic cu el, zise ea dintr-o dată revenind la realitate. Își încheie nasturii bluzei cu mâinile tremurând și-și îmbrăcă pulovărul.

– De ce te-ai măritat cu el? își repetă Wade întrebarea.

Tracy îi înfruntă privirea. El se afla la distanță simțind că Tracy voia să stea departe de el.

– Pentru că l-am iubit, răspunse ea automat, sau... mai precis, am crezut că-l iubeam. Apoi oftă. Aveam șaptesprezece ani când l-am cunoscut, iar el douăzeci și unu. Părea un bărbat minunat, mi se părea matur, sofisticat. Și era foarte diferit de mine. Eu eram mică și slabă, nu ieșisem deloc cu băieții, iar el mi se părea bărbatul ideal stăpân pe sine. Râdea mereu, glumea. Apoi Tracy ridică din umeri; când mi-a propus să ne căsătorim, am fost cea mai fericită femeie de pe pământ. Acasă nu m-am simțit prea bine la ai mei, iar Adam părea răspunsul la toate rugămințile mele.

– Înțeleg. Wade își trecu degetele prin părul ei. Dar l-ai iubit cu adevărat?

– Nu prea știu ce este dragostea adevărată, admise ea; apoi deschise ochii mari, realizând ce spusese. Era

adevărat, nu știa ce înseamnă dragostea. Nu știuse niciodată, probabil că nici nu era capabilă să ofere dragoste nici să primească.

Tatăl ei fusese un om brutal, înrăit de viață; lucrase în docuri, băuse mult la sfârșitul săptămânii și se răzbunase pe soția lui.

Oftă amintindu-și bătăile pe care le suportase mama ei și cum se transformase dintr-o femeie frumoasă într-o femeie consumată de viață, fără chef, obosită.

Se înfioră amintindu-și cecurile pe care le trimisese lunar pentru a-și spăla păcatul că fugise foarte devreme de coșmarul de acasă.

– Nu toate relațiile cu bărbații sunt așa, Tracy, zise Wade. Pentru că n-ai avut noroc în prima căsătorie, nu înseamnă că nu vei avea nici de acum înainte, într-o relație viitoare. Acum înțeleg mai bine de ce m-ai evitat atâta timp, dar nu poți fugi tot timpul de dragoste.

– Nu? strigă ea disperată aruncând flăcări din frumoșii ei ochi. Nu știi nici măcar jumătate, adăugă ea cu glas tremurat, dar când încercă să se ridice, el o opri.

– Tracy, murmură Wade, nu fugi. Te rog, rămâi să discutăm problemele tale, să le lămurim o dată.

Tracy rămase la pieptul lui, luptându-se cu lacrimile. Cum ar putea să-i explice lui Wade tot ce se întâmplase între ea și Adam?

Erau lucruri prea personale, prea intime și o durea să le discute. Oftă și se forță să-i zâmbească.

– Îmi pare rău, Wade, zise ea, dacă aș fi fost o femeie ușor de sedus n-am mai fi discutat asta acum....

Wade întinse mâna spre ea și-i îndepărtă o șuviță de pe frunte.

– Ce te face să crezi că nu te-aș putea seduce, sau nu cumva te consideri nedemnă de a fi sedusă?

Tracy își puse ochelarii la loc pe nas și lumea redeveni așa cum o știa ea.

– Nu trebuie să discutăm ce mă face să cred asta, ci cine m-a făcut să mă consider așa, zise ea cu un zâmbet trist. Adam mi-a spus că sunt cea mai rece femeie pe care a cunoscut-o vreodată. Mai spunea că probabil m-am născut în Alaska. Râdea de mine, numindu-mă „eschimosa Tracy“.

Wade se opri o clipă din mângâieri.

– Acest bărbat nu știa că și eschimosele pot fi seduse? o întrebă el cu drăgălășenie, apoi se aplecă spre ea și o întrebă: știi cum fac dragoste eschimoșii? Încep prin a-și freca nasurile unul de celălalt.

Tracy îl privi nedumerită, apoi zâmbi pentru că vorbele lui avuseseră darul de a detensiona atmosfera. Parcă și starea ei de confuzie se mai diminuă. Ar fi putut sta așa pentru totdeauna să privească în ochii lui, dar Wade se ridică apoi o ajută și pe ea să se ridice.

– Vino, Tracy, trebuie să terminăm odată cu frunzele astea. Apoi îi dădu o greblă și-i spuse: cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine. Vom avea timp să pregătim cina. Apropo, te pricepi la gătit?

– Nu sunt o maestră, zise ea, dar n-a murit nimeni până acum din cei care au mâncat de la mine...

Râzând, Wade o sărută.

– Abia aștept luna viitoare, Tracy, va fi grozav să te știu aici, cu mine!

Ea nu spuse nimic și continuă să strângă frunzele întrebându-se dacă el va mai simți la fel după ce se va termina luna în curs.

***

A doua zi, Tracy se apucă entuziasmată de muncă. Avea în față o lună întreagă să reorganizeze Courier. Tillie Hooper mai stătea încă precum o barieră între ea și progres. De fiecare dată când îi solicita ceva, Tillie spunea că este prea ocupată pentru a-și pierde vremea să-i răspundă.

– Dacă ai colabora cu mine, Tillie, zise Tracy cu multă blândețe ai avea mai mult timp liber.

– Prostii, o repezi Tillie, pufnind ofuscată. Termenul meu limită este vineri și pe lângă asta am rămas și fără consumabile. Trebuie să ajung neapărat la Concorde, să cumpăr câte ceva. Apoi scutură din cap; nu, doamnă Halliday nu am timp pentru fleacurile dumitale.

– Aș putea să-ți fac eu cumpărăturile, se oferi Tracy.

Tracy ridică încet capul privind-o lung de parcă ar fi fost uimită, dar apoi scutură din cap.

– Nici vorbă! N-ai şti ce să cumperi.

– Mi-ai putea face o listă.

Tillie rodea capătul creionului.

– Nu este treaba mea să aduc consumabilele. Am încurcat lucrurile şi am uitat să le cumpăr, aşa că trebuie să mă revanşez. Mă duc mâine la Concorde după cumpărături.

– De ce nu faci comandă? o întrebă Tracy.

Tillie o privi de parcă atunci Tracy ar fi aterizat în faţa biroului ei, de undeva din spaţiu.

– Să fac comandă, zici? La o distanţă atât de mare? Îţi imaginezi cât ar costa?

– Ai irosi şi mai mult dacă te-ai duce mâine la Concorde, sublinie Tracy. Timpul tău valorează mai mult decât banii plătiţi pentru livrare.

Tillie lăsă ochii în jos şi începu să analizeze spusele lui Tracy.

– Poate că ai dreptate. Poate că aş câştiga timp dacă aş face comandă. Bătrânul Sam Henshaw, care este proprietarul magazinului mi-ar putea aduce comanda miercuri când se întoarce spre casă. O privi lung pe Tracy şi-i spuse: dar văd că ai şi idei bune.

Tracy zâmbi cam fără chef.

– Pentru asta sunt aici, Tillie. De ce crezi că m-ar fi angajat Wade Montgomery, dacă nu pentru aceste idei?

Pentru prima dată Tillie pufni în râs şi o privi amuzată.

– După cum se vede treaba, te-a angajat pentru că-i placi. Am auzit că staţi împreună, iar Pippa a plecat şi v-a lăsat singurei, pentru ca Wade să te poată curta liniştit. Pippa îl tot bate la cap să se însoare de câţiva ani.

Tracy simţi cum roşeşte.

– Eu… noi… Wade este doar un client ca oricare altul, zise ea şi se ridică furioasă. O să discut cu Homer, mai zise ea şi dispăru lăsând-o pe Tillie chicotind.

***

Tracy petrecu două zile lucrând la o analiză de eficienţă a costurilor pentru a-şi baza pe ea ideea de a computeriza munca la birourile lui Wade Montgomery. Joi îi prezenta ideea acestuia.

– Calculatoare? întrebă Wade rezemându-se de speteaza fotoliului. Drept cine mă iei, Tracy? Crezi că sunt miliardar?

– N-ar fi chiar atât de costisitor dacă ne gândim la timpul economisit, răspunse ea punându-i raportul în faţă.

După ce-l studie Wade îşi ridică privirea spre ea privind-o lung.

– Este un raport convingător, Tracy, ai făcut treabă bună. Nu rămâne decât să te duci la bancă şi să obţii finanţarea.

– Aș face și asta Wade, dacă aș putea. Uită-te la cifrele astea! Cu calculatoarele ai putea face atât de mult! Ai putea scăpa de presele astea vechi și nici setarea nu s-ar mai face manual. Ai putea să scoți ziarul la intervale mult mai mici. Tracy se bazase pe ce-i spusese el că intenționa să transforme Courier într-un cotidian, dar asta în următorii doi ani.

Wade o privi cu considerație.

– Raportul ăsta al tău mi-a dat de gândit, Tracy.

– În acest caz, trebuie să-ți pui planurile în aplicare încă de acum. Clayton n-o să rămână întotdeauna un orășel. Deja multe industrii au luat amploare. Lucrurile se schimbă, Wade, Clayton va avea nevoie de un cotidian. Nu are sens să faci schimbări care se vor perima peste doi ani. Cât sunt aici, pot să fac o analiză organizațională pentru următorii zece ani.

– Ar fi o singură problemă, zise el privind-o ștrengărește.

– Care ar fi aceea?

– Tillie.

Tracy zâmbi.

– Pe Tillie las-o în seama mea; curând îmi va mânca din palmă.

***

Tillie Hooper își strânse brațele la piept și-și ridică bărbia sfidător.

– Refuz! zise ea cu obstinație. Este o prostie!

– Nu este prostie de loc! zise Tracy cu multă răbdare. Gândește-te bine, te va ajuta să economisești ore întregi de muncă.

– Am adus consumabilele astfel aici de douăzeci și cinci de ani, doamnă Halliday, se încăpățână Tillie. N-am de gând să schimb nimic numai pentru că ai apărut tu din senin și vrei să faci modificări!

– Nici nu mă așteptam să fii de acord cu modificările pe care le propun doar pentru că sunt ale mele, răspunse Tracy fără a-și pierde cumpătul. Tillie, la începutul săptămânii ai rămas fără formulare de facturi și ai scăpat comandând ce ai avut nevoie. Gândește-te ce ușor ți-ar fi dacă ai avea o listă de consumabile pe care s-o poți verifica o dată pe lună. Ai pierdut trei ore alergând între depozit, birouri și rafturi să vezi ce consumabile îți trebuie. Dacă ai fi avut totul într-un loc și ți-ai fi verificat lista o dată pe lună, ți-ar fi luat doar un sfert de oră să faci comanda.

– Este bine așa cum o fac eu acum, se apără Tillie.

Tracy oftă. Era vineri dimineața, iar ea nu reușise încă s-o convingă pe Tillie să coopereze. Asta era întotdeauna partea cea mai grea a muncii ei, să convingă oamenii că nu-i afecta cu nimic prin modificările de rutină. Întinse mâna și prinse palma fragilă a femeii cu vene albăstrui foarte pronunțate, și-i spuse cu multă răbdare:

– Tillie, nu vrei nici măcar să încerci? Dacă nu va merge, vom schimba totul așa cum a fost.

– Adevărat? întrebă aceasta.

– Tillie, eu n-am venit aici să le fac oamenilor viața mai grea, ci să le-o ușurez. Dar la urma urmei nu contează ce vreau eu, ci ce vreți voi.

– Aha, este primul lucru rațional pe care l-ai spus de când ai venit aici!

Tracy îi zâmbi.

– Hai, Tillie, am nevoie de tine și de ajutorul tău, tu ești expertă aici, fără tine aș fi pierdută.

– Este al doilea lucru de bun-simț pe care-l aud, pufni Tillie plină de importanță. Vino, o să-ți arăt ce trebuie să știi. Femeia o privi pe deasupra ochelarilor. Ai nevoie de ajutor.

Tracy simți că o cucerise pe Tillie. Iar acum, cu puțină înțelegere și noroc, putea implementa modificările care să aducă birourile Courierului în secolul douăzeci.

***

În acea după-amiază Wade sugeră că o partidă de pescuit ar fi benefică tuturor.

– Ce-ai spus? îl întrebă Tracy uimită.

– Vrei să mergem la pescuit? Vii cu mine?

Tracy îl privi lung. Avea un birou întreg de organizat, iar el voia s-o ia la pescuit?

– Glumești? Am foarte mult de lucru!

– Săptămâna asta ai muncit cât trei, zise Wade. Am văzut că dimineață Tillie te-a ajutat și am știut c-ai reușit s-o câștigi de partea ta. Iar o dată ajunsă acasă te-ai apucat de organizat dulapurile, ai nevoie de-o pauză.

De fapt, așa era, simțea nevoia să se recreeze. Iar faptul c-o câștigase pe Tillie era o mare realizare. Nu putu să nu zâmbească.

– Da, ai dreptate.

***

– Wade! Tracy ridică privirea spre el. Am crezut că ești un dezordonat, dar... îi arătă momelile frumos colorate așezate cu grijă pe compartimente. Sunt superbe!

– Am observat și eu cum ai aranjat sertarele din bucătărie și am făcut la fel. Wade își pusese pălăria de pescar luase momelile, undița. Se aflau într-o barcă ușoară, al cărui motor era ușor înecat, dar îi dusese la mijlocul lacului într-un timp record. Acolo opriră motorul și pluteau pe apă înconjurați de nuferi în tăcere, într-o splendidă zi de toamnă.

Tracy se simți mulțumită și fericită. Wade pufăia leneș din țigară, apoi îi spuse:

– Acesta este unul din viciile mele; fumez doar la pescuit. Te deranjează? Dacă da, mă pot opri.

Tracy scutură din cap zâmbind.

În cele două săptămâni începuse să-l cunoască pe Wade Montgomery și să-l placă. Trase aer adânc în piept.

– Tu, ce faci, Tracy? Vrei să pescuiești? Mai am o undiță aici.

– Nu, vreau doar să stau să mă odihnesc. Este foarte frumos locul acesta, Wade. Acum înțeleg mai bine de ce evadezi în astfel de locuri.

Wade îi zâmbi și vru să spună ceva dar undița se încovoie.

– Am prins unul! strigă el fericit. Stai liniștită să-l pot scoate!

Tracy își duse palma streașină la ochi și văzu un pește sărind din apă, arcuindu-se cu aripioarele argintii în soare. Se răsuci apoi căzu din nou în apă stropind în jur.

Wade ținea bine de undiță, mormâind printre dinți, fără a-și scoate țigara:

– Așa, fetițo. Luptă-te cu mine, nu mă lăsa să te prind atât de ușor. Așa, băiete, vino la tata.

Tracy îl urmărea observând concentrarea care i se citea pe chip. Simți dintr-o dată că-i plăcea să fie alături de acest bărbat, că-i păsa de el așa cum nu-i păsase de nimeni altcineva. Era o descoperire uimitoare.

Confuză pe moment, se uită din nou la peștele prins care mai lupta încă pentru libertate. Și ea era într-un fel

ca acest pește se gândi, luptându-se să scape de Wade, dar fără succes. În cele din urmă o va prinde și pe ea.

Wade scăpă un strigăt de bucurie reușind să prindă peștele într-o plasă și să-l țină la suprafața apei. Acesta continua să se zbată împroșcând apă și dezechilibrând barca.

– Masa este asigurată, anunță el triumfător.

– Pe ăsta tu îl vei găti, zise ea râzând. Nu știu nimic despre curățarea peștelui.

– S-a făcut, zise Wade punând peștele în barcă, apoi scoțându-i momela din gură. Știi ce-o să facem? Mergem acasă mâncăm, apoi mergem la bingo. Vrei?

– Bingo? repetă Tracy nevenindu-i să creadă. Bingo? Nici nu-și mai amintea când jucase bingo ultima oară. Probabil în copilărie. Mergem, sigur că mergem, zise ea zâmbindu-i.

– Bine. Wade porni motorul cel vechi care făcu un zgomot înfiorător până ce porni.

Bingo, se gândi ea amuzată. Cine s-ar fi gândit că un bărbat ca Wade ar merge vineri seara la bingo?

Capitolul 9

– Nouăsprezece! se auzi o voce la microfon. Nouăsprezece, repetă el.

– Extraordinar! exclamă Tracy privind cărțile lui Wade și observând că avea două cărți de nouăsprezece. Ai avut un noroc extraordinar!

– De fapt, trebuie să joci mai multe cărți, îi spuse Wade, privind-o peste cărțile pe care le ținea în dreptul nasului. Uită-te la cei din jur joacă douăzeci, treizeci, sau chiar cincizeci de cărți deodată.

Tracy îl privi lung. Va juca așa cum voia, nu cum o sfătuia el.

– B șapte, se auzi din nou vocea de la microfon.

Tracy se lumină la față.

– B șapte! strigă ea. Bingo! Bingo! Se întoarse spre Wade și-l îmbrățișă. Îl am! strigă ea fericită. Bingo! Te-ai fi așteptat? Eu nu!

Wade se prefăcu interesat de cărțile pe care le avea Tracy în mână. Un bărbat slab cu ochi albaștri, cam apoși se uită și el peste umărul ei, apoi spuse nu fără oarecare dezamăgire:

– Se pare că micuța doamnă de lângă mine chiar a câștigat!

Tracy roși.

– Acum, ce trebuie să fac? îl întrebă ea pe Wade.

– Te duci să-ți iei premiul.

– În fața atâtor oameni? întrebă ea.

– Și cine altcineva ai vrea să-ți aducă banii?

Tracy își netezi cutele fustei și se îndreptă spre podium unde un bărbat îi întinse niște bani.

Pe drumul de întoarcere spre locul ei o auzi pe Tillie Hooper felicitând-o. Își reluă locul de lângă Wade fiind cu cinci sute cincizeci de dolari mai bogată.

– Nu-mi vine să cred! exclamă ea, n-am câștigat nimic în toată viața mea!

– Cred că eu sunt sursa ta de noroc, Tracy, zise Wade.

Îl privi aproape cu dragoste. Da, se gândi ea, cred că tu îmi aduci norocul în cale. Apoi îi evită privirea simțindu-se ușor uluită de mulțimea de lucruri noi care i se întâmpla. Multe sentimente noi, emoții noi, senzații noi. Trase aer în piept, vrând să se concentrze asupra unui joc nou, dar de data asta norocul nu-i mai surâse.

Spre seară se îndreptară spre biserică unde Wade o prezentă cunoscuților, iar ea se simți bine în mijlocul lor pentru că toți o primiră cu dragoste.

– Vii mâine seară la biserică? o întrebă și Tillie Hooper.

– Mâine seară? repetă ea uimită.

– De ce nu? interveni Wade. Am și cumpărat două bilete.

– În fiecare an se organizează Festivalul Recoltei în cea de a treia săptămână a lunii octombrie, îi explică Tillie. Începe cu fasole cu șuncă aici la biserică și se încheie cu dansul de sâmbăta viitoare. O să-ți placă.

– Sunt sigură că așa va fi, zise Tracy.

– Se pare că ai cucerit toată lumea de pe aici, îi spuse Wade conducând-o spre mașină. Chiar înainte de a pleca de la birou Tillie mi-a mărturisit că nu ești atât de rea cum a crezut la început.

– Atât de rea? repetă Tracy, apoi izbucni în râs. Am simțit asta de când a încetat să mă bombăne pentru fiecare pas făcut!

– Se pare că te-ai simțit bine astăzi, zise el.

– Așa este, admise ea rezemându-și capul de spătarul scaunului. Zâmbi fericită. Îi plăcea acest orășel numit Clayton, lumea de aici și felul de viață. Și ceea ce era mai important îl plăcea pe Wade. Își aminti cum îi sărise în brațe când se anunțase că este câștigătoare la bingo. Fusese un gest spontan, dar izvorât din inimă. Trebuia să admită că pe Wade îl plăcea din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecea și-l cunoștea mai bine. Ea, recea, controlata Tracy Halliday, se simțea foarte atrasă de el.

Deodată Tracy făcu o descoperire care o cam punea pe gânduri; ar fi fost chiar gata să facă dragoste cu el. Voia să afle dacă alături de Wade ar fi simțit ceva. Rămase cu gândurile ei în întuneric, până ce Wade veni la mașină.

Mai era o singură barieră de depășit. Numai dacă ea n-ar fi avut nimic în comun cu vechea Tracy, dacă n-ar fi fost acea frigidă și rece femeie de care se îndepărtase Adam!

Wade îi va descoperi secretul, va simți doar milă față de ea și astfel își va pierde interesul. Cui să-i placă o femeie frigidă? Adam o asigurase că nici un bărbat nu poate accepta o astfel de femeie!

***

Cina de deschidere a Festivalului Anual al Recoltei era în plină desfășurare când Tracy și Wade ajunseră. Văzură lanternele viu colorate agățate în fața bisericii, călugărițele care împărțeau oamenilor pâine scoasă din cuptor, fasole și șuncă, cartofi copți și alte bunătăți pregătite în casă.

Era o atmosferă de sărbătoare iar oamenii pregătiți din toată inima să se bucure de roadele pământului.

Tracy își imagină că toată lumea din Clayton se adunase aici în această seară de luni. Parcarea gemea de mașini și camionete. Pe lângă ei treceau cupluri care schimbau câte o vorbă cu Wade iar ei îi aruncau priviri curioase.

– De ce mă privesc astfel cu toții? întrebă Tracy zâmbind politicoasă tuturor.

– Vor să te vadă mai bine, bănuiesc, zise el, conducând-o în holul bisericii.

Tracy îl privi intrigată, iar el continuă să vorbească, să strângă mâinile cunoscuților.

– De ce să mă vadă mai bine? insistă ea când își găsiră locul într-un colț mai retras al bufetului.

– Pentru că eu sunt holteiul numărul unu din oraș, îi explică el. Într-un orășel ca acesta fiecare vrea să știe cam totul despre ceilalți.

– Dar... izbucni ea încercând să digere această ultimă informație. Asta însemna că era partenera lui declarată?

– Dar... ce? zise Wade.

– O, nimic, zise ea zâmbindu-i. Numai că noi nu suntem o pereche. Adică suntem împreună, dar nu suntem de fapt...

Wade o privi amuzat.

– Chiar așa crezi, Tracy?

Ea se opri și-l privi uimită.

– Nu... adică vrei să spui că ... suntem?

– Nu știu cum consideri tu, zise el servindu-se cu salată, dar eu așa te consider. Cred că sunt cel mai norocos bărbat de la acest festival. Nu este o altă femeie mai frumoasă ca tine, Tracy.

Ea nu știu cum să reacționeze. Se simțea fericită dar senzația de teamă n-o părăsea. Era acum conștientă că voia să facă dragoste cu el și chiar foarte repede, poate chiar în această seară.

Această posibilitate o puse pe gânduri.

– Unde vom sta? întrebă ea simţind că glasul îi tremura. Va trebui să se controleze mai bine.

– Ţi-e foame? o întrebă Wade văzând că-şi umpluse farfuria. Sau eşti doar nervoasă?

Stacojie la faţă, Tracy încercă să râdă.

– De ce aş fi nervoasă? întrebă ea apoi se uită cu coada ochiului la Clyde şi Cynthia Dorset care se aflau la aceeaşi masă cu Homer Humphries şi soţia acestuia, Joan.

– Tracy, zise Cynthia Dorset. Clyde mi-a spus c-ai făcut biroul să arate extraordinar de bine şi munca să meargă pe roate. A mai spus că nu există alt organizator mai bun ca tine. Clyde este înnebunit de noile echipamente şi abia aşteaptă să le folosească.

Tracy îi zâmbi, vru să-i răspundă ceva, dar simţi că Wade se aşezase lângă ea, sau mai bine zis mult prea aproape de ea.

– Dacă pe Clyde l-a impresionat organizarea birourilor s-o fi văzut pe Tracy acasă! O privi cu ochii lui albaştri; a făcut atât de multe modificări în bucătărie că abia aştept să le facă şi în dormitor.

Clyde Dorset se înecă, deşi bea doar apă minerală, iar Cynthia pufni în râs.

Tracy roşi ca o sfeclă.

– Vrea să spună că are mare dezordine prin lucruri, zise ea, făcându-i semn cu piciorul pe sub masă.

Wade se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche destul de încet, dar pentru a fi auzit de Clyde şi Cynthia:

– Știi prea bine că nu la lucruri mă refeream, Tracy.

Tracy, care se servise deja cu șuncă, îi făcu semn să tacă:

– Wade, de ce nu te concentrezi asupra mâncărurilor astea apetisante?

– Desigur, Tracy, așa voi face. Cum spui tu, draga mea. Wade ridică din umeri și schimbă priviri cu Cynthia și Clyde.

– Veniți la dans sâmbăta viitoare? îi întrebă Clyde.

– Ce dans? întrebă Tracy uitându-se de la unul la altul.

– Dansul organizat pentru Festivalul Recoltei, îi răspunse Cynthia. Am crezut că veniți, pentru că Wade a cumpărat biletele deja.

– Dar... Tracy își mușcă buzele pentru a nu face vreun comentariu nepotrivit și simți că obrajii îi iau foc. Poate intenționa să meargă cu altă femeie.

Parcă pentru a-i înlătura orice astfel de gând din minte, Wade o prinse de mijloc.

– Știi ce-am făcut, Tracy? Am considerat că vei merge oricum, așa că va trebui să mergi cu mine. Am aranjat cu Cynthia să stăm la aceeași masă.

– Eu n-am apucat să vorbesc cu Clyde, răspunse Cynthia. Rămâne așadar stabilit pentru sâmbătă? Stăm la aceeași masă?

Tracy simți că inima îi bate tot mai tare deși nu știa dacă se datora mâinii lui Wade de pe mijlocul ei, sau doar invitației. Sau poate era doar plăcerea pe care o simțise când aflase că Wade o invitase deja.

Citind bucuria din privirile Cynthiei ea încuviință.

– De ce să nu vin? Am stabilit deja!

Wade se aplecă spre ea și-i șopti:

– Așadar, Tracy, acum poți recunoaște că ai întâlnire cu mine?

Tracy îl privi descumpănită, apoi zise:

– Mergem împreună la dans, Wade; asta nu înseamnă că am stabilit că ieșim împreună!

El continua să-și țină mâna pe mijlocul ei, iar privirea lui părea să spună; „ești a mea, Tracy.... nu mai repeta prostiile cum că nu ieși cu nici un client...“

***

Pe drumul de întoarcere spre casă, Tracy se crispă brusc fără motiv. I se păru c-o face de acum din reflex. Imediat ce ajungea în contact fizic cu un bărbat situația se înrăutățea. Nu era de mirare că Adam fusese total dezamăgit de ea ca soție. Fusese la fel de caldă pentru el precum pâinea veche de o săptămână.

– Ai probleme, Tracy? o întrebă Wade văzând că nu mai scoate o vorbă.

– Nu, zise ea vrând să pară lipsită de griji și senină. De ce mă întrebi?

– Pentru că ești prea tăcută. La biserică în timpul festivalului, păreai plină de viață, de bucurie.

– Atmosfera era foarte plăcută, Wade, zise ea și un zâmbet îi înflori pe buze amintindu-și ce bine se simțise între oamenii din oraș. Cred c-am obosit puțin. Mă voi duce direct la culcare.

– Este o idee bună, zise el luându-i mâna.

Imediat, Tracy îngheță. Nu cumva Wade se aștepta să facă dragoste cu el în seara asta? N-ar fi putut! Își trase mâna cu un aer disprețuitor.

– Toți bărbații sunteți la fel, nu vă gândiți decât la pat, pat, pat și nimic altceva! Cum ai îndrăznit să-ți imaginezi c-aș vrea să mă culc cu tine?

– Nu este așa? o întrebă el cu blândețe, oprind motorul.

– Nu este, protestă ea. Nu este nimic între noi, Wade, și nici nu va fi vreodată. Nu mă interesează aventurile după orele de program și aș vrea să-ți intre bine asta în cap...

Wade o trase spre el și o sărută cu pasiune. Tracy simți dintr-o dată că nu i se poate împotrivi și chiar îi răspunse la sărut. Îl prinse cu mâinile după gât iar când Wade avu intenția să termine sărutul ea aproape că-l forță să continue.

– Ce vorbăreață ești, Tracy! Ce mult îți place să impresionezi bărbatul, să-l sperii! Ești mereu încordată ca un arc dar când ești sărutată te topești!

Tracy se uită în ochii lui, știind că ar fi vrut să-l sărute din nou, dar n-o făcu. Ar fi vrut ca Wade să nu mai spună nimic; era atât de aproape de adevăr! Se săturase de a pretinde că nu este interesată de dragostea lui. Îl dorea pe Wade Montgomery deși nu voia să admită asta.

El o privi lung, apoi continuă:

– Mă întreb ce te face să fugi de mine, Tracy. Ce te sperie la mine?

– Nu sunt speriată!

– Pe naiba, nu ești! zise el râzând. Ți-e atât de frică încât îți tremură genunchii. Acel Adam cred că era prea macho încât te-a speriat pe toată viața!

Când auzi numele lui Adam, Tracy nu mai avu puterea să riposteze. Privi pe fereastră. Luna se ridicase pe cer învăluind pământul într-o lucire feerică. Copacii păreau santinele tăcute cu brațele întinse spre cer.

– Tracy, răspunde-mi, insistă el.

– Nu s-a întâmplat nimic, îl liniști ea, dar vorbele ei sunară fals.

Este foarte greu să fii femeie, își spuse ea. Nu avea experiență în relația bărbat– femeie. Nu avea încredere în ea, nu știa cum să flirteze, să atragă un bărbat. Nu știa decât că dintr-o dată simțea nevoia să fie în brațele lui Wade, să facă dragoste cu el.

– Bine, zise Wade. Hai să intrăm, să bem o cafea sau ceai. Vii?

Tracy încuviință și porni cu el. El o luă după umeri și o strânse încet.

– Mi-a plăcut seara asta, Tracy, mai ales pentru că am fost cu tine. Făcu o pauză, o privi apoi o întrebă: asta înseamnă că m-am îndrăgostit de tine?

Ea îl privea incapabilă să-i răspundă.

– Eu... tu... Tracy descuie ușa și aprinse lumina.

Morris, pisica galbenă, dormea în bucătărie. Cealaltă, Prime Rib, dormea cu Whiskers pe podea.

– Ce să pregătesc? Cafea sau ceai? îl întrebă ea.

– Nici una nici alta, zise el apropiindu-se. Aș prefera altceva.

Tracy își mușcă buzele temându-se că ar fi putut spune c-o prefera pe ea. Se întoarse cu fața spre mașina de gătit. Wade se apropie de ea.

– Tracy, murmură el, întorcând-o cu fața spre el. Te doresc.

Pentru a doua oară în seara aceea nu avu putere să riposteze. Nici măcar nu încercă s-o facă. Observă cum mâna lui se întinse și închise aragazul.

– Mă fascinezi, Tracy, zise el prinzându-i cu duioșie fața în mâini. Buzele lui erau atât de aproape încât le simțea căldura. Trupul lui cu miros de mosc o făcea să-și piardă controlul. Tracy ești ca această sobă de gătit, acum fierbinte în clipa următoare rece. Acum cred că simți ceva pentru mine pentru ca în clipa următoare să mă arunci la un kilometru distanță, sub pretext că fiindu-ți client nu vrei să te implici în ceva sentimental. Nu mai accept acest argument. Wade o sărută apoi îi murmură:

– Te doresc mult, Tracy; îmi placi teribil.

Ea simți că va leșina, îl împinse.

– Wade este prea târziu.

– Nici ăsta nu constituie un argument,Tracy, zise el continuând să-i risipească sărutări de-a lungul gâtului. Fără să vrea ea se sprijini de pieptul lui lat și puternic la

început din dorința de a-l îndepărta de ea. Tracy trase aer în piept dar simți încă o dată la fel de puternic și incitant mirosul aftershave-ului lui.

– Wade, protestă ea, dar protestele ei nu avură nici un efect. Wade o prinse în brațe în ciuda protestelor ei.

– Hai să dansăm, Tracy, îi murmură el strângând-o la piept. Ea nu mai avea scăpare, nu putea respira nu mai simțea decât trupul lui mult prea aproape de al ei.

– Și muzica? protestă ea vag.

– Vom avea propria noastră muzică, zise el sărutând-o, iar mâinile lui începură să-i exploreze avide trupul. Tracy începu să fluture din gene, apoi închise ochii. Își sprijini capul de pieptul lui și se bucură de ceea ce simțea. Era evident că Wade o dorea, lucru care o bucură teribil.

Tracy se gândi că femeile își pot ascunde sentimentele și trăirile dar pentru bărbați este cam greu. Se surprinse dorindu-l și vrând să facă dragoste cu el.

– După ce fel de muzică vom dansa? șopti ea, acceptând dintr-o dată ideea lui de a-și imagina că aud muzică.

– Ceva melodios, zise el, ceva sexy. Nu auzi? Eu disting un saxofon alto precum și vocea senzuală a unui cântăreț. Spune cât de mult dorește o femeie.

– Ce s-a întâmplat cu această femeie? întrebă ea incapabilă de a-și desprinde privirea de a lui.

Wade începu să-i scoată agrafele din păr.

– L-a părăsit, iar el n-a apucat să-i spună c-o iubea.

– De ce ar fi făcut asta? murmură ea.

– Pentru că se temea, îi explică el murmurat ducându-și mâinile la obrajii care ardeau. Ea nu știa cât de mult o iubea acel bărbat, iar lui i-a părut rău că n-a apucat să-i spună. Acum cântă mereu această melodie pentru că-și dorea să-i fi spus.

– Este un cântec trist.

El încuviință și o strânse din nou la piept.

– Trist, chiar foarte trist, murmură el. Poate că ar fi bine să schimbăm caseta.

Wade o sărută din nou și ea simțea din nou acea senzație ciudată, că se topește în brațele lui.

– Da, Wade, șopti ea, poate ar trebui s-o schimbăm.

Buzele lui le găsiră pe ale ei, o strânse în brațe, iar lumea ei se îngustă mult până ajunse să constea doar în el. Era pierdută în îmbrățișarea lui, așa cum nu se simțise vreodată, dorindu-l cu disperare. Sărutările lui nu-i mai erau de ajuns, voia mai mult.

– Tracy, murmură Wade, vreau să fac dragoste cu tine.

Afirmația lui o blocă. Deodată, ea îl respinse, așa cum o mai făcuse.

– Nu încă, Wade.

El trase aer în piept exasperat, dar îi dădu drumul.

– Este prea devreme? o întrebă el cu blândețe.

Ea încuviință. Trase aer în piept și se întoarse cu spatele spre el.

– Îmi pare rău, zise ea, nu pot.

– De ce? Glasul lui era normal, fără a fi acuzator. Tracy recunoscu faptul că numai în mintea ei avusese impresia că Wade o acuză de ceva. Se bazase pe asta, temându-se că și Wade va fi ca Adam.

Întoarse spre el ochii plini de durere.

– Ar fi ceva fără rost, Wade.

– Cum poți spune asta? o întrebă el. Cum poți gândi asta? Nu simți ce este între noi? O prinse din nou în brațe. Mă gândesc tot timpul doar la tine zi și noapte. Te simt alături de mine. Uită de Adam, uită ce s-a întâmplat cu el. Uită c-a existat vreodată. Fă dragoste cu mine și-ți promit că nu te vei mai gândi vreodată la el. Îl pot face să dispară din gândurile și din viața ta, visurile tale.

– Visuri? repetă Tracy. Nu sunt visuri, ci doar coșmaruri! De data asta făcu afirmația cu zâmbetul pe buze. A fost oribil! Am detestat fiecare clipă. A fost... lacrimile îi izvorâră, ea strânse din ochi pentru a le stăvili. Începu să tremure necontrolat. Nu eram bună de nimic, murmură ea. Niciodată. Chiar de la început. Și totul s-a înrăutățit Wade, am făcut tot ce mi-a stat în putință, dar degeaba. Își întoarse capul conștientă de lacrimile care-i curgeau nestingherite pe față. Durerea era prea puternică; n-o mai putea stăvili. O, Wade! exclamă ea iar el o strânse la piept.

Dădu frâu liber lacrimilor, iar Wade o lăsă să plângă, până când, printre suspine, începu să caute un șervețel.

Wade îi întinse o batistă. Ea o luă și-l privi cu recunoștință uscându-și ochii. Era conștientă că nu oferea o imagine prea plăcută atunci când plângea.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Nu ai de ce să-ți pară rău, Tracy, zise el ștergându-i o urmă de fard de pe față. Te-ai mai liniștit?

Ea încuviință.

– Da, parcă. Numai că... mă simt jenată.

El îi aranjă părul apoi îi puse o mână pe umăr.

– Să nu te simți astfel, Tracy. Îmi pare bine că ți-ai descărcat inima în fața mea. Asta înseamnă că ai început să ai încredere în mine.

Ea îi atinse fața încet cu un zâmbet trist.

– Da, cred că așa este, cu toate astea eforturile tale sunt fără sens, Wade. Sunt frigidă, nu-mi place să fac dragoste.

– Tracy, o opri el. Acel soț al tău a fost un ticălos.

Ea ridică încet capul privindu-l ciudat, temătoare.

– Sunt frigidă, Wade.

Wade îi cuprinse fața cu ambele mâini și o privi lung.

– Nu ești frigidă, zise el abia șoptit. Înțelegi? Nu ești frigidă. Faptul că ai avut o experiență proastă cu un bărbat nu înseamnă că este din vina ta. Poate n-a fost nici a lui Adam. Poate că nu erați potriviți. Ceea ce știu este că atunci când te-am strâns în brațe am simțit că ești o femeie caldă care reacționează, dar care se teme din diverse motive și se retrage. Într-o zi vei scăpa de această

teamă, fii fără grijă. Nu te poți teme toată viața, nu-ți poate fi mereu teamă de fiecare pas pe care-l vei face. Nu este nimic rău cu tine, Tracy Halliday, iar când vei fi gata să conștientizezi asta eu voi fi aici pentru tine.

Ei îi era teamă să-l creadă. Îl privea pe Wade întrebându-se dacă ceea ce simțea pentru el era dragoste dacă asta era dragostea mult visată.

Wade oftă.

– Înțeleg că nu este cazul să te mai curtez acum, dar asta nu înseamnă că voi renunța.

Tracy simți cum vorbele lui îi induseră o căldură plăcută în tot trupul. Wade o mai dorea încă! Chiar și după tot ce-i spusese! Întinse mâna și-i mângâie încet obrazul.

– Mi-ai dat deja foarte mult Wade, zise ea încet. Cu fiecare zi descopăr câte ceva care mă face să te plac tot mai mult. N-am cunoscut un bărbat tandru până acum, Wade. N-am simțit asta pentru Adam. El mă forța să fac orice, fără tandrețe fără dragoste.

– Nu te voi forța niciodată cu nimic, Tracy. Voi fi aici pentru tine când vei fi pregătită. Indiferent cât va dura.

– Asta înseamnă mult, șopti ea. Mai lasă-mi puțin timp, Wade, asta este tot ce-ți cer.

– Poți să iei cât timp vrei, Tracy. O sărută și ieși din încăpere.

Tracy închise ochii.

– Nu va mai dura mult, murmură ea simțind o pace interioară...

Capitolul 10

Tracy își netezi cutele fustei și se privi în oglindă. Nu mai vorbiseră după ce-și deschisese sufletul în fața lui Wade. Fusese o perioadă aglomerată și pentru cei de la ziar, iar ea reușise s-o cucerească pe Tillie. În consecință, aceasta o condusese prin toate birourile și-i explicase modul de lucru.

Wade fusese ocupat, lucra la materialele pentru Festivalul Recoltei, așa că nu se prea văzuseră. Într-un fel situația asta fusese pe placul ei, dar în același timp și înrăutățea lucrurile.

În această seară se desfășura dansul. Se hotărâse că va face dragoste cu Wade după dans. Se examină cu un ochi critic. Avea părul ordonat, era îmbrăcată într-o rochie verde frumoasă, de mătase cu nasturi de perlă care-i dădeau un aer victorian. Se încruntă dorindu-și să fi avut ceva mai sexy. Apoi după ce se mai privi o dată decise că arăta destul de bine și nu merita să-și facă probleme.

Își cumpărase până și un neglijeu nou. Era din satin negru cu dantelă. Tracy își mușcă buzele. În seara asta trebuia să facă pasul cel mare; nu-i spusese Wade că nu trebuia să se mai teamă de nimic?

Trase aer în piept se mai uită o dată în oglindă, dorindu-și să fi fost blondă, să aibă sânii mai mari și coborî în camera de zi.

Wade o aștepta citind un număr dintr-un ziar concurent. Când o văzu, o privi încântat.

– Foarte frumoasă, o să-i lași cu gurile căscate.

Nu vreau să las pe nimeni cu gura căscată doar pe tine poate, își spuse ea.

– Ești nervoasă? o întrebă el.

– Nu.

El o privi cu un aer poznaș și încuie ușa după ei.

– Ești atât de nervoasă, încât te-am auzit scrâșnind din dinți, Tracy. Nu-ți face probleme nu ai de ce, este doar un dans.

Nu de dansul ăsta îmi pasă, se gândi Tracy. De ceea ce se va întâmplă după aceea.

Când ajunseră în apropierea locului în care se desfășura dansul, muzica foarte tare îi izbi ca un ciocan. Nu dansa nimeni deocamdată, dar cuplurile se așezaseră în jurul unei mese lungi. Pe masă se aflau deocamdată doar covrigei, sticle de lichior și pahare de plastic.

Se așezară la o altă masă mai mică alături de Clyde și Cynthia Dorset, Homer și Joan Humphries.

– Fii atentă, Tracy, i se adresă Cynthia: domnul de acolo este un mare dansator și admirator al femeilor, cu toate că are șaizeci de ani. Fii atentă pentru că are obiceiul să invite toate femeile singure la dans.

– Cum îl cheamă? întrebă Tracy: de ce tocmai la ea ar fi venit când erau atâtea femei frumoase?

– Clarence Carter, răspunse Cynthia.

– Și soția lui?

– Este văduv. Cât a trăit soția lui a fost un om la locul lui, dar după moartea ei, a devenit un afemeiat notoriu.

Tracy vorbea cu Cynthia dar gândurile îi zburau la ce se va întâmpla după dans. Deodată văzu o sticlă cu lichior în față.

– Nu este și punci? îl întrebă pe Wade.

– Îți aduc imediat, zise el. Îi aduse o ceașcă pe care o bău imediat. Începu să se relaxeze și chiar și muzica i se păru mai bună. Era aproape convinsă că se va descurca și cu Wade dar când îl privi intră în panică.

Wade o invită la dans. În brațele lui, redeveni nervoasă. Wade era atât de atrăgător, îi simțea trupul lipit de al ei, mirosul de after shave. Deodată palmele începură să-i transpire, inima să-i bată tare. Nici nu se termină bine dansul că se și îndreptă spre locul ei, goli paharul de punci, apoi mai ceru unul.

– Tracy, o atenționă Wade, te rog să fii liniștită, vrei?

Ea îl privi uimită.

– De ce?

– Ai început să bei cam mult. Te simți bine?

Tracy termină și cel de al doilea pahar.

– Vrei să te amețești cu orice chip?

– Nu, zise ea, scuturând din cap. Beau punci tocmai ca să nu mă amețesc.

– Tracy, dacă tu crezi că... Wade nu termină ce avea de spus, pentru că-l bătu cineva pe umăr. Se întoarse spre o femeie cu un decolteu generos. Nancy! exclamă el, ce faci?

– Bine, Wadey, zise cea numită Nancy .Tu ce faci?

Tracy ridică o sprânceană. Wadey, i se adresase femeia care părea foarte bine cunoscută și care băuse puțin cam mult. Sau poate pentru că se simțea foarte bine și relaxată își aruncase pantofii din picioare și se agățase de cravata lui Wade.

– Dansezi cu mine, Wadey? îl invită ea.

Wade se uită spre Tracy.

– Am venit cu o parteneră, Nance.

– Și ce dacă? Doar ai ieșit o dată sau de două ori cu fiecare femeie din acest oraș! Până când nu te însori nu consider că trebuie să-mi fac probleme!

Tracy pufni în râs, observând că Wade era atât de încurcat.

– Wade, dansează cu Nancy, te rog. Eu îi voi privi pe ceilalți dansatori.

Tracy făcuse un gest din care Wade ar fi trebuit s-o lase în pace, decisă să mai bea puțin punci.

Abia mai terminase o ceașcă, și Wade se și întorsese.

– Ți-am spus vreodată că ești un bărbat frumos, Wade? îl întrebă ea când se întoarse.

Wade îi luă ceașca din față.

– Gata, Tracy, ai băut de-ajuns. Ar fi bine să mergem, îi spuse Wade, observând că ea nu mai pronunța corect cuvintele.

– Să plecăm? Abia am ajuns aici! Tracy scutură din cap și începu să-i descheie nasturii cămășii. Vreau să mă distrez.

Wade o prinse de mână.

– Atunci, să mai dansăm.

Ea începu să chicotească.

– Da, un dans senzual, zise ea sărutându-l. Așa cum am dansat în bucătăria ta.

Wade încercă s-o liniștească.

– Stai aici câteva clipe, Tracy; mă duc la bucătărie să aduc niște cafea.

– Cafea? repetă ea încruntându-se.

Wade o strigă pe Cynthia Dorset.

– Vrei să ai grijă de Tracy puțin? Mă duc să-i aduc puțină cafea.

Tracy scăpă o clipă de sub supraveghere și-și mai turnă puțin punci. În clipa aceea, Clarence Carter se apropie de ea.

– Te-am urmărit toată seara, zise el luîndu-i mâna. Ești... foarte femeie...

Tracy îl privi uimită.

– Adevărat?

– Ești, cu toate că porți ochelari... am văzut că-ți place să dansezi... ești femeia căreia îi place să-și ascundă senzualitatea sub o rochie neadecvată.

Tracy se încruntă și se uită la rochia cu care era îmbrăcată. Era verde.

– Ce-ai zice să dansăm? Bărbatul o conduse spre ringul de dans. Tracy era conștientă că părul începuse să-i cadă în ochi. Începu să-l prindă la loc cu agrafele dar muzica se opri și Clarence strigă: băieți, cântați ceva senzual!

Toată lumea de pe ring începu să râdă, iar orchestra începu să cânte „Striperul".

Clarence începu s-o danseze, s-o lase pe spate, până ce părul i se desprinse complet din agrafe.

– Mă înnebunești fetițo! îi șopti el, după ce-i scoase ochelarii.

Tracy încercă să-l îndepărteze, dar își aminti de Adam ticălosul. Oare ce-ar fi zis dacă ar fi aflat că poate înnebuni un bărbat?

– Nici tu nu ești de lepădat! îi spuse ea.

Clarence se umflă în pene.

– Dacă m-ar putea vedea acum!

– Cine?

– Toate femeile care m-au respins când eram puști. Acum ar sta la rând să danseze cu mine!

– Sunt convinsă că așa ar fi ! În situația asta s-ar afla și fostul meu soț! Ticălosul!

Clarence o strânse la pieptul său și începură să danseze un tango. Dansau tango clasic cu mâinile împreunate, pornind la început spre dreapta apoi spre stânga; dar din nefericire orchestra începu un cha-cha și Clarence o prinse de mijloc, ținând ritmul.

Ocupară tot ringul ridicând mâinile deasupra capului, imitând castanietele, bătând din călcâie, unduind din șolduri. Cineva din rândul spectatorilor luă un vas mic de plastic pe care i-l aruncă lui Tracy care îl prinse și-l puse între dinți. Unduia provocator din șolduri.

Deodată se termină muzica și șeful orchestrei anunță că urma o pauză.

Tracy clipi de câteva ori încercând să se concentreze, încăperea începu să se învârtească și vru să se sprijine de ceva, dar se simți prinsă de mână. Era Wade.

– Vino, Tracy, zise el oarecum amuzat. Mergem acasă.

Tracy îl prinse după gât zâmbindu-i.

– Binee, zise ea lungind vorbele. Să meergem!

– Unde-ți sunt ochelarii? o întrebă Wade.

Ea ridică din umeri.

– Nu știuuu! Cred că sunt la Clarence...

Wade se întoarse spre el.

– Clarence, unde sunt ochelarii lui Tracy?

Clarence îi întinse ochelarii, dar apoi îl evită brusc pe Wade și o prinse după mijloc pe Tracy.

– Du-te la el, tigroaico, murmură el, aș da orice să fiu în locul lui în seara asta!

Wade, văzând cum evoluau lucrurile, o trase repede de pe ringul de dans.

– Wade, zise ea, așteaptă o clipă, nu văd nimic!

Wade se opri o clipă pentru ca ea să-și aranjeze ochelarii pe nas.

– Crezi că acum poți găsi ieșirea?

– De ce? De ce ? repetă ea chicotind de parcă ar fi auzit ceva foarte hazliu. Ai băut și tu? Poți să conduci? reuși ea să îngaime.

El încuviință.

– Da, Tracy pot să conduc.

– Bine, atunci du-mă direct acasă, vreau să fac dragoste cu tine.

El o privi cu surprindere, dar într-un fel care o făcu se se simtă protejată și... iubită. Se cuibări la pieptul lui, iar Wade o conduse încet după umeri spre mașină.

Ce ciudat! Adam îi spusese adesea c-o iubește, dar niciodată nu se simțise iubită și protejată fiind cu el.

Oftă și-l lăsă pe Wade s-o urce în mașină, unde începu deodată să râdă nestingherită. Desigur, nici ea nu simțise prea multă dragoste pentru Adam. Crezuse că-l iubește, dar pe atunci nu știa ce înseamnă dragostea.

Dragostea înseamnă în primul rând să te simți în siguranță cu cineva, să te știi acceptat de acea persoană chiar dacă ai și defecte. Iubirea înseamnă multă căldură,

dăruire și tandrețe. Înseamnă să te gândești la celălalt cu aceeași preocupare pe care o manifești pentru propria persoană.

Tracy se așeză confortabil, iar el o întrebă:

– Te simți bine, iubito?

Ea încuviință, pe jumătate adormită.

– Mda; întotdeauna mă simt bine alături de tine.

El zâmbi.

– Te iubesc, Wade.

El nu zise nimic preț de câteva secunde.

– Adevărat, Tracy?

Ea încuviință și se cuibări la pieptul lui.

Wade o strânse în brațe și o sărută pe frunte, iar ea adormi imediat.

***

Tracy își aminti vag că Wade o dusese în casă pe brațe. O dusese în camera ei, îi scosese pantofii, apoi încercase să-i descheie nasturii rochiei. Ea zâmbise și-l prinsese cu brațele după gât.

– Wade, fă dragoste cu mine, murmură ea.

El o sărută pe frunte și-i zâmbi:

– Nu în noaptea asta, iubita mea.

Apoi, îi netezi părul de pe frunte, îi scoase ochelarii cu grijă.

– Culcă-te acum, Tracy, ne vedem dimineață. Acum dormi, cred că mâine o să ai o durere teribilă de cap, o să fii mahmură toată ziua.

Tracy se încruntă și genele ei tremurară ușor, apoi auzi ușa închizându-se. Vru să întindă mâna să ia ceasul aflat pe noptieră, dar simți că totul se învârtește cu ea. Căzu înapoi în pat.

– Ești prea beată ca să mai vezi ceva, Tracy Halliday, își spuse ea și adormi.

***

A doua zi, după cum era de așteptat, Tracy se trezi cu o durere cumplită de cap. Era ca și cum în creierul ei ar fi lovit mii de pitici cu nicovale uriașe. Gemu de câteva ori răsucindu-se în pat, ceea ce-i produse o stare de greață puternică. Începu să-și maseze tâmplele în speranța c-o va ajuta să-i ușureze durerea. Mai adormi o dată și când se trezi, după două ore simți că numărul piticilor care loveau cu nicovalele în creierul ei se mai redusese. Cu ăștia se putea descurca...

Nu se putea descurca însă cu amintirea nopții trecute. Dar oare cei ce beau nu uită totul? Dar dacă așa era, ce se întâmpla cu ea, pentru că-și amintea fiecare vorbă spusă, fiecare gest necuvenit... Își dori să-și poată trage așternutul peste cap și să considere că fusese doar un vis urât, dar nu era așa.

Se purtase incalificabil pe ringul de dans cu acel Clarence. Dar ce făcuse apoi cu Wade? Oare chiar îl invitase să facă dragoste cu ea? Iar el o refuzase?

Zăcând în pat cu durerea cumplită de cap deveni tot mai conștientă că eșuase ca femeie. Se pare că nu putea păstra nici un bărbat, deși inițial mulți bărbați erau atrași de ea. Ratase căsnicia cu Adam și mai ales iubirea lui Wade, după comportamentul de noaptea trecută.

Probabil îl dezamăgise prin comportamentul ei dar nu numai atât ci și prin ce-i povestise despre căsnicia ei cu Adam. Tracy știa prea bine că oamenilor în general nu le plac cei care pierd mereu. Mai știa că nu astfel stau lucrurile cu ea de fapt, dar nu se putea aștepta ca Wade să aibă răbdare, să afle adevărul despre ea. De obicei, oamenii se mulțumesc să constate ce este la suprafață.

Tracy oftă și se ridică să facă duș. Se spălă pe dinți, își uscă părul, apoi se îmbrăcă și-și aplică machiajul.

Se temea să dea ochii cu Wade. După ce fusese respinsă noaptea trecută se simțea umilită. Wade n-o dorea așa cum îi spusese.

Wade nu era în salon ci afară unde strângea frunzele uscate. Își lipi obrazul de geam urmărindu-l cu dragoste în priviri. Asta își dorea, căldura de care se simțea cuprinsă de fiecare dată când era cu el. Se simțea bine în

această casă primitoare în care se aflau două sau trei pisici, un câine de care se simțea atrasă deși acesta mirosea cumplit.

Wade îl lăsa chiar și așa să stea în fața lui dimineața la micul dejun.

Tracy își dorea o viață plină de dragoste, nu mai voia ordine și organizare. Se săturase să tot organizeze birourile și casele altora; viața, realizase ea, este alături de oameni, cu ei, cu dragoste, cu iubire.

Cu Adam nu împărțise nimic, nici măcar dragoste, după cum constată acum prin comparație cu ce-i oferea Wade.

Viața fără Wade ar fi fost doar un peisaj monoton, alb negru, după această toamnă plină de căldură dragoste și bogatele culori ale toamnei pe care el i se adusese în viață.

Peste o săptămână, se termina totul.

Se întoarse de la fereastră și pregăti cafeaua, pâinea prăjită. Începu să soarbă tacticos din cafea când deodată se deschise ușa din spate și Whiskers urmat de Wade intrară în bucătărie.

– Bună dimineața, iubito, zise el. Văd că mai ești încă în viață!

– Mă simt ca și cum aș fi murit de câteva ori, se lamentă ea. Vrei puțină cafea?

Wade veni lângă ea și o sărută pe obraz:

– Pe tine te-aș vrea, murmură el.

Tracy deschise ochii mari, uimită. Parcă nu așa sunaseră vorbele de noaptea trecută...

– Poftim?

Și el păru la fel de surprins.

– Nu cumva ți-ai schimbat părerea? Nu mai vrei să faci dragoste cu mine?

– Nu, zise Tracy evitându-i privirea, nu cred că-mi voi schimba vreodată părerea în ceea ce te privește.

– Ești o femeie isteață, Tracy!

Wade o prinse în brațe și o sărută lung, iar ea se lăsă din nou pradă acelei senzații care-i radia în tot trupul.

– Dar noaptea trecută nu m-ai vrut... începu ea.

– Erai băută aseară și știam că te vei trezi cu durere de cap dimineață. N-am vrut să consideri că am făcut dragoste cu tine profitând de situația delicată în care te aflai. Când se va întâmpla asta între noi, Tracy, vreau să fim doar noi doi și magia dragostei, fără alcool.

– N-am crezut că mă voi îmbăta din punci, Wade. Am băut doar pentru că-mi era teamă de ceea ce urma să se petreacă între noi doi.

– Îți mai este teamă și acum?

Ea se gândi o clipă apoi încuviință.

– Puțin. Teama cred că nu piere dintr-o dată.

– Nu cred că-ți mai este teamă, Tracy. Amândoi vrem să facem dragoste.

Ea își mușcă buzele, nervoasă.

– Lasă-ți părul liber, iubito, murmură Wade.

Încet, cu gesturi lente, de parcă ar fi fost îndelung studiate, Tracy își desprinse agrafele din păr.

Wade n-o lăsă să-i evite privirea ca de obicei, n-o lăsă să nu fie conștientă de ceea ce se petrecea între ei. Părul ei bogat se desprinse și îi căzu valuri pe umeri, încadrându-i fața. Wade își trecu degetele prin el, apoi îi cuprinse fața în palmele sale mari și i-o ridică ușor.

– Te-am dorit din prima zi în care te-am văzut, te-am dorit în prima noapte și în fiecare zi și noapte care au trecut de atunci.

Tracy închise ochii. Intensitatea privirii lui, vocea lui erau prea mult pentru ea. Deschise ochii larg.

– Pentru mine n-a fost așa, Wade. Te doream, dar mă temeam. Nu era prea bine.

– De data asta va fi, zise el sărutând-o. Îți promit că de data asta va fi bine.

Tracy închise ochii din nou și-l prinse cu brațele după gât, simțind cum Wade îi desface sutienul. Buzele lui fierbinți trasară traiectorii pe trupul ei.

Wade o ridică în brațe și o duse spre dormitorul lui. Când o așeză pe pat, părul ei lung și bogat se răspândi pe pernă ca o aură, iar el începu s-o dezbrace.

Ea nu protestă pentru ca voia ca asta să se întâmple, deși nu era prea lămurită ce se va întâmpla.

Ce se petrecea acum cu el nu mai simțise niciodată. Era ceva lent, erotic, o încântare nedisimulată căreia nu putea, nu voia să-i pună capăt.

Tracy simți brusc dorința de a face un lucru nebunesc; simțea doar foc și pasiune, ar fi vrut să alerge goală pe o pășune de aur și argint, sau pe valurile de pasiune pe care o urcau sărutările lui.

După ce făcu dragoste cu el, se agăță cu mâinile de umerii lui fericită.

– Acum știu, murmură Wade sărutând-o.

– Nu ai cum să știi, răspunse ea întorcându-i sărutările. Nu poți ști.

El îi îndepărtă o șuviță de păr care-i acoperea fața.

– Ai dreptate, nu pot ști totul, dar pot să înțeleg.

Tracy îl privi cu ochii plini de o lumină care-i revela o nouă identitate, incapabilă să găsească vorbele potrivite pentru a exprima ce simțea, ce făcuse acest bărbat pentru ea. Îi dăduse o nouă viață, o nouă feminitate, o nouă identitate ca femeie. În cele din urmă Tracy cunoscu liniștea și împlinirea.

Capitolul 11

Mai târziu, începu să-i povestească despre Adam și căsătoria lor. N-ar fi vrut să mai aducă în discuție acest subiect dar Wade insistă și ea vru să-i facă pe plac.

– Și în această căsnicie tu te-ai considerat mereu vinovată? Ai fost convinsă că ești frigidă?

Ea încuviință.

– M-am simțit... defectă, Wade, acesta este cuvântul. Nu eram o femeie adevărată.

– Ce ticălos! Un bărbat total lipsit de sensibilitate, Tracy. Nu există femei frigide, ci doar bărbați insensibili. Wade o strânse la pieptul său. Ticălosul! Dacă l-aș fi întâlnit!

– Din fericire s-a recăsătorit și s-a mutat foarte departe. A avut însă grijă înainte de a pleca să-mi spună că are de data asta o nevastă adevărată.

– Ți-ar fi spus oricum, chiar dacă n-ar fi fost așa! Acest Adam este genul de bărbat care nu se simte sigur de sine și mereu dă vina pe altcineva. Iar acum dacă va divorța și de cea de a doua soție sunt sigur că nu ți-ar spune, nu ți-ar da satisfacția de a afla.

Mâncară în fața șemineului, făcură dragoste din nou, iar a doua zi dormiră până târziu.

Tracy se trezi prima. Rămase în pat cu ochi deschiși privindu-l pe bărbatul care-i dăruise atât de mult.

Oftă dorindu-și să-și poată exprima dragostea într-un fel în care să nu-l sperie. Știa prea bine că Wade Montgomery nu era genul de bărbat care să reziste într-o căsătorie. Iubea femeile, avea aventuri cu ele, apoi le era recunoscător pentru timpul petrecut împreună.

Cu toate astea, o durea teribil că trebuia să-l părăsească peste o săptămână.

Își mușcă buzele pentru a nu izbucni în plâns. Nu se va agăța de el, nu-i va cere mai mult decât este dispus să-i dea. El era Wade, norocosul bărbat din Clayton, care dansa și flirta cu toate femeile, fără a fi mai serios cu vreuna.

Se hotărî să-l mai lase să doarmă și făcu duș încercând să-l dea uitării pe Wade.

O dată ajunsă la birou, vru să se apuce serios de lucru, dar imediat ce se așeza începea să viseze cu ochii deschiși. Privi în jur mulțumită de rezultatele muncii ei. Biroul

arăta total diferit de cum era la venirea ei. Mai păstrase și din vechile dotări pentru a nu-i știrbi farmecul, dar acum birourile erau altfel aranjate, pereții fuseseră zugrăviți, lemnăria vopsită, acestea schimbaseră complet aerul de vechi care o izbise la început.

Odată ce o câștigase pe Tillie de partea ei aceasta se dovedi un bun ajutor. Recunoscuse că transformările ei erau de bun augur pentru Clayton Courier.

Iar întâlnirea cu editorul de la Clayton Courier s-a dovedit de foarte bun augur pentru mine... se gândi ea.

Se hotărî să-i vorbească lui Wade.

El contactase un expert în rețele de calculatoare pentru a discuta cu el planul pentru anul viitor. Examinaseră împreună viitorul sistem de calcul.

Tracy se opri o clipă în fața ușii de la biroul lui Wade. El lucra la editorial, ca de obicei.

Privindu-l Tracy realiză că femeia aceea inflexibilă care fusese atât de șocată de felul în care arăta o editură, de dezorganizarea de aici, cea care venise aici să-l învețe pe Wade Montgomery cum să se organizeze, sfârșise prin a învăța ea de la el. Bărbații urăsc femeile care se agață cu obstinație de ei, probabil așa face și Wade, care nu vrea să se lege de nici o femeie, își spuse ea.

Wade ridică ochii.

– De ce nu intri, Tracy? Păreai foarte gânditoare...

– Îmi aminteam...

– Ce ? Azi dimineață? Azi noapte?

– Nici una din acestea, ci prima zi în care am sosit aici. Stăteai atunci ca și acum la birou lucrând la editorial.

Wade o trase mai aproape, apoi o așeză pe genunchii săi.

– Și atunci te doream la fel de mult ca acum, șopti el.

– Wade, n-am chef de glume, protestă ea.

El oftă.

– Ești o femeie dură, Tracy Halliday, am crezut că vei renunța de acum la atitudinea asta oficială, dar dacă nu vrei...

– Voiam să-ți vorbesc despre Tillie. Are atât de mult de lucru...

– S-a plâns?

– Nu, nu este genul care să se plângă; știi că pentru ea ești omul perfect și te ascultă orbește. Dar ziarul se va extinde iar ea nu va mai putea să se achite de toate sarcinile, așa că ar fi bine să mai angajezi pe cineva care să învețe de la ea tot ce este de învățat.

– Pare rezonabil ce spui, zise Wade, voi vorbi cu ea.

– Va trebui să abordezi problema cu delicatețe pentru că altfel va considera că vrei s-o înlocuiești pentru că este prea bătrână...

Deodată sună telefonul și Wade răspunse imediat.

– Pippa! exclamă el, unde ești? Apoi notă adresa unde o găsea și-i promise că se va duce s-o aducă de acolo.

După ce închise exclamă: la naiba! Am uitat că mâine scoatem un număr nou și n-am luat interviul de la școală. Cred c-o să-l trimit pe Homer după ea.

– Cum să-l trimiți pe el? Mă duc eu s-o aduc! Oricum voiam s-o văd înainte de a pleca!

– De a pleca? se încruntă el.

– Wade, a trecut o lună.

El o privi îngrijorat.

– Da, se pare că așa stau lucrurile. Mai ții minte pariul pe care l-am pus la început?

– Sigur că da! Ai pariat că nu-ți voi putea organiza sediul ziarului! Și am câștigat, nu?

***

A doua zi după-amiază Tracy porni spre aeroportul din Logan, lăsă mașina în parcare și se îndreptă spre terminalul la care sosea Pippa. Avionul avea întârziere așa că rămase privind călătorii, imaginându-și dacă printre ei putea găsi clienți. Lăsă câteva cărți de vizită și deodată zări capul roșcat și creț al Pippei.

– Pippa! strigă ea, sunt aici!

Pippa o privi de parcă n-o mai ținea minte, apoi îi zâmbi și o îmbrățișă:

– Unde este Wade? întrebă femeia.

– Mâine apare un număr al ziarului și mai avea ceva de scris, așa că m-am oferit să te întâmpin eu.

– Să înțeleg că mai stați încă în aceeași casă? Te-ai culcat cu el, Tracy?

Ea roși până în vârful urechilor.

– Eu... începu ea; am organizat și casa...

Pippa pufni în râs.

– Nu fi așa timidă, Tracy. Bine că s-a întâmplat ce-am vrut să se întâmple când am plecat.

– Pippa! exclamă ea.

– Nu mai fi șocată! Este timpul ca Wade să se însoare, să aibă copii, familie... Te-a cerut în căsătorie?

Tracy îi evită privirea, ascunzându-și dezamăgirea că lucrurile nu evoluaseră astfel.

– Nu, Pippa, știi că Wade nu este genul de bărbat care să vrea o familie...

Trăsăturile Pippei se lăsară dintr-o dată și pe chip nu i se citi decât dezamăgire.

– Bine... unde este mașina?

După ce urcară și încărcară bagajele Pippei, Tracy o întrebă:

– Cum a fost în Florida?

– Minunat! exclamă Pippa. Nici nu ghicești ce s-a întâmplat!

– Nu ghicesc, va trebui să-mi spui tu!

– Am cunoscut un bărbat!

– Pippa, e minunat!

– Da, este; m-am întors aici să pun lucrurile în ordine, apoi mă întorc în Florida să mă mărit cu el. N-am de gând să ratez șansa care mi-a oferit-o viața!

Tracy simți o durere cumplită, dar ce putea face... Pentru ea, lucrurile nu erau atât de grozave ca pentru Pippa!

Wade nu-i spusese niciodată c-o iubește, iar Pippa admisese că este un bărbat căruia îi cam plac femeile, nefiind interesat de o relație de lungă durată.

– Mă bucur mult pentru tine, Pippa. Și Wade va simți la fel.

– Sunt sigură că așa va fi. Wade este un om bun, Tracy. Mi-a vrut doar binele întotdeauna. Dar mă bucur c-ai apărut în viața lui, Tracy, pentru că astfel am putut să fac excursia în Florida. Știi, Wade mi-a vorbit mult despre tine după convenția de la Boston și am crezut că... Nu s-a schimbat, nu?

– Nu, admise Tracy cu un oftat; va rămâne eternul holtei...

Pippa nu mai zise nimic; începu să privească pe fereastră peisajul dezolant de toamnă târzie pe care-l traversau.

Era anotimpul cel mai trist al anului, se gândi Tracy; tot anul fusese de fapt trist pentru ea, pentru că deși cunoscuse dragostea, și făcuse minunata descoperire că este o femeie adevărată, trebuia să-l părăsească pe bărbatul iubit. El n-o iubea și nu voia o relație de lungă durată. Nu este drept, își spuse Tracy străbătând drumul de întoarcere spre Clayton pentru a-și petrece ultima noapte cu el.

***

Casa era cufundată în întuneric când ajunseră. Wade avea încă de lucru la ziar, Pippa care era foarte obosită se retrase imediat la culcare, iar Tracy începu să împacheteze cu tristețe în suflet, după care coborî în salon să-l aștepte pe Wade.

Va încerca să pară veselă ca el să nu-i citească durerea despărțirii în priviri, dar când intră pe ușă Tracy îi zbură în brațe și-l sărută.

– Ți-e foame, iubitule? îl întrebă ea printre sărutări.

– De tine?

– De hrană, răspunse ea ajutându-l să-și scoată cămașa.

– De tine îmi este dor, zise el, trăgând-o spre canapea, apoi de parcă-și aduse aminte brusc, strigă: Pippa! Dumnezeule, am uitat de ea! Unde este?

– În camera ei de sus, doarme, se simte epuizată. Și-a cerut scuze dar nu te-a mai putut aștepta.

– Pentru ce să-și ceară scuze? A fost extraordinară ca de obicei, ne-a mai dat o noapte împreună!

Urcară scara în vârful picioarelor pentru a n-o trezi, făcură dragoste, iar ea se forță în tot acest timp să nu izbucnească în plâns. Îl iubea...Wade era totul pentru ea...

Își aminti povestiri despre femei care fuseseră forțate dintr-un motiv sau altul să se despartă de un bărbat și după câtva timp, după ce-și consumaseră durerea aceasta

începea să scadă în intensitate și reveniseră la o viață normală. Stând în brațele lui Wade se întrebă cum se va scrie finalul poveștii ei. Cum va reuși să treacă peste despărțirea de bărbatul iubit?

Închise ochii și-l strânse cu disperare la piept pe Wade. Viața era foarte crudă cu ea. Abia descoperise bucuria dragostei că trebuia să lase în urmă bărbatul iubit....

Poate că Wade nu voia ca ea să plece... poate că-i păsa de ea mai mult decât vrea să arate...

Adormiră îmbrățișați, iar dimineața ea se trezi mai devreme ca de obicei, privindu-l. Simțea nevoia să-l îmbrățișeze, să-i ceară să n-o lase să plece. Îl privi lung memorând fiecare trăsătură a chipului lui drag, apoi îl sărută pe frunte și se strecură în camera ei. Trebuia să se îmbrace repede și să plece înainte ca el să se trezească.

Capitolul 12

Apartamentul ei i se păru neprimitor, cu aerul îmbâcsit. Deschise toate ferestrele și începu să examineze plantele pe care i le udase doamna Gillicutty. Prezența lor va încălzi apartamentul, își spuse. Dar când se văzu în sufragerie, realiză că nu va fi așa; nu era nici un suflet acolo, nu vorbea nimeni, nu i se încurca nici un animal în picioare. Apartamentul ei era foarte curat și ordonat precum cabinetul unui doctor, dar atât. Îi lipsea dezordinea din casa lui Wade, căldura pe care doar oamenii o pot da unei încăperi.

Se așeză pe canapea, conștientă că în ultimii ani făcuse o greșeală îndepărtându-se de oameni pentru ca aceștia să nu-i vadă singurătatea, durerea că i se distrusese căsnicia. Realiză acum că făcuse o greșeală. Îi lipseau noii ei prieteni din Clayton. Ce putea face acum că se întorsese acasă? Se uită la calendar; era 31 octombrie, ziua de Halloween.

Se duse la cel mai apropiat magazin, cumpără daruri, dulciuri, dovleac și postere cu vrăjitoare. Întoarsă acasă umplu pungile cu aceste cadouri, apoi verifică robotul pe care avea peste zece mesaje de la diverși clienți.

Examină încăperea în care se afla spunându-și că sofaua avea nevoie de niște perne decorative viu colorate pentru că părea cam sobră, apoi oftă și se uită la ceas. Era ora cinci.

Se uită la telefon dorindu-și ca acesta să sune, să audă vocea lui Wade. Era conștientă că fugise din nou de dragoste, de viață. Dar fusese foarte afectată de căsnicia care se terminase urât, își găsi o scuză.

La naiba de ce nu suna Wade?

Nu suna, își spuse ea aruncându-se cu fața în jos pe canapea, pentru că nu era bărbatul care să vrea să se căsătorească, nu agrea relațiile stabile. Dar apoi realiză că era o prostie. Wade era un bărbat foarte responsabil care se implica în tot ce făcea. Nu fugea ca ea din fața vieții, ci îi accepta fiecare provocare.

Mai verifică o dată darurile de Halloween, deschise frigiderul, ocazie cu care constată că nu avea nimic de mâncare, ridică din umeri și începu să măsoare cu pași mari încăperea în care se afla.

Nu-l va suna pe Wade. Ce să-i spună?

Plecă de lângă telefon hotărâtă să facă ceva care să-i distragă atenția. Se învârti cam fără rost prin încăpere apoi se hotărî brusc să-l sune pe Wade.

***

– Pippa? Trase aer adânc în piept. Wade este acasă?

– Tracy! exclamă femeia. Ai plecat fără să-ți iei rămas-bun! Puteai să-mi lași măcar un bilet!

– Știu, sunt o lașă, Pippa.

– Ce are politețea cu lașitatea? zise femeia. Wade nu este acasă.

– Dar unde este?

– De unde să știu eu? Wade este adult, nu trebuie să-mi spună mie unde se duce. Vrei să-i spun c-ai sunat?

– Nu... adică... da. De fapt, nu știu.

– Eu cred că știi prea bine, Tracy.

Nervoasă, Tracy începu să înfășure cordonul telefonului în jurul degetului.

– Pippa... eu .. îl iubesc!

– O, fetițo, exclamă femeia, dar asta este ceva minunat!

– Minunat, spui? Din contră! Cred că este oribil! Chiar tu ai spus că Wade nu vrea să se lege de nici o femeie.

– Am spus eu așa ceva?

– Da, când te-am luat de la aeroport; ai fost de acord cu mine că este afemeiat și,...

– Eu n-am făcut o astfel de afirmație! o opri Pippa.

Sună în clipa aceea soneria și se scuză.

– Pippa, sună cineva, nu mai pot vorbi.

– Nu-i nimic, lasă să sune, discuția noastră este mai importantă.

– Pippa, nu pot, este Halloween!

– Și ce dacă? Uite ce este, Tracy, Wade nu este un afemeiat.

Se auzi din nou sunetul insistent al soneriei.

– Pippa, te las acum, cred că sunt copiii care așteaptă dulciuri...

– Atunci sună-mă mai târziu, zise Pippa. Sau te voi suna eu mâine.

Închise și se îndreptă spre ușă.

În fața acesteia se afla un cavaler în armură strălucitoare.

– Wade? întrebă ea plină de speranță. Wade? repetă.

El ridică vizorul.

– Chiar el!

Tracy rămase locului, privindu-l cu lacrimi în ochi. Nu putea vorbi.

– Ei bine, nu mă inviți înăuntru? Nu este prea plăcut aici în frig.

– Wade! exclamă ea regăsindu-și graiul.

– Tracy! M-ai speriat! M-am trezit cu gândul la tine, la dragostea noastră, dar tu... erai de negăsit. Așa că m-am hotărât să vin aici să-ți mărturisesc ce am vrut să spun din prima clipă în care te-am văzut. Sau când ne-am sărutat... atunci am început să fiu sigur.

– Sigur? De ce să fii sigur?

– De noi. De dragostea noastră.

– Eu te iubesc, Wade, zise ea fără altă introducere. Te iubesc mult.

– Și eu te iubesc, zise el, dar nu de asta sunt aici.

– Nu?

– De fapt, nu prea mă pricep ce să fac acum... n-am mai făcut asta niciodată...

– Ce?

– Să cer o femeie în căsătorie.

– Căsătorie? repetă Tracy.

– Da, căsătorie. Certificat, flori, preot, biserică... ce vrea să spună privirea ta? Da .. sau nu?

Ea încuviință cu lacrimi în ochi.

– Înseamnă că doresc din tot sufletul să devin soția ta. O, Wade m-ai făcut cea mai fericită femeie din lume!

Wade o sărută lung apoi păru că ezită.

– Tracy, am o problemă.

Alarmată ea făcu un pas înapoi.

– Ce problemă, iubitul meu? Este ceva grav?

Tracy își spuse că nu putea suporta armura lui Wade, cea mai nepotrivită îmbrăcăminte pentru un bărbat, care astfel îmbrăcat nu putea strânge o femeie la piept.

– Tracy dacă o să mă mai săruți mult, n-o să mai pot scoate armura...

Îl ajută să scape de kilogramele de fier, apoi când armura căzu la podea cu un zgomot puternic, Tracy zise:

– Unde rămăsesem?

– Cred c-am spus tot ce era de spus. Unde este dormitorul?

Râzând, ea i-l arătă:

– Trebuie s-o luăm pe acolo...

– Nu vrei să mă lași să ridic armura asta?

Ea scutură din cap. Inima începu să-i bată tot mai tare. În fața dormitorului, Wade îi dădu drumul. Imediat Tracy își descheie nasturii bluzei, care căzu imediat pe podea.

– Ce s-a întâmplat cu Tracy cea ordonată? întrebă Wade.

– A devenit mai înțeleaptă, murmură ea.

– Vrei să spui că după ce-mi voi arunca hainele de pe mine nu mă vei pune să le adun?

– Acum nu vreau decât să facem dragoste, nimic altceva...

– Bună idee, iubito! Dar spune-mi, vei fi tot așa și după căsătorie?

– Nu voi redeveni ordonată așa cum m-ai cunoscut... O, te iubesc atât de mult, Wade Montgomery!

– Să ții minte asta, ca să nu-ți reamintesc eu la nunta de argint!

– Nu va trebui să-mi reamintești!

– Vom avea cel puțin șase copii până atunci, treizeci de nepoți și o sută de strănepoți...

Sfârșit